

Magyar Zsoltár

151 verses parafrázisban

fordította

Bogáti Fazekas Miklós

1580 és 1590 között

A szöveget gondozta:

Gilicze Gábor

ISBN 978-963-200-582-9

Országos Széchényi Könyvtár
Budapest

2009

Előszó

Olyan mai Bogáti-szöveget kívántam kialakítani, mely – a hajdani szerző szándéka szerint – bárki számára irodalmi értékű verseket nyújt. Ezek forrása a Péchi Simon-énekeskönyv (Stoll Béla: A magyar kéziratok énekeskönyvek és versgyűjtemények bibliográfiája (1542-1840), 33.). A szövegek mai nyelvhez és helyesíráshoz való közelítését tűztem ki célul, az eredetit szóról szóra követtem, csak nyolc-tíz esetben iktattam be érthetőbb vagy ízlésesebb szinonimát. A nyelvjárási és régies szóalakokat (pl. tü, kazdag, kedig, miá stb.) az akkor is létezett, de ma egyedül irodalmi formára (ti, gazdag, pedig, miatt) módosítottam. A nem autográf kézirat személy- és helyneveit az 1975-ös ökumenikus Zsoltárok könyve-kiadás szóalakjaihoz igazítottam, pl. Asaf helyett Ászáf szerepel. Az írásjelek – főként soron belüli – értelmező használatát a nyelvi és ritmikai szerkezet világos tagolásához láttam szükségesnek. Egyszóval az elidegenítő effektusok eltávolításával a műegész versszerzői és egyben költői értékeire hívnám fel a figyelmet emez első teljes kiadásban.

Gilicze Gábor

1. zsoltár

Jámbor és bölcs, boldog és szent, Istenét tudja,
Aki latrok útját látta, soha nem nyomta,
Tévelygő tudományt hallott, de nem vallotta,
Vesztő-hit-tanulni nem ment, papját sem tartja,

A jobb élet útját, hanem csak tudakozza,
Éjjel-nappal, ülve, járva csak azt forgatja
Szívében és beszédében, a törvényt tartja –
A nagy Isten nála szállott és szívét lakja.

Még ez jár úgy, mint szép, zöld fa, ki parton termett,
Kit sem hideg, sem ahev nyár soha meg nem vesz,
Idejében gazdájának gyümölcsöt teremt,
Hulló virággal, szép színnel Urának nem vét.

Bátran elhidd, nem így jár, nem, az istentelen,
Ki azt sem akarja tudni, ha vagyon Isten,
Amit szeret, mind azt tudja, hogy igaz törvény –
Há nem úgy jár, mint apró por a forgószélben.

Osztán mikor a szent Bíró székét leteszi,
Szemét a bűnös emelni reá sem meri,
Jámborok közé állani igen szégyelli,
Mert nem egy úton jártak volt, igen jól érti.

Rendben őket ott a bíró kétfelé hívja,
A jámborokat dicséri, áldja, megtartja,
A latrokat szidalmazza, veszélyre hányja –
Ha ki hinne, Zsoltár első része ezt mondja.

2. zsoltár

Isten, akit választ, vagy ország teszen,
Ha tisztében eljár, szerencsés leszen,
Oly fejedelemre senki ne keljen,
Mert a támadásban csak szégyen leszen.

Sok közt példa Dávid, hogy székbe üle,
Szomszéd országokban hamar hír mene,
Sokfelől pogány nép táborba gyüle,
Honn is egynéhány párt ottan rákele.

Tőlük ifjú király meg sem rettene,
Mindenről Istentől kérde, kimene,
Kit megvere bennük, kiket elkülde,
Többi közt Istennek ezt is éneklé:

Ezt lásd, mire kelt fel ennyi sok nemzet,
Végekre sok király mint gyülekezett,
Az Dávid-Krisztusra, lám, mint fenyeget,
Sőt tereád, Uram, lám, zászlót emelt.

Nagy hiába hánynak ily kevély szokat:
Sok időtől nyomják ezek nyakunkat,
Megállhatjuk, ím, most minden bosszúnkat,
Rázzuk el nyakunkról a zsidók jármát!

Ezt a mennybéli Úr csak megcsúfolja,
Bolond tanácsukat rútul gyalázza,
Azért nagy haragját rájuk fordítja,
Minden szándékukat igen megrontja.

Saul helyett ugyan engem ültetett,
Nékem Sion-várban széket tétetett,
Hogy szent törvényéből bírjam a népet,
Mindenütt tartassam az ő törvényét.

A koronázatkor nékem ezt mondá:
Én fiam vagy, Dávid, mert szültelek ma,
Minden ellenségtől mentettelek ma,
Ne félj semmi ügyben ennekutána!

Szándékom, ha kéred, nemcsak ezt adom,
De koronád mellé sok jómat nyújtom,
A végbeli pogányt örökölni adom,
Lábad alá hajtom, mind meghódlatom.

Magasit uraknak hagyom, megnyomjad,
Vaspálcámat adom, kivel megrontsád,
Valaki ezután ellened támad,
Mint egy cserépedényt, úgy törd, tanítsad!

Azért ti, királyok, kik felgyűltetek,
Isten szavát mondom, legyen eszetek,
Akit Krisztussá tett, meg ne sértsétek,
Csak szavát is neki ti ne vessétek!

Sőt, ugyan az Úrnak ezzel szolgáltok,
Kinek haragjától igen tartsatok,
Jó szerencsétekben ha mit vigadtok,
Félve örüljete, és úgy bízzatok!

Istenem hírével igen megverlek,
Ha szót nem fogadtok, bizony, elvesztek.
Én Isten ostora rajtatok leszek,
Csak hiába későn ti veszékeltek.

Akkor értitek meg, hogy jobb lett volna,
Koronás királyra senki ne szólna,
Csak az lenne boldog, ki azt hallgatná,
Mert annak ő feje szentelt fő volna.

Királyoknak Dávid ily választ íra,
Szomszéd ellenségtől magát biztatta,
Második énekben ily hitét hagyja –
Tisztre hivatalos minden ezt mondja!

3. zsoltár

Mikor Absolon atyjára támada,
És jó tanácsit mind melléje voná,
Székiből Dávid kevésen kifuta,
Útban óhajta:

Énreám, Uram, lá, mely sokan vannak,
Vajh s miért költek, erős pártot tartnak,
Én fiam előtt tanácsim így szólnak,
Noha hazudnak:

Nem remélheti Istentől oltalmát,
Mert az Istennek vétett igen sokat.
Jertek, utána, kerüljük meg útját,
Fogjuk országát!

Tudhatnák ugyan, Uram, csak te voltál
Minden oltalmam, szerencsém te voltál,
Minden ügyemben te gyámolítottál,
Felkoronáztál.

Sőt tudom, most is hogy engem megtartasz,
E könyörgésemben örömet meghallgatsz,
Mintha Sionban zokognék, itt is látsz,
Útban vigasztalsz.

Főmre noha sok tör és mind országom,
De ugyan bátran lefekszem, aluszom,
Édes álmomban mert Isten virrasztóm,
Fejem, oltalmam.

Igy megoltalmaz, semmitől nem félek,
Nem tehet nekem semmit a sok lélek,
Sok ezer fegyvert, tudom, reám fentek,
De mire féljek?

Úr, emelj zászlót, mozdulj ki hadammal,
Rontsd az árulót te bölcs tanácsoddal!
Aki méltatlan reám kelt e haddal,
Rontsd hatalmaddal!

Törd meg, Úr, törd meg azoknak fogukat,
Verd arcul őket, törd meg pofájukat,
Szidalmas halál találja azokat,
Árulóimat.

Úgy mentsd népedet, Izraelt úgy áldjad,
E pártos hadban ne vesszen, megtartsad,
Most maradása biztonnyal csak rajtad,
Gyámola te vagy.

Lelke-fáradva mikor futva menne,
Harmad énekkel király így könyörge,
Jó fejedelem magában beszélje,
Ha leszen ügye.

4. zsoltár

A pártosok ellen Dávid így imádkozék,
Kik fiát, Absolont feldobolák, rá kelték,
A koronás királyt székéből kiverék,
Útban így imádkozék:

Rám másszor is néztél, szóm, Uram, meghallgattad,
Mert, hogy igaz voltam, te tudad és jól láttad,
Ha megszorultam is, utamat nyitottad,
Lelkem tágasítottad.

Uraknak s fiamnak látod, Uram, szándékát,
Ne hagyd előmenni az árulók tanácsát,
Mert ezek mind rontják a te tanácsodat,
Választott Krisztusodat.

Lehetnék csak szemben, urak, szólnék veletek,
Kik az én fiamnak ellenem hízelkedtek,
Vakok és bolondok, mire nem értitek,
Mely személyre most törtök?

Oly királyra törni bolondság, és támadni,
Kit Isten választott, kit meg szokott hallgatni,
Kit híven oltalmaz mint két szeme fényét,
Kiért csodát fog tenni.

Kérlek, hazugságban azért ti ne bízzatok,
Hiába fáradtok, hogy engem megrontsatok,
Egy igazat mondok, kit ti fogadjatok,
Nekem békét hagyjatok!

Ezt, akit Úr választ népe között, feltisztel,
Minden szerencsében őriz kegyelmességgel,
Azért hát mindeddig volt az én fejemmel,
Most is őriz hűséggel.

Lássatok fel azért, pártosok, úgy szóljatok,
Hogy a kezdett dolgot végezetlen hagyjátok,
Szívetek szándékát immár meg szánjátok,
Magatok úgy hányjátok!

Vélem, ennyi bűnért talán megáldozhattok,
Istennek előtte gráciát is találtok,
Kinek az áldozat nem kell, azt tudjátok,
Ha jámborok nem vagytok.

Ember legyen jámbor, ki Istennek áldozik,
Áldozatja kedves, kedves, ha imádkozik,
Különben Istentől semmi nem adatik,
Senki nem hallgattatik.

Soktok azt vélte, most hogy fiam úrrá teszi,
Parasztot nemessé, nemest polcra emeli,
Ezért keltetek fel, vajon s ki nem érti,
De kitek nem szégyelli?

Tsak azt kívántam én, hogy Isten velem legyen,
Mutassa meg nyilván, hogy engem ő szeressen,
Elég boldog vagyok, csak Isten kedveljen,
Kit minden ember értsen.

Égből és királytól bátor ám más azt kérje,
Hogy kasát, pincéjét, csűrjét, kertjét tölthesse,
E világ napjait fényesen költhesse,
Kedve szerint élhesse.

Kérlek, nekem add azt, Uram, bátran alhassam,
Mikor én lefekszem, bú, gond nélkül nyughassam,
Most is csak te biztass futtomban, nyughassam
Ily ügyemben, alhassam.

5. zsoltár

Udvar fia szent Dávidra panaszla
Saul után, Doég, egy úr megmondá,
Hogy Dávidot futtában együtt látta,
Aki vendéglette, azt is beadá.

Dávid után Saul ottan kiszálla,
Csak papot nyolcvanötöt levágata,
Minden elevent városban megronta,
Dávid érte az Istent így imádá:

Vedd eszedbe, Uram, könyörgésemet,
Értsd meg panaszomat, nagy keservemet,
Hogy kiáltok, tekintsd veszett fejemet,
Nehéz néven ne vedd én beszédemet!

A szó miatt csaknem fakad oldalam,
Rád kiáltok, mert te vagy most királyom,
Mindkét fülét másnak adta királyom,
Saul reám dühödt s nem lehet jó bíróm.

Reggel azért csak tehozzád serkenek,
Jó reménységgel, beszéddel meglellek,
Ellenség felől veled beszélek,
Ments meg engem, azok hogy elveszenek!

Isten, te tiszta tiszteleteket kívánsz,
Ily pogányt, mint Doég, erősen utálsz,
Bűnben heverőkkel együtt nem maradsz,
Bűnöst nem áldasz, jót annak te nem adsz.

Vádasokat és hamis nyelveseket
Gyűlölöd az igaz vérre törőket,
Vakmerőket és a kegyetleneket,
Azért verd meg a nagy lator Doéget!

A te szent házádba akkor én megyek,
Ha megmentesz, dicsérettel tisztellek,
Hatalmadról, kegyelmedről dicsérlek,
Feledetlen, szent Istenem, tisztellek.

Dolgomban engemet untalan megints,
Hogy féljelek, jámbor legyenek, megfenyíts,
Mellém prófétát adj, ki által megints,
Vetett lesre ne akadjak, megtaníts!

Okuk ne legyen az én szidalmamra,
Ha bűnt értnék, ha mit hánynak orcámra,
Kiknek szájuk rakva sok hazugságra,
Kiknek szívük kész csak gonosz tanácsra.

Sima nyelvük, de nagy méreg alatta,
Csélcsap, hogy én veszett fejemet marhassa,
Torkuk dohos, mint megnyílt koporsó torka,
Velem össze sokaknak sokat árta.

Rontsd meg, én Istenem, méltán ezeket,
Veszed el mindenestül nemzetüket,
Semmivé tedd mostani végezésüket,
Úgy érdemlik, verd meg gyűlölőidet!

Oltalmazd viszontag szent híveidet,
Kik remélvén csak a te kegyelmedet,
Jámborságba foglalták életüket,
Örültesd, boldogítsd tisztelőidet!

Lám, mindenha szeretted a szenteket,
Boldogítod a téged szeretőket,
Gazdagítod, áldod a jó népeket,
Paizsoddal védelmezed szentidet.

A vérontók felől Dávid így szóla,
Nyomorult jámborokat így biztatá,
Hogy érdemét ki-ki dolgának várja,
Ötöd énekében ezt írván hagyja.

6. zsoltár

Beteg vala Dávid egykor bűnei miatt,
Az egészségesek örülik dolgát,
Megrémült, megbúsult, így hívá szent orvosát:

Én Istenem, megérdemlem ostorod súlyát,
De ne verd, míg haragszol, te szolgálodat,
Ne búsulj vagy ne verj, elhalaszd egy dolgodat.

Tedd le vessződet mindaddig, amíg haragszol,
Míg az én bűnöm új, és engem vádol,
Mikor kedved még jó, bár büntess víg orcádból!

Ez egyszer megbocsáss, inkább nyúlj lágyan hozzám,
Mert betegség megemészt, megfonnyadtam,
Testem nem bírom már, erőmben elszakadtam.

Gyarló inaim nem bírnak, én úgy elfogytam,
Csontjaim mind elhullnak, elszáradtam,
Immáron én koporsómhoz, Istenem, közel juttam.

Éjszaka csak hányom magam, sírok, óhajtok,
Lelkem megepedt, nyughatatlan vagyok,
Könnyhullatás közben szertelen én zokogok.

Megáztattam én ágyamat könnyhullatással,
Leplem oly vizes, mint egy nagy záporral,
Szemem fogyatkozott végtelen sok sírással.

Böröm, én szép színem hervadt, testem elapadt,
Nincs elevenség benne, mert elfonnyadt,
Kicsiny reménységem, Istenem, mégis biztat.

Ezenben a nem barátim vígan lakoznak,
Énfelőlem, Uram, nem szépen szólnak,
Hagyd, hagyd, megérdemli, ha kidől is, azt mondják.

Rajtuk én lelkem elbúsult, hírt mikor hallok,
Testem inkább nehezül, hogy búsulok,
Uram, meddig bántasz, ebben meddig fonnyadok?

Szemem ha ebben elhunyk, meg sem említlek,
Holtom után téged én nem dicsérlek,
De ha meggyógyítasz, míg élek, mind dicsérlek.

Az én szómat a jó Isten, ím, meghallgatá,
Mert könnyebbedem, már meggyógyíta,
Halálom halada, senki ne lesse, várja!

Vajh, latorságban meghíztak, én nem barátim,
Mit bosszantatok volt, én ellenségim,
Szégyenben maradtok, sok gonosz-akaróim.

Az Isten e csodát tévé, mert feltámaszta,
Titeket gonosz hírbe-névbe hozta,
Amin örültetek, rólam rátok fordítá.

Hatod énekben szent Dávid régen ezt mondá,
Kór, beteg embereknek példát hagyta:
Egészséges ember a fekvőt ne csúfolja!

7. zsoltár

Aki nyavalyájában nem talál oltalmat,
Ha méltatlan szenved, így biztassa magát,
Saul királytól Dávid szenved sok búkat
Futtában egykor monda ilyen imádságot:

Szabadíts meg, Istenem, mert ezent elvesztnek,
Utánam annyin vannak, majd torkukba nyelnek,
Ha te nem léssz mellettem, ezek úgy sietnek,
Ezennel e világból engem kivégeznek.

Hadával fejedelmem utánam kiindult,
Mint éh, fene oroszlán bárány után, mozdult,
Én ártatlan véremre királyom hogy szomjult,
Ha énvelem te nem léssz, elveszek, úgy búsult.

Azt tudod, hogy mindenkor csak tebenned bízam,
Ártatlanságom után reád támaszkodtam.
Mint ő nekem, én öneki ha valaha voltam,
Sőt hogyha valakinek én gonosszal voltam.

Mással ha jóért gonoszt én valaha tettem,
Ha meg nem oltalmaztam, mikor megölhettem,
Ha igazán királynak kenyerét nem ettem,
Bátor egy nap se éljek, ha neki vétettem.

Izrael országiban engemet kergessen,
Mindaddig szorongasson, míg kézbe kerítsen,
Ha gonoszat akartam, bátor elveszessen,
Ha székét én kívántam, bátor eltemessen.

Sőt, ha tudod, Istenem, hogy igaz vagyok,
Királyságra tetőled választatott vagyok,
Ez ország népe előtt ennyire mire futok?
Mire üznek e latrok, kiknek leszek uruk.

Verd fel inkább magadat, Uram, haragudjál,
Kelj fel, ellenségimen hogy kemény bosszút állj,
Ha tudják, hogy ezután én leszek még király,
Mire üznek engemet másuvá nagy haddal?

A tizenkét vármegye a sátonál látta,
Hogy Sámuel engemet királlyá választta,
Mire hát, hogy királlyal egyaránt reám álla?
Ha engemet te választál, bizony, rád támada.

Dorgáld meg, Uram, őket, mutasd hatalmadat,
Hogy méltatlan kergetik te választottadat,
Ne segítsék ellened Saul király dolgát,
Hogy hatalmas király vagy, mutasd úgy magadat!

Rontsd meg a vádasokat, az udvar sok nyelvét,
Énköztem és király közt te tégy igaz törvényt,
Igazat, tökéletest ne hagyj, Uram, szentet,
Verd a kegyetleneket, verd a bűnösöket!

Az én igaz voltomat az Isten jól tudja,
Mert mindeneknek szívét, bélit általlátja,
Hiszem, a jámborokat hogy megoltalmazza,
A hamisak szándékát fejükre fordítja.

Nem hagyja fel peremet, bosszúmat megállja,
Ha király békét nem hagy, de Istent bosszantja,
Im, mindenkor, hogy nem bánt, nagy hittel fogadja,
Másfelől tökéletlen fejemet háborgatja.

Egy szavával szépen hív, hogy nem bánt, azt mondja,
Ha meg megyek, szablyáját ottan hozzám rántja,
Néha erős keziját veszett főmhöz húzza,
Halálos, mérges nyilát énhozzám irányzza.

Bízom én, hogy ezekkel inkább árt magának,
Im, csak hamisat gondol, mint ártasson másnak,
Vesztére jár méltatlan ily jó barátjának,
De mind fejére térül, amit ő szánt másnak.

Árkot és vermet ásott, hogy más nyakát rontsa,
De ő magának nyakát veremben szakasztja,
Engemet mint vesszen, mind csak azt forgatja,
Éjjel-nappal tanácsát udvarban tartja.

Nem szereti ezt Isten, mert erősen tiltja,
Azért a rám szánt gonoszt fejére fordítja,
Önnön fejét, nemzetét azokban megrontja,
Az igazak életét nagy csodán megnyújtja.

Tenéked én akkoron nagy hálákat adok,
Hogy igaz törvényt láttál, dicséretet mondok,
Hogy ártatlant oltalmazsz, azért sok jót mondok,
Örök emlékezetre szép éneket hagyok.

Sok hízelkedők szaván Saul elindula,
A jámbor, vitéz vejét sokszor háborgatá,
Királyról, árulókról Dávid ezt úgy mondá,
Hetedik énekében nekünk írva hagyá.

8. zsoltár

Mely hatalmas a mi Urunk, az Isten,
Híre terjedt a nagy föld-kerekségen,
Mert ki legyen, jelenti földön, mennyen,
Széke égen, zsámolya a föld színén.

Erős hatalmát mindenütt jelenti,
Az eget-földet valaki megnézi,
Ha nem tudta, már bizonynal hiheti,
Hogy Isten vagyon, és nagy, azt értheti.

Legnagyobb mivolta tetszik az égen,
Mert a fényes ég ereje a földön,
A vizeken, minden teremteteken
Éltet az ég mindennyi kerekségen.

Ím, hogy a csecsszopó gyermeket nézem,
Nagy bölcsességedet innét ismerem,
Anyja csecsén mint neveled, intézem,
Kicsinyből nagygyá mint teszed, ítélem.

Nem mondhatja tehát az istentelen,
Csak ezt nézze, hogy sehol Isten nincsen,
Minden állat csak önn kényén lett, s megyen,
Csak történet, ami esik emberen.

Az eget-földet az ember tekintse,
Hogy Isten vagyon, innét is ismerje,
Nem semmitől lett mindez valamivé,
Nem magától léssen kicsinyből bölccsé.

Gyermekek kicsiny vérből csodán foganik,
Anyján belül, kívül mint növekedik,
Vastaggá mindenben mint öregbedik,
Nem ember, ki ezen nem elmélkedik.

Immár mikor a nagy égre tekintek,
Napot, holdat, csillagokat elnézek,
Kezed szennyét, műveit elszemlélek,
Az embert megtekintem, így beszélek:

Az embert mily nagy tisztességre fogtad,
Mikor őtet teremtetted s alkottad,
Mi dolog, hogy ugyan megkoronáztad,
Minden felett e földön magasztaltad.

Szent angyalid közé csaknem ültetted,
Földi királlyá és istenné tette,
Vadon, barmon, halon úrrá emelted,
Minden lelkes állaton feltisztelted.

Isteni lelket őbelé bocsátál,
Kit őneki te magadból szakasztál,
Te mindenkor oly igen rá gondoltál,
Minden dolgaiban te igazgattál.

Serény lelket, és eszest belé adtál,
Kivel egyaránt áll az angyalokkal,
Kivel nagyobb mindenféle állatnál,
Teste szerint kisebb az angyaloknál.

Temérdeki sok jót emellett hagytál,
Hogy éljen, bírjon ennyi sok javaiddal,
Gyönyörködjék minden gazdagságoddal,
Summa szerint: éljen nagy urasággal.

Ezeket hogy látom, igen csodálom,
Én Istenem, terólad én azt vallom,
Nincsen oly föld, világ, bizonynal mondom,
Hol ne hinnék, hogy Isten légy, azt tartom.

Nyolcad énekben szent Dávid ezt mondá,
Teremtésről az Istent magasztalá,
Emberekre mily gondja volt, azt látá,
Hogy mi lény az ember, azon csodála.

9. zsoltár

Erős ellenségét, Góliátot Dávid hogy megveré,
Zsidók egész földjét reméletlen pogánytól megmenté,
Ilyen hálaadást az Istennek víg kedvvel énekle:

Ó, mily szívem szerint, Uram, téged örömmel dicsérlek,
Velünk mily csodát től, dicsérettel én arról éneklek,
Felségedért, Uram, örömemben táncolok, örvendek.

Reménytelen vala a szent népnek az ő állapota,
Pogány palesztin nép vesztegette, soká nyomorgatta,
E magas úr törte végeinket, népünket rablotta.

E kevély nagyurat, felséges Úr, én kezembe adád,
Egész hada népét megijesztéd, futóba fordítád,
Sok elvesze bennük kezünk miatt, népedet úgy tartád.

Ó, én igaz bíróm, csak te látál köztünk igaz törvényt,
Fegyveres fejére te vezetted én parittyám követ,
Ez nekünk nagy csodánk, hogy eltörléd te néped szégyenét.

Megveréd a népet, sok elhulla, jó nevét elveszté,
Ki sok szerencsében nemzetestől ő magát elhívé,
Hogy sokat dúlt, rablott, azért senki nem árthat, azt vélé.

Eszébe sem jutott, hogy az Úr nagy és soha meg nem hal,
Népe sok káráról, szidalmáról rajta még bosszút áll,
Mert igaz bíró ő, kinek széke mindörökké fennáll.

Nékem is ez ügyben segédem lőn csak ez a nagy Isten,
Őtet szeretőknek erős gyámol szükségük idején,
Azért bíznak hozzá, akik tudják és tisztelik szenten.

Ennyi sok esztendég Góliáttól sok veszélyben valánk,
Saul király után mi erőnkhez ugyan nem bízhatánk,
Istent keresénk meg, a pogánytól azért szabadulánk.

Kik Sionon rakni az Istennek házát remélették,
Jertek, az Istennek ily csodáit vélem hirdessétek,
Pogány közt, zsidók közt bölcs tanácsát vélem beszéljétek!

Gyámola szentinek, híveinek megkeresé véré,
Megnyomorodtunk volt országostól, mireánk tekintett,
Sok kiáltásunkat megértette, pogánytól megmentett.

Ó, én szent Istenem, ezután is soha ne hagyj engem,
Mert sokan törnek rám, és gyűlölnék, kiknek én nem véttem,
Te mentél haláltól, te ments, Uram, hogy neved dicsérjem!

Láss hozzám, szent Atyám, hogy én ugyan azt megköszönhessem,
Gyülekezet napján mindeneknél jótéted hirdessem,
A te ládád előtt sátorodban megemlegethessem!

Im, hanem csoda ez, számtalan nép kevés népre szálla,
Tört és hálót vete, vermet ása, kibén ő akada,
Mely tanáccsal vélte, hogy árthatna, nyaka ott szakada.

A mi kis erőket nagy hadával bényelni akarta,
Az erős, nagy ember nagy tanácsból bajvívót kívána,
Önnön tanácsukkal urat, népet az Isten elronta.

Tudják, hiszem, immár az Istennek erős keze savát,
Mindazok így járnak, kik nem értik, ismerik az urat,
Vagy ha ismerik is, elfelejtik, nem fogadják szavát.

Róla emlékezzünk mindörökké, a szenteket intem,
Kik nyomorúságát nem felejtik az Isten, elhittem,
Csak tűrjenek szenten, bosszúálló léssen, megismertem.

Országunkat, Uram, oltalmazd, megmutasd hatalmadat,
Kelj fel a pogányra, ne kérkedjék, ne hányja hatalmát,
Hogy csak ember ő is, hadd ismerje, ellened sem állhat.

Lelki nagy örömmel ifjú Dávid Istennek ezt mondá,
Kilenced részében a zsoltárnak nekünk írva hagyá,
Isten adja nekünk, amit akkor zsidóknak mutata!

10. zsoltár

A pokol nép elsokasult földünkben,
A jámborok nyomorognak mindenben,
Mire mentél messze tőlem, szent Isten,
Mit sanyargok latrok miatt büntelen?

Szívem felforr, én lelkem úgy búskodik,
Hogy az istentelen kegyetlenkedik,
Sokra titkon s nyilván is igyekezik,
Magabízva mindenben cselekedik.

Láss úgy hozzánk, hogy a lator elvesszen,
Amit jámborokra gondolt, rá térjen,
Ő szándéka önnön fejére teljen,
Méltó jutalmat tetőled így vegyen.

A latorságban ugyan dicsekedik,
Hogy mindenben kedvére él, kérkedik,
Hogy Isten szereti, úgy hízelkedik,
Maga Isten ellen csak káromkodik.

Tsalfa mester is körüle forgódik,
Hasáért dicséri, úgy ólálkodik,
A mennybe pökőhöz úgy törölködik,
Hogy Istent elfelejti, úgy hízik.

Ragaszkodik világhoz, kevélykedik,
Hogy tudatlan, inkább felfuvalkodik,
Semmi jóról ugyan nem értekezik,
Istenre nincs gondja, attól alhatik.

Oly bolond, nem hiszi, hogy Isten vagyon,
Hovatovább bátrabb a gonosz úton,
Éjjel-nappal gondolkodik mind azon,
Mint nőhessen a szokott latorságon.

Kedve, esze csak latorságot gondol,
Hogy Isten lát s megver, ő nem tart attól,
Valakit gyűlöl, semmit nem tart attól,
Míg így gondolkodik gyakran magától:

Az én tisztességem soha nem féltem,
Soha semmi nyavalyámat nem érzem,
Életem vénségig szépen megéltem,
Bút, bánatot nem látok, azt elhittem.

Torkán ugyan okád szitkot és átkot,
Szája, nyelve csak forgat hazugságot,
Ha csalni kell, hitet mond és nagy szent szót,
Szívében tart pokol és hamis dolgot.

Vagy ha szóval jámboroknak nem árthat,
Lesben áll, és megül keresztutakat,
Mint oroszlán lesből nézi a prédát,
Ha rájön, úgy nézi az ártatlant.

Eszét, kezét mint vadász, úgy forgatja,
Ha mi törbe esik, azt hozzá vonja,
Mint éhezett, azt megeszi, felfalja,
Azért kegyetlenségét palástolja.

Róla mást is gondolt, ha az nem fogja,
Mert a madár elkerüli, ha látja,
Nagy jámbornak azért magát mutatja,
Hogy senki ne féljen, de véle tartsa.

De ha a jámbort ő félreviheti,
Keze között vesztegeti, süllyeszti,
Mert, hogy Isten látja, azt ő nem hiszi,
Ha látja is, azt hiszi, elfelejti.

Mond magában: az Isten ezt nem látja,
Ha látja is, tudom, csak elhallgatja,
Eszét, szemét énfélém sem fordítja,
Elfelejté végre, elő sem hozza.

Én Istenem, kelj fel, indítsd erődet,
Húzd fel kezed, mentsd meg te szegényidet,
Mit felejtet, veted a te szentidet,
Mire bosszant a hitetlen tégedet?

Gonosz példát mire ad, hogy ezt mondja:
Emberekre az Istennek nincs gondja,
Törvényre sem viszen, mert ezt nem tudja,
Mint élhetek, élek, szívem azt adja.

Jól látsz, Uram, vajh ki jól látsz te mindent,
Bizony, megbünteted az istentelent,
Vedd fel baját, tartsd meg az árvát, szegényt,
Törd meg a magában bízó kegyetlent.

Sok gonosz, ha hallja büntetésedet,
Elhagyja féltében gonosz életét,
Úgy mutatod te királyi erődet,
Úgy rettegik mindenek te híredet.

Te adasd meg szegényid szép örökét,
Hatalmasok bírják, tudod, szép földjét,
Csendesen ott tisztelhetnek tégedet,
Örömet úgy szolgáljuk felségedet.

Ezt cselekedd, verd meg ellenséginket,
Árváidnak immár tégy igaz törvényt,
Már senki ne nyomorgassa szentidet,
Elég, hogy eddig törték szegényidet.

Nagy nyomorúságban zsidó volt s vagyon,
Igy könyörgött és könyörög sok napon,
Vár Messiást, igen tűr, széjjel vagyon,
Zsoltár tized részében írva vagyon.

11. zsoltár

Akara rejtezni, de nem bújhaték,
Saul király előtt Dávid elszökék,
Bosszantva udvarból sokan üzentek,
Veszettet ily szókkal keserítették.

Szaladj, ijedt madár, szaladj, ha lehet,
Ha el akarsz bújni, keress más helyet,
Kősziklákat fuss meg, minden rejteket,
Hogy elbújhass tőlünk, jól takard fejedet!

Nem ijedt meg Dávid, csak ezt üzené,
Hogy jó reménységét Istenben veté,
Ahol elbújhatnék, oly helyét lelte,
Kiben szegény sokszor fejét mentette.

Azt értem, barátim, rám szándékoztok,
Markotok pökitek, íjat húztatok,
Borítva jámbort veszteni akartok,
De hogy pengetitek, elszalasztatok.

Poklul cselekedtek, hogy nem értitek,
Az Isten papjait mind megöltétek,
Ha mit fogad egyszer fejedelmetek,
Egy tanáccsal véle azt feltörítetek.

Féltlek, hogy igen ver egyszer az Isten,
Mert miben vétettem a király ellen?
Noha Isten lakik nagy magas helyen,
Széke mint bírónak a fényes égen.

Érti azért s látja, mit cselekedtek,
Urak, ti tanácsok, ti fő-fő népek,
Jámborok és latrok, valahol éltek,
Onnat felül rátok nagy szemek néznek.

Nem szeret hamisat, de jót, igazit,
Isten effélékre veti vesszejét,
Hogy e világ lássa tökéletesét,
Cégéren, válassza Isten híveit.

Maga a latrokat ideig hagyja,
Tűri soká a bűnt, meg sem bocsátja,
A versenyeseket azért megrontja,
Harag poharával őket itatja.

Égő tüzét mennyből rájuk hullatja,
Kénkövét, mennykövét nyakukba hányja,
Szelét, zűrzavarit odabocsátja,
Mígnem a jó földről el-kitisztítja.

Gyorsan futott Dávid, ily választ írta,
Saul udvarának tudtára adta,
Zsoltár tizenegyed részében hagyta,
Érdeméhez bízni mindennek hagyta.

12. zsoltár

Ha nem látsz hozzánk, Uram, elveszünk, mert elfogyott a szent,
Egy igazmondót, egy tökéletest nem találunk, hitet,
Hogy eltekintek, semmi rend között nincs a szent szeretet.

A kegyes élet és az istenes, szelíd ember nincsen,
De szaporodik a ravasz, csalárd, avagy istentelen,
Minden csak azon, hogy a jót rontsa, erőtlent megsértsen.

Szemben szépet szól az ő társának, mert szép sima szája,
De ha meglátod szíve szándékát, gonoszat kívánja,
Nagy sok együgyű emiatt vész el, ha Isten nem óvja.

Úr veszesse el az ilyen nyelvet, tövéből kimetssze,
Álnokok száját, a kérkedékenyt földről elseperje,
Az orcátalant, hogy mondani ezt többé ne merhesse:

Gondunk csak az, hogy mi nyelvünk éles, hamis hitet szokjunk,
Orcánk és szavunk ott bátor legyen, ahol hasznót látunk,
Isten zaboláján soha ne igyunk, kivel mit gondolunk?

Ezt hallja Isten, azért ezt mondja: én is, ím, felkelek
Szegényim mellett, kiknek nyögését értem, csodát teszek,
Én gyámoltalan szentimért tőlük majdan számot veszek.

Szentimet majdan álnok és fene népektől megmentem,
Hol ne árthasson semmi önekik, oly helyre vezérlem,
A ravasz szavút és a kegyetlent – úgymond – megemészttem.

Való, amit mond e hatalmas úr, nincs másolás abban,
Beszéde tiszta, mint a sok versben megöntetett arany,
Ha halasztja is, de meg kell lenni, amit fogad nyilván.

Ezt fogadtad te, Uram, minekünk, azért teljesítsd meg,
A fene néptől, mely között élünk, immár szabadíts meg,
A kérkedékeny, mérges nyelvüket veszed el és rontsd meg!

Látod, e világ szabadon nyargal, mindent cselekedik,
A bűnnek feküdt, latorságban elmerült, úgy húzik,
Mert bírónk nincsen, mind istentelen, aki uralkodik.

Akkor árad meg a nagy latorság, nyomorog a jámbor,
Mikor a király és az úr hamis, Istenre sem gondol,
Ilyen időben vesződik néped, mert pogánynak sarcol.

Gyakor bűnökben zsidók ezt mondák pogányok földében,
Hogy sem a község, sem király sehol nincs velük egy hitben,
E panaszt hagyják Zsoltár részének tizenkettedikben.

13. zsoltár

Sok ideje, Uram, hogy sanyargatsz,
Noha tudom, hogy bűnömért rontasz,
De hadd tudjam, e kínban meddig hagysz,
Meddig feledsz, meddig nem irgalmazsz?

Orcám pirul, hogy pogány azt veti,
Elfeledtél engemet, azt hiszi,
Hogy nyomorgok, rólam azt beszéli,
Hogy nincsen reám gondod, azt ítéli.

Kegyes színed meddig nem mutatod?
Kezed súlyát meddig hordoztatod?
Haragodban magad így megvonod,
Régi, szokott jókkal népedet nem látod.

A pogány közt én meddig bujdosom?
Emezt-amazt én meddig gondolom?
Fogytiglan én meddig fohászkodom?
Dúl-fül lelkem, hogy így raboskodom.

Vak pogányság rajtam meddig regnál?
Ellenségem míg illet bosszúkkal?
Hogy elestem, kérkedik, és furdal,
Hogy raboltat, keservesen tángál.

Én Istenem, immár tekints hozzám,
Hogy atyám vagy, mutasd meg azt rajtam,
Fogadásiddal magam megbiztattam,
Majd elfogyok, a halálhoz juttam.

Én nyavalyám már soká ne tartson,
Hogy a halál közelb is ne jusson,
Ellenségem tovább ne bosszantson,
Hogy ő vert meg, nem te, úgy ne szóljon.

Rajtam örül, ha én megcsökkenem,
Noha jómat csak tőled remélem,
Ha megmentesz tőle, megköszönöm,
Jótétedet örökké hirdetem.

Szent és nemes zsidó nép így síra,
Ez éneket azóta dúdolja,
Hogy rabságba esett, Istent várja,
Zsoltár tizenharmad részben mondja.

14. zsoltár

A pogány nép és király azt tartja,
Nincsen Isten, ki dolgunkat lássa,
Csak zsidó nép költötte, találta,
Világ dolgát hogy Isten hordozza.

Szerencse csak, ami mindent forgat,
Életünkről számot az nem írhat –
Minden nemzet magát s mást így oktat,
Hogy ezt hitte, minket így nyomorgat.

Pokllá lettek azért minden népek,
Egy sincs bennük, ki jót cselekedjék,
Csak utálság mindenütt életük,
Mert, hogy Isten idelát, nem hitték.

Onnan felül Isten letekinte,
Minden bolond és lator, úgy lelé,
Hogy Istenről senki nem tud, érté,
Azért róluk haraggal beszéle.

Gonoszságban mindenek meghíztak,
Latorságban egy tanácson futnak,
Természetet, utamat elhagyták,
Csak iszonyú, amiben forgódtak.

A jó felől egy sem gondolkodik,
Mint kenyeret, népemet úgy eszik,
Sokat tűrök kiért, mind azt vélik,
Hogy Isten nincs, nincs bíró, azt hiszik.

Nem félnek, hogy vélük számot vetek,
Szent népemért még vélük én perlek,
Szegényimre hogy gondot viselek,
Megmutatom, kin azok rettegnek.

Hitványságnak tartják én népemet,
Kiért akkor így feddem meg őket:
Csúfolátok nyomorult szentimet,
Nevetétek kegyes életüket.

Imádságit, böjtöt, szenvedésit,
Hozzám való erős reménységét
Nevetétek, annyi sok tűrését,
Mert nem hittek, hogy megmentem őket.

Töltsd ki, Uram, már igaz bosszúdat,
Akit várunk, add meg a Messiást,
Tedd Sionba királyunk udvarát,
Már valaha hadd lássa hazánkat!

Izraelnek úgy leszen öröme,
Fogságának mikor leszen vége,
Szidalmának, bujdosásnak vége,
Ki azt látja, boldog annak szeme.

Így biztatá magát s vigasztalá
Pogány nép közt zsidó, míg nyomorga,
Szabadságát most is ezzel várja,
Tizennegyed zsoltárban ezt mondja.

15. zsoltár

Egykor a szent nemzet egy kérdést támaszta:

Az Isten hegyére igazán ki háгна?

Az Úr sátorába méltán ki járhatna?

Ki ismerné Istent, hozzá ki juthatna?

Szó csak ez lőn erre, hogy aki, míg élne,
A szent törvény szerint feddhetetlen lenne,
Tökéletes szívvel emberek közt élne,
Az agg ravasz helyett ha együgyű lenne.

Jóban előbb-előbb szorgalmasan menne,
Nyelvén amit forgat, szívén azt viselné,
Jó szokása ellen kedvre nem beszélne,
Azaz szíve, szája csak egy úton menne.

Dolgában hűséges, szóban igaz lenne,
Más hírét beszéddel meg nem sértegetné,
Sült álnokul másra gonoszt nem költene,
Nemhogy barátjának poklul gonoszt tenne.

Veszélyt idő előtt káráért nem tenne,
Rajta lett szitokért mindjárt nem fizetne,
Szomszédját, barátját azért meg nem vetné,
Aki miatt káros, mindjárt nem gyűlölné.

Elég szentnek magát soha nem hihette,
Ha a szent törvényt is mind teljesítené,
Az istenfélőket legfeljebb tisztelné,
Isten ajándékát bennük hogy ismerné.

Szavát, fogadását soha nem másolná,
Magát vagy marháját ha jóra elszánná,
Magát szenvedtetné böjttel, és bántaná,
Marháját szegénynek örömet osztaná.

Értené, hogy nehéz, de nem nehezené,
Mert egyszer fogadta, azért meg nem szegné,
Pénzét kiosztaná, uzsorát nem venne,
Azzal egy szegényt is szegénybé nem tenne.

Udvarát és népét törvényben éltetné,
Kárára törvényt ő senkinek nem tenne,
Arra ajándékot senkitől nem venne,
Bíró válván, ki mint tett, csak úgy fizetne.

Lőn ilyen válasza az Isten népének,
Efféle kérdésről akkor vetekedtek,
Az Isten könyvéből feleletet vettek,
Zsoltár tizenötöd részébe jegyezték.

16. zsoltár

Az Istenhez a jámbor bízhatik,
Minden ügyében bízvást folyamhatik,
Ahhoz képest Dávid imádkozik,
Tizenhatod énekben így bízik.

Szabadíts meg, őrizz meg engemet,
Erős Isten, vezérlé életemet,
Lám, tebenned vettem én hitemet,
Csak tetőled vártam segítséget.

Így beszélek sokszor én szívemben:
Csak az Isten én uram a mennyben,
Vallom s hiszem ezt én erős hitben,
E jószággal tisztellek éltemben.

Jószággal de nem tudom, mit téssz,
Hogy dicsérlek, azzal nagyobb nem léssz,
Mert boldogul, tudom, mindenben élsz,
Hogy áldozom, azzal gazdagb sem léssz,

Azért, Uram, magamban azt szántam,
Hogy magamat a szentekhez adjam,
Törvényedet tőlük lássam, tartsam,
Megbecsüljem őket és tápláljam.

Megkeresem ezeket e földön,
Akik élnek a te törvényidben,
Minden kedvük te tiszteletedben,
Társaságom így tartom éltemben.

Bálványozók mind a több nemzetek,
Zsidók kívül azért mind veszettek,
Régtől fogva téged elfeledtek,
S mi nem Isten, olyakhoz siettek.

Olyak között kik laknak, elvesznek,
Sok keserű veszélybe meg esnek,
Nem áldozom ezekkel Istennek,
Nem lakozom, ahol ezek esznek.

Rút nevüket ingyen sem említem,
A pogányok szentit úgy gyűlölöm,
Hitben szóra nyelvem sem emelem,
Az fejében, hogy rájuk esküdjem.

Bátor ezüst-, aranyképük legyen,
Pogányoknak, sok szép szentjük legyen,
De énnékem szentem az egy Isten,
Áldozatom, pohárom csak Isten.

Istent tartom, forgatom elmémben,
E világgal osztozom, Istenem,
Az én részem jutott drága helyen,
Lelkem örül ily szép örökségen.

Szívem szerint ezt azért dicsérem,
Mert, ki légyen, igen jól ismerem,
Hogy ő oktat, azért emlegetem,
Hogy így vezérl, nappal így hirdetem.

Ha lefekszem, álmom is szép tiszta,
Ott lelkemet bölcs szívem oktatja,
Mi jót nappal tanult, azt forgatja,
Isten felől magát így oktatja.

A nagy Istent szemem előtt tartom,
Mindenkoron róla gondolkodom,
Mint jobb kezem, vélem jár, úgy tartom,
Azért bűnbe úgy nem tántorodom.

Testem, lelkem, nyelvem azért vigad,
Mindenestől repes, örvend hozzád,
Mert jól hiszi, hogy ismét feltámad,
Noha fárad itt, ugyan megfonnyad.

Ily szolgálodat mert a koporsóba
Nem juttatod, a halál torkába,
Ily szentedet a nyomorúságba
Nem engednéd jutni, gyalázatba.

Kérlek, adjad tudnom a szent utat,
Kin tehozzád az én lelkem juthat,
Ahol derék, víg örömet láthat,
Hol tenálad végetlen maradhat.

17. zsoltár

Mikor Dávidra a Saul király mindenképpen törne,
Dávid Istennek bujdosásában ekképpen könyörge:

Igaz Úristen, igazra kérlek, füledet hajtsd hozzám,
Szívem és nyelvem tehozzád szakad, kegyesen láss hozzám!

Te légy én bírám, mert más bírám nincsen, terád apellálok,
Rajtam lett veszélyt te lásd meg, Uram, igazat kívánok.

Felelnem sem kell nékem előtted, mert engemet ismersz,
Ha kinek vettem, szívem, szóm mint járt, te mindent jól értesz.

Éjje! én titkon amit forгатok, mint nappal, úgy látod,
Ha én királyra gonosz tanácsot tartok, azt jól tudod.

Letörted, Uram, ha szarvat vettem, magamat elhittem,
Megnyomorgattál, hogy én magamat jól eszembe venném.

Semmi bűnt bennem így sem találtál, most is én tanítok,
Törvényed ellen hogy ne vétsenek, erősen oktatok.

Szívem és szemem mind egyaránt jár te törvényed útján,
Hogy ellenségem ne kapjon rajtam, gonoszságom tudván.

Hogy ezután is rám ne szólhasson, ha csuszamlík lábam,
Uram, te vezérlj törvényed útján, ne hagyj tántorodnom!

Azért könyörgök, mert hiszem, Uram, hogy jámbort meghallgatsz,
Most szabadíts meg, ha jámbor voltam, kit csak te magad látsz.

Jó reménységem vagyon tehozzád, mert téged tisztellek,
Mutasd csodádat, tarts meg engemet, ellenségim verd meg!

Olyakat verj meg, kik teellened énreám támadtak,
Királlyal együtt haddal keresnek, igen bujdosztatnak.

Veszteni szántak, maga jól tudják, hogy te választottál,
A királyságra Sámuel által előttük elhívtál.

A hívott királyt mint szemed fényét, Dávidot őrizd meg!
Sok kereséssel kézbe ne keljek, szárnyad alatt tarts meg!

Gyámolítsd, Uram, futott fejemet, látd-e, mint dühödtek,
Az istentelen udvar-fiai lelkemre felkeltek.

Igen jóllaktak, ugyan meghíztak király bő asztalán,
Elgazdagultak, elkevélyültek Saul király után.

Sok kevély szót azért ők mondnak, a királyt biztatják,
Ahol rejtezem kevés magammal, tudják, rám indultak.

Vetve hálójuk, már lesben vannak, körös-körül fogtak,
Szemük és lelkük utánam szakad, majd kezükbe hajtnak.

Olyan a király mint egy oroszlán, ki siet prédára,
Hada mint kölykök, rejtekbe bújtak, lesnek a vadakra.

Láss hozzám, Uram, ne hagyd, szándékát király megtökélje,
Verd földhöz őtet, a te kardodat fejünkhöz ne verje!

Törd meg, és büntesd a nagyurakat és friss nemeseket,
Kiknek az gondjuk csak e világon, neveljék testüket.

Azok életét, földi javukat bőséggel megadtad,
Szép gyermekekkel őket áldottad, örömbe juttattad.

Legyen az nekik, de nekem add ezt, hogy én jámbor legyek,
Kiért előtted a boldogságban örökké örüljek.

Lássalak téged, kit most nem látok, és látni kívánok,
Dicsőségedet bőven ismerjem, kit hitemmel vallok.

Dávid Zsoltárnak tizenhetedik részében ezt hagyá,
Hatszáz magával mikor bujdosnak egy barlangban, mondá.

18. zsoltár

Ha ki sok szerencsén, háborún járt, jó vénségre jutott,
Vagyon mit köszönni, ha nem bolond, mert az Istent látott,
Csak halála előtt jeles nótát Dávid erről mondott.

Ó, kegyelmes Uram, kegyes atyám, tégedet dicsérlek,
Nekem erős váram, nagy oltalmam, tégedet tisztellek,
Számptalan sok jódról mindörökké én megemlegetlek.

Gyámolom, kastélyom, hű paizsom régóta te voltál,
Gyermek-időm óta mint egy támasz, erősen tartottál,
Ügyemben én szarvam, erős kopjám, szablyám mind te voltál.

Ijedtemben, Uram, te biztattál, velem csak te voltál,
Fejem oltalmaztad, kézen fogva mint anyám hordoztál,
Futóban rejtettél, rettegőben engemet nyugosztál.

Istent szívem szerint mert mindenkor erősen tiszteltem,
Minden cikkelyében szent törvényét én teljesítettem,
Ennyi sok veszélytől Isten által azért menekedtem.

Sokszor megszorultam, életemet én elajánlottam,
Mint egy özönvízben, szabadulást én úgy nem láthattam,
Hol mi pokol lehet emberek közt, én abba jutottam.

Törben, akadályban hogy vesződném, csak Istenhez fogék,
A mennybeli Úrnak nem hiába panaszlék, könyörgék,
Akit én tisztellek, annak hála: ottan szabadulék.

Énnekem törvényt tőn azért szómra, szent székébe üle,
Mintegy Sina-hegyen és özönkor világot rettenté,
Fundamentumából az Úr szaván föld ugyan megreng.

Nagy földindulás lőn, ez az Úrnak haragját jelenté,
Az haragudt Úrnak szent orrából füstölgő gőz jöve,
Rettenetes lánggal az Úr szája loboga, égete.

Orra, szája szele hol mit ére, mindent fellobbanta,
Ezt előljáróban a mennyei király elbocsátá,
Ezután székéből ám kiállá, e földre indula.

Talpa alatt sűrű, sötét homály, nagy sebes szekere,
Sebes széllel, lánggal rettenetes szekere vezére,
Köntöse nagy felhő, sötét zápor előtte, körül.

A sötét felhőket gyakran mennykő, villám hasogatja,
Mondhatatlan fénylik, valahová szent szemét pillantja,
Tekintete után futkos a láng, szörnyű kő ropoga.

Lehajlott az Úrnak a magas ég, kiből hogy leszálla,
Kemény mennydörgéssel rettegető szavát mennyből adá,
Kibe föld megreng, köesővel sok nyilait hányá.

Mennyei erővel ellenségim ijeszté és veré,
Követ, tüzet, vizet rájuk szóra, így veszté, süllyeszté,
Úr szaván sok árvíz, szörnyűség lőn, kiben föld megreng.

Az Úr magas mennyből kezét nyújtá, engemet megkapa,
Árvíz közepéből kegyelmesen fejemet kihozá,
Hatalmas népektől, rám törőktől engem így megtarta.

Szorosságban voltam, utat adott az Úr, elszalasztott,
Gyűöltek és törtek én fejemre, az Úr szabadított,
Titkos és látható ellenségtől megmentett és tartott.

Oka mind az ennek, én azt hiszem, mert én jámbor voltam,
Szívem, szám, kezemet Isten ellen én nem mozdítottam,
Hasznos a jámborság, értitek már, abban boldogultam.

Törvény szerint éltem, egyebekkel én nem tévelyegtem,
Istennek törvényét szemem előtt mindenkor viseltem,
Igazat szerettem, s mint szem előtt, magam úgy viseltem.

Tehát hogy ártatlan, tökéletes voltam, csak azt nézte,
Hogy ennyi veszélyből mind kimentett, azzal azt fizette,
Én ellenségimnek és énnekem érdemünk fizette.

Aki mint forgódik, ő magához úgy szabhat tégedet,
Mert jóhoz te jó vagy, és szereted igen a szenteket,
Viszont poklul vesztet, mint fáraót, a versenyeseket.

Rontasz kevélyeket, viszont mented az elvetetteket,
Én sötét időmben nekem gyújtasz világos napfényt,
Pásztorból királlyá, gyalázatból nagyra vól engemet.

Te tettél erőssé, hogy a hadon magam én kivágtam,
Erős városokat te általad meg hágtam, hajtottam,
Mezőn is szálláskor te miattad jó szerencsén jártam.

Oltalmazott az Úr, mert fogadta, szavát megállotta,
Mint szent s igazmondó, fogadását soha nem másolta,
Benne bízók mellett erős paizs, szükségben nem hagyja.

Ti bálványimádók, mondjátok meg, ha vagyon ily Isten,
Ki ezt cselekedné hatalmasan e földön és mennyen,
Mint a zsidók ura, mondjátok meg, hol vagyon oly isten?

Törvénye-tartani ő tanított, ártatlanná ő tett,
Hadbán, sok ügyemben én testemben igen erősített,
Mikor futni kellett, lábaimra nekem szárnyat kötött.

Erős kőszálra vitt mint egy szarvast, hamar elrepített,
Kezemet a hadban igazgatta, mindenkor vezérlet,
Merő vas kézíjat én megtörtem, úgy megerősített.

Lövéstől paizsom csak te voltál, karodon tartottál,
Ahova fordultam, kegyelmesen jó szerencsét adtál,
Hogy ne tántorodnám semmi ügyben, csak te igazgattál.

Légy velem csak, Uram, úgy megűzöm minden ellenségem,
Lovam sem térítem, mígnem őket elfogyatom, veszttem,
Többé fel ne keljen bennük egy is, lábam alá vetem.

Immár velük frigyet én nem teszek, mert tebenned bízom,
Mikor rájuk megyek, te övedesz fel engem, azt tudom,
Vastagítasz, biztatsz te, tanítasz, amikor kívánom.

Ellenségim hadát földre vered vagy előttem űzöd,
Kiálnak tehozzád, de nem hallod, de nem védelmezed,
Mint sebes szél a port, kezem után ide s tova veszted.

Sebesen űzőben úgy tapodom mint agy utca sarát,
Néped ellenségén irgalmatlan állom te bosszúdat,
Szomszéd bálványozók ne bosszantsák többé a zsidókat.

Előbb sok párt kele én fejemre, abból is kimentél,
Absolon szándéka, Séba pártja bánta, kit elvesztél,
Egész Izraelen Uram után végre fővé tettél.

Lassan, lassan aztán szomszéd földje hozzám mind meghódla,
Ki nevem sem tudta, hírem hallva udvaromba futa,
Ki kegyelmet kére, ki szolgálja, ki adóját adá.

Többé feltámadni, reám jönni azután nem mere,
Földjében békével csak lehetne, elég néven vevé,
Erős városokban én híremre sok nemzet rettege.

Ezekről tenéked adok hálát, örökké dicsérlek,
Én csak eszköz voltam, mindenekben tiéd a tisztesség,
Amit cselekedtem, mind te dolgoz, tiéd a dicsőség.

Dolgomat, eszemet te vezetted, bosszúmat állottad,
Országim határit mindenfelé te tágasítottad,
Valahova nézek, mind a pogányt hozzám te hódlattad.

Bölcsen te verted meg ellenségim, kiknél kisebb valék,
Te emeltél úrrá mindazokon, kik fejemre törtek,
Sokszor te mentettél Saultól meg, ki székébe ülék.

Ez okon, míg élek, mind dicsérlek és neked szolgállok,
Te szent törvényedet megtartom, valahol én bírok,
Bálványt imádatni, latrul élni senkinek nem hagyok.

Kegyes jóvoltodért úgy dicsérlek és megemlegetlek,
Hogy nemcsak énvelem cselekedted, akiért szeretlek,
De holtom után is hogy minden jót fogadsz, kin örülök.

Ezen minden felett örvendezek és téged szeretlek,
Hogy Dávid-Krisztusnak ezt fogadtad, kit nem felejtetek,
Fiam, unokáim hogy utánam mind Krisztusok lesznek.

Oly örömem ezen, kit beszéddel én meg nem mondhatok,
Mert nem elég neked, hogy parasztból zsidó király vagyok,
De hogy véghetetlen király vagyok, én azon vigadok.

Számtalan jótetted felett való ilyen ígéreted,
Kit bizonynyal hiszek, holtom után hogy megteljesíted,
Az ígéret szerint el nem veszhetsz soha te szent néped.

Ezért te támasztád előbb Mózeszt, kivel kihozatád,
Egyiptuson érte rettenetes csodádat mutatád,
Olyan Isten, mint te, oly nép, mint az, nincs, azt bizonyítád.

Osztán hercegeket adál neki, végre királyt adál,
Itt egy uraságot firól fira zsidók közt indítál,
Minden ígéreted teljesítetted ezáltal, úgy szólál.

Nem jára tisztében Saul király, engem úgy választál,
Itt is firól fira uraságot fogadál és adál,
Ha még vétkeznek is maradékid, nem vetsz el, úgy szólál.

Derekán népednek sátort vonál, ott lakol, fogadtad,
Te tisztességedet ott megadják örökké, azt hagyád,
Én fiaim által úgy őrzöd meg népedet, azt mondád.

Megtartsd, Uram, ebben, igen kérlek a te szent népedet,
Pogányok hadd féljék szent nevedet és a te népedet,
Fogyasd el mindenütt a rút bálványt, a pogány népeket!

Eszerint utánam én fiaim mind nagyobbak lesznek,
Mert a zsidó végek hovatovább kijjebb kiterjednek,
A téged tisztelőik sokasulnak, bálványok így vesznek.

Gondolom, hogy végre minden népek így zsidóvá lesznek,
Ha Dávid fiai hovatovább nagyobb urak lesznek,
Én kegyelmes Uram, mind úgy legyen, hogy eggyé legyenek.

Halála előtt Dávid Istennek ilyen hálát ada,
Mikor minden ügyét és életét magában forgatja,
Tizennyolc részében a Zsoltárnak zsidóknak ezt hagyja.

19. zsoltár

Istent lenni valaki tagadná, mint sok bolond tagadta,
Tekintsen az égre, ennyi szép csillagra, a napot, holdat lássa,
Hogy Isten vagyon, és hatalmas, bölcs az Isten, bizonynyal hiszi s vallja.

Semmi szép szó, semmi nyelv sem tudja, és úgy meg sem mondhatja,
Azt, hogy Isten vagyon, és hatalmas, nagy, bölcs, mint az ég azt kiáltja,
Kit e világ nézhet, róla gondolkodván magában ezt mondhatja:

Természetnek teremtője vagyon, ki mindent szépet hagyott,
Világra, munkára, élni fényes napot, nyugodni éjet szabott,
E két változásban élünk, elevenkedünk, semmi nem fogyatkozott.

Ezt mondhatja, aki megtekinti a napot, éjet, eget,
Mely ezt is jelenti, hogy nem történetből ennyi jó teremtetett,
Hogy ily szép, hogy ily nagy vizet, földet befogott, jelent egy nagy felséget.

Nincs oly nemzet, aki ennek szavát nem érti és nem hallja,
Mert az éjet, napot, holdat minden tudja, az eget is jól látja,
Csillagok nagy fényét, napnak támadását mikor látja, csodálja.

Reggel nézi a szép, sebes napot, kinek az ég sátora,
Sátorából hogy jó, minden örül rajta, mert az élet gyertyája,
Mint egy menyegzős nép vőlegényt kívánja, napot minden úgy várja.

Ő útjában mikor a nap indul sebes és víg jártában,
Mint egy vitéz óriás, ki futni kiindul, csodálatos dolgában,
Napot, éjet választ, erőt ad, gyertyát tart, vastagít tagjainkban.

Úgy kel reggel az ég egyik szélén, hogy a másikra megyen,
Úgy melegít, mindent hogy teremt és nevel, szaporít mind a földön,
Úgy hevít, hogy semmi magát el nem rejtheti hévségétől föld színén.

Látja minden a teremtés rendjét és szépségét csodálja,
De Isten törvényét csak Izrael tudja, mert azt csak ő hallotta,
Ez a törvény bizonyít inkább mindent Istenről, embert csak ez oktatja.

Ez oly tiszta, hogy újonnan teremt, éltedben mássá teszen,
Gyermekeket emberré, tudatlant nagy bölccsé és eszessé ez teszen,
Aki ezt megérti, aki eszerint is él, való bölcs csak az leszen.

Ez az embert örülteti bizvást, kit az ég nem adhatna,
Ebben homály nincsen, mint az égen sokszor, ez embert világosítja,
A tudatlanságnak homályát a szent törvény, ha tanulod, levonja.

Gyakran az ég változik, háborgó – tökéletes a törvény,
Valamit az mondott, különben nem leszen, örökké igaz leszen,
Mint változhatatlan megmarad az Isten, a törvény is úgy leszen.

Ha e világ semmivé leszen is, megmarad a szent törvény,
Az ég és a csillag, nap és hold változik, de megáll a szent törvény,
Aki abból tanul, aki azt megtartja, haláltalan az leszen.

Semmi szenny nincs, semmi rút ocsmányság a törvény beszédében,
Oly igaz, mint Isten a bér-fizetésben, miként a büntetésben,
Sem igaz, sem bűnös ellene nem mondhat ő cselekedetiben.

Isten könyve, beszéde, törvénye drágább minden szépségnél,
Drágább, becsületesb a szép sáraranynál, drágaköveknél, gyöngynél,
Gyönyörködjél ebben, ember, ez tanácsom, ez kedvesb édes méznél.

Gazdagságnak java, édessége, szépsége mind elmúlik,
Kit a nap szolgáltat Isten hagyásából, kivel testünk töltözik,
De Istent és magát ember abból nem ismeri, sőt csak felfuvalkodik.

Ha a törvényt te eszedbe veszed, Istent s magad ismered,
Mit kell cselekedned, magad mitől óvd meg, a szent igéből érted,
Mit várj és mitől félj, mi leszen ezután, mi vagyon most, ott érted.

Én ezt értvén, örömet tanultam, szorgalmasan olvastam,
Mert hogy Izraelnek ebben boldogsága, hittem, bizonytal tudtam,
De magát mindenben büntől ki óvhatja meg, Uram, még én nem láttam.

Szántsándékból vagy akarat nélkül ha mit ellened véttem,
Megbocsáss, Istenem, ha mit a törvény tilt, szívből azt nem gyűlöltem,
Moss meg engem, hogy ne rettegjek, hogy talán nagy leszen büntetésem.

Óvj meg engem, ne vétsek ellened, tarts meg a jó szándékban,
Igy nem vagyok vétkes, akarnám, ne lennék soha más állapotban,
Teremtőm, oltalmam, engedd meg ezt nekem, tarts meg ártatlanságban!

Látván Dávid, hogy a sok pogány nép keveset tud Istenről,
Tizenkilencedik énekben mondá ezt Istenről és törvényről,
Zsidó népet inté, hogy a törvényt tartsa, mert csak úgy ért Istenről.

20. zsoltár

Ti, szent népek, így esedezzetek,
Ha hadra kel ti fejedelmetek,
Királytokat szépen kísérjétek,
Mint Dávidot régen zsidó népek.

A nagy király téged oltalmazzon,
Nagy ügyedben tehozzád úgy lásson,
Könyörgésed meghallja, megtartson,
Mint Jákobot régen, úgy hordozzon.

Rajtad ennyi ellenség ne fogjon,
Se földedet, se téged ne bántson,
Mennyből az Úr oly erőt bocsásson,
Kivel pogányt rontsa, téged tartson.

Tekintse meg istenes voltodat,
Mert te félted, szeretted az Urat,
Neki tettél sok áldozatokat,
Békességben sok imádságokat.

Segéljen meg ennyi kegyességért,
Töltse kedved te jámborságodért,
Szándékodat tegye szent nevéért
Szerencsésen az ő szent népéért.

Akkor mi is valóban örülünk,
Szerencsésen ha megjössz, örvendünk,
Nagy örömmel zászlókat emelünk,
Víg sereggel elődbe kimegyünk.

Zászlók mellett énekkel ezt mondjuk:
Most bizonynal jól értjük és látjuk,
Hogy Krisztusát Isten őrzi, valljuk,
Akit emelt, véle járt, ím, tudjuk.

Kis erővel mert pogányt megverte,
Kinek számát csak Isten értette,
Dávid-Krisztust, lám, bizony szerette,
Ily szerencsét neki hogy engede.

Jó lovakban pogányok, nagy hadban
Hogy bíztanak, kijöttek táborban,
Mi csak bíztunk az Úr hatalmában,
Szembemegyünk őbenne bíztunkban.

Rájuk jöttünk ily vitézi szívvel,
Nem tehetik erős seregükkel,
Hogy sasok ne lakjanak testükkel,
Úgy megverjük az Isten hírével.

Azok mind elhullanak ellenünk,
De helytállunk mi mind és fenn leszünk
Jó hadnagyid, vitézid, öklelünk,
Amint hiszünk, kézzel úgy fenn leszünk.

Láss királyhoz, Uram, őrizz minket,
Ne rettegjük a pogány erejét,
Se kívánjuk szomszéd segítségét,
Csak velünk légy, vedd könyörgésünket!

Temérdek sok pogány kiszálla,
Mire Dávid szép haddal indula,
Akkor ország és a had ezt mondá,
Zsoltár huszad részében ezt hagyá.

21. zsoltár

Ország népe így örüle,
Hogy királya hadból tére,
Ellenségét hogy megveré,
Az Istennek ezt éneklé:

Repes lelke királyunknak,
Hogy kedvében a nagy Úrnak,
Ki hatalmát pogányoknak
Megverte népét Ammonnak.

Szánt tanácsát, Uram, tetted,
Amit kért volt, megengedted,
Vele voltod jelentetted,
Hogy nagy ügyben segéltetted.

Áldomással sokkal láttad,
Tisztos jókkal felruháztad,
Pogány koronát neki adtad,
Birodalmát nagyítottad.

Gyógyulást kért, megengedted,
Betegágyból felemelted,
Sőt, halálát messze tetted,
Örök éltét mert ígérted.

Jeles méltóságra vivéd,
Hírét-nevét hogy terjesztéd,
Vitéz voltát hirdettetéd,
Kivel pogányt megrettentéd.

Oly sok jóval boldogítád,
Minden felett magasztalád,
Örök jókkal vigasztalád,
Minden gondját elfogyatád.

Várja s hiszi, hogy országa
Meg nem bomol, méltósága,
Mert rajtad áll urasága,
Nem úgy, mint lőn Saul dolga.

Azért pogányt könnyen győzte,
Ellenségit mind megverte,
Futó felet mind elérte,
Bálványozók szarvát törte.

Nemcsak szokásból büntette,
Sebes lángba de vetette,
Mész-veremben vesztegette,
Rettenetesen sütötte.

Ezt magától nem művelte,
Hanem tőled úgy értette,
Bálványozókat így törte,
Mert te hagytad, hogy büntesse.

Olyanoknak maradékit
Te elvesztéd, csemetéit,
Ez után is unokáit,
Bálványozóknak ő földjét.

Reád, Uram, ezek törtek,
Krisztusodra poklul jöttek,
Amit szántak, nem tehettek,
Mert te támadtál ellenük.

Őket, Uram, célul vetted,
Népeddel lövöldöztetted,
Nyilát mind rájuk vezetted,
Elfogyatod, addig veszted.

Lásd így, Uram, szent népedet,
Rontsd meg a pogány népeket,
Hogy ismerjék meg erődet,
Hadd dicsérjék szent nevedet!

Így örüle ország népe,
Ammon pogányt hogy megveré,
Koronát Dávid hogy feltevé,
Zsoltár huszonegyed része.

22. zsoltár

Mikor Dávid leginkább nyomorgana,
Saul előtt futva sok bút vallana,
Néha szinte csaknem kezébe jutna,
Keservesen Istenét így imádá.

Én Istenem, én Istenem, elhagyál,
De mire, hogy tőlem messze távozálsz?
Csak kiáltok hozzád, meg sem hallgatál,
Ennyi panaszomra nem szabadítál.

Lám, sem éjjel nincs szünetem, sem nappal,
Mint éh oroszlán ordít nagy sívással,
Hozzád kiáltok szüntelen sírással,
Hogy nem felelsz, mit téssz e hallgatással?

Izrael szentje, köztünk te sátorod,
Köztünk lakol, reánk nézsz, azt fogadod,
Néped szavát mindenkor itt meghallod,
Mire, hogy csak az én szómat nem hallod?

Nem hagytad így atyáinkat el régen,
De szavukat meghallgattad kegyesen,
Hiába nem bíztak hozzád ügyükben,
Meggzabadítottad őket mindenben.

Immár engem csak egy féregnek tartnak,
Ellenségim, csak embernek sem mondnak,
Szidalmaztat, rosszabbat ők nem tudnak,
Ország szerint mindenek úgy rútolnak.

Orral, ajakkal engemet keringnek,
Mikor látnak, a fejüket csóválják,
Istenben bízott, mentse meg, azt mondják,
Ha Isten ezt szereti, úgy bosszantnak.

Maga tudom, hogy te vagy én Istenem,
Te fogál, hogy én anyámtól születém,
Te nevelél, hogy anyám csecsit élém,
Mind azóta kegyesen voltál velem.

Oltalmaztál, mind azóta tartottál,
Születésemtől velem dajkálkodtál,
Ím, ezennel elveszek, ne távozzál,
Senki nincs velem, te légy oltalommal.

Reám mert sok kövér bikák támadtak,
Erős ökrök engemet körülvettek,
Szörnyű oroszlánok torkukat tátták,
Ezennel benyelnék lelkem, ordítják.

Úgy, mint a víz, testem elhűlt, olvadt,
Minden erőm féltemben elszakadt,
Szívem mint a viasz, úgy megolvadt,
Régi jó bátorságom eltávozott.

Lankadt én testem, mint cserép, aszott,
Nyelvem én aszú torkomhoz száradt,
Oly közel halálom, nem tehetek szót,
Ha elhagysz, lelkem koporsóhoz jutott.

Táborát mert királyom reám hozta,
Sok latrával e pusztát vadásztatja,
Sok reám ugató ebével bujztatja,
Ki, mint öljön, minden immár elszánta.

Azt szánták, hogy szörnyűképpen öljenek,
Kezemet, lábamat már általverték,
Köntösömre osztozó sort vetettek,
Jóságimon osztoznak, úgy beszélnek.

Szándékuk, hogy engem a fán aszalnak,
Hogy oldalam csonti mind kilátsszanak,
Akik reám néznek, megolvashassák,
Fejemen kedvüket töltik, azt mondják.

Jöjj mellém, Uram, siess, adj hatalmat,
Mert csak te menthetsz, ne hagyd el szolgálodat,
Törd el az énhozzám felhúzott szablyát,
Úzd el rólam a sok komondorokat!

A királytól tarts meg mint oroszlántól,
Véle való sok fene kornisoktól,
Kik most éhen keresnek, ments azoktól,
Tarts meg, Uram, sok gonosz szándékuktól!

Mikor ment leszek és székembe ülök,
Hol atyámfiai közt megtisztellek,
A te sátorodnál téged hirdetek,
Ilyen szóval ország előtt dicsérlek:

Becsüljétek az Istent, dicsérjétek,
Valahol vagytok, jámborok és szentek,
Jákob unokái, ezt tiszteljétek,
Minden becsülettel ezt illessétek!

Oroszlántól mert erőtlent megtarta,
Nyomorult kívánságát nem utálá,
Engemet egyedül veszni nem hagyta,
Szorultomban kegyesen meghallgata.

Rólad, Uram, akkor ekképpen szólok,
Az országgal a hitre is gondolok,
Sokat áldozom, kit én most fogadok,
Sok szenteket az áldozatra hívok.

Drága áldozattal szentidet tartom,
Ország előtt tisztességed megadom,
Szent nevedet a jámborokkal áldom,
Víg énekkel az égre magasztalom.

Én dolgomat sok pogány nép megtudja,
Néped között hatalmadat meghallja,
Téged megismer, a bálványt elhagyja,
Zsidó hitre tér, nevedet szolgálja.

Bizonnyal megismeri, hogy nincs Isten
Te kívüled, semmi a pogány isten,
Hogy te vagy úr, király csak mindeneken,
Hogy zsidók kívül csak tévelyeg minden.

Ottan teneked gazdagon áldoznak,
Pogány urak, királyok téged áldnak,
Pogány szegények, boldogok imádnak,
Halálra váltak is tégedet vallnak.

De pogányok hitünkre nemcsak térnek,
Fiakat is zsidó hiten nevelnek,
Firól fira immár mind zsidók lesznek,
Mert hiszik, hogy csak zsidók istenesek.

Oly szerencsém leszen királyságomban,
Oly szeretet hozzánk a pogányságban,
Oly tisztaság a krédó ágaiban,
Hogy azt érjem, tarts meg e nyavalyámban!

Gyámoltalan vala egy kietlenben,
Vitéz Dávid csaknem esék kétségbe,
Saul csak ott keresi az erdőkben,
Úgy mondá ezt huszonketted énekben.

23. zsoltár

Isten népe és Dávid azt látá,
Mely sok jóval Isten őket látá,
A jó földön elszaporította,
Egy örömben arról hálát ada.

Semmi gondom nincsen, és szükségem,
Nem rettegek, hogy eltévelyedjem,
Mert a nagy Úr pásztorom, vezérem,
Farkas foga nem fog én ellenem.

Temérdek és szép fűvön legeltet,
Egészséges abrakokkal éltet,
Ha akarom, mind virágon vezet,
Ha akarom, lenyugoszt és fektet.

Étel után jó vizekre viszen,
Kiben szívem ugyan megéledjen,
Fogyott erőm azonnal megtérjen,
Hévség miatt lelkem ne epedjen.

Nem ereszt ki az útból kárt tenni,
Gyarlóságból a bűnhöz harapni,
Hízelkedő tévelygésre menni,
Igaz útból nem hagy eltévedni.

Pásztorom oly, hogy ha tántorodnám,
Sötét halál völgyébe távoznám,
Nem veszek el, mert velem szent Atyám,
Pálcájához ottan támaszkodnám.

Asztalomat előttem megrakod,
Étkeiddel te juhodat tartod,
Jó boroddal bárányod itatod,
Jó szagokkal fejemet megmosod.

Sok pogány nép mikoron ezt látja,
Istentelen oly igen bosszulja,
Hogy az Isten nekem szolgálatja,
Ami terem, mind nekem ajánlja.

Tart örökké ilyen kegyessége,
Velem való erős és bő keze,
Mert fogadta az Úr őfelsége,
Velem leszen szent gondviselése.

Okla mellől el sem megyek messze,
Úr sátorát én nem hagyom messze,
Mindenkoron járok szentek közé,
A szent törvényt tartom én örökké.

Rövid szóval a szent így vígada,
Huszonharmad énekben ezt hagyá,
Asztalánál szent jámbor ezt mondja,
Isten felől magát ha biztatja.

24. zsoltár

Sion hegyét hogy választá,
Isten kimutatá,
Hogy templomot ott rakatna,
Dávid hallá, örömmel ezt mondá:

Istené, lám, minden nemzet,
A tenger, a föld, ég,
A tengeren rakta földjét,
Víz hátán a nehéz kerekseget.

De mind ennyi sok szép között
Neki Sion kellett,
Kin magának sátort tétet,
Jelenti, hogy minket inkább szeret.

Oda de vajon ki mehet,
Ki látja szent hegyét,
Szent sátorba de ki járhat,
Az Úrnak ott ki lelheti kedvét?

Feddhetetlen, szent és tiszta,
Ha ártatlan marka,
Ha szíve mindenben tiszta,
Szívén ki a gonoszt nem forgatja.

Esküszik de nagy igazán,
Soha nem hamisan,
Az Úr ezt áldja Sionban,
Megboldogítja minden dologban.

Olyak a sátorba menni,
Istenhez feljárni,
Az Úrral érdemlik járni,
Ezek igazán Jákob fiai.

No már e sátort, jer, rakjuk,
Kapuit alkossuk,
Dicső Urat bele várjuk,
Örömmel szent ládáját felhozzuk!

Isten dicsőségnek atyja,
Minden nyelv ezt vallja,
Mert ez erős, hatalmas Úr,
Hadat ver, ahová kezét nyújtja.

Pokol dög a zsidót rontá,
Sokat angyal vága,
Dávid akkor ezt fogadá,
Huszonegyed énekben ezt mondá.

25. zsoltár

Jámbor vala, de sok háborút láta
Vitéz Dávid, kit Isten mind megtarta,
Életéhez képest égbe kiálta,
Huszonötöd zsoltárt az Istennek így mondá:

Az én lelkem csak tehozzád emelem,
Sem nagy erőm, sem hadam nem ismerem,
Szükségemet csak tenéked jelentem,
Uram, ne hagyd, kérlek, csalassék reménységem.

Mert ha tántorodom, tudom, nem bánják,
Ellenségim, gondolom, mint bosszantnak,
Szemben, titkon hahotálnak, csúfolnak,
Hogy hiába bíztam hozzád, nekem felhányják.

Bánkódjanak, kik jámbort háborgatnak,
Piruljanak, kik tetőled nem tartnak,
Szégyenüljenek, kik a bűnben úsznak,
Kívánt javuk legyen a tebenned bízóknak.

Ó, életem mestere, mutass utat,
Add értenem szent parancsolatidat,
Mert sok homály, gyarlóság, idő miatt
Sokszor én nem látom törvényedet, utadat.

Reménységem, tudod, hogy csak tebenned,
Egészségem, életem várom tőled,
Azért taníts, igen féljelek téged,
Világos úton vígy, ne tévedjem el tőled.

Bolond ifjúság miatt ha vétkeztem,
Hitető világhoz képest megestem,
Törvényed útjáról elfeledkeztem,
Megbocsáss, szent atyám, mert tudatlan vétkeztem.

Jusson eszedbe sok cselekedeted,
Atyáinknak bűnüket elszenvetted,
Szertelen őket tőled el sem vetted,
Fejemet is, kérlek, szertelen ne büntessed!

Szent nevedért, magadért cselekedjed,
Kit nem érdelek, bűnömet fedezzed,
Bűnösöket mindjárt tőled ne üzzed,
Akik utat kérnek, kegyelmesen vezérljed.

Hogy ezt műveld, kívánja szent szokásod,
Mert vezér vagy, az utat te mutatod,
Alázatos szívű bűnöst meghozod,
Gonosz és jó között való választ megmondod.

A szelídet igaz úton hordozod,
Az együgyűt törvényedre tanítod,
Amit fogadsz, azt igazán megadod,
Az érdemlett átkot, büntetést is lágyítod.

Törvényedet akik tartják, megáldod,
Sok fogadott áldomásidban tartod,
Arra vagyon, Uram, igen nagy gondod,
Hogy ne legyen mássá, mikor jódat fogadod.

Jövendőre hogy ily kegyességednek
Örök híre leszen, te jótétednek,
Megbocsáss, Istenem, én bűneimnek,
Mert sokkal bántottam szent nevét felségednek.

Ki féli vajon az Urat, ki vallja?
Mert útját az Úr csak ennek mutatja,
Ő magát is drága jókkal meglátja,
Magvait is ennek a föld javán hizlalja.

Isteneseknek magát mutatja,
Szent titkait az Úr megmagyarázza,
A boldog élet törvényét kiadja,
Kit e világ bölcse nem talál meg, és latra.

Sehová nincsen azért bizodalمام,
Mert tégedet féltelek, hozzád bízom,
Lábamat törből te mentheted, tudom,
Azért most tekints, Uram, mert nincs sehol gyámolom.

Tudod, ellenségimnek nem vétettem,
Látod, mennyi sok gondolatba estem,
Sok ellenség gyűlöl, búsít, jól értem,
Bűnömért versz velük, érdemlem, azt is értem.

Ennyi búmat de már megelégedjed,
Munkám, bujdosásom immár tekintsed,
Bűneimet ezúttal megengedjed,
Sok ellenségemet fejemről eltérítsed.

Nézd meg, Uram, azok miért gyűlölnek,
Maguk tanácsából engem kergetnek,
Ha vétettem, vétettem felségednek,
Ne hagyj, hogy helyetted engemet büntessenek!

Benned bíztam, kiért minden jót várok,
Ne bánjam meg, hogy csak tetőled tartok,
Jámborságomban bízva csak jót várok,
Kegyelmedhez bíztam, hiszem, megszabadulok.

Énvelem együtt szabadítsd azokat,
Imitt-amott kik látnak háborúkat,
Méltatlan szenvednek nehéz bosszúkat,
Jákob fiainak akik mondják magukat.

26. zsoltár

Pohár-baráti királynak mondják,
Hogy ország kárát Dávid miatt látják,
Ezt bujdostában tudtára adák,
Dávid ártatlan így szóla az Úrnak:

Azt, Uram, látod, ártatlan vagyok,
Tökéletesen törvényedben járok,
Azért ügyemben tetőled várok,
Bíráim, ítélj meg, oka minek vagyok.

Titkaim, szívem, Uram, te tudod,
Bélem és gyomrom világosan látod,
Ha ebben bűnöm vagy, te tudod,
Amiből sokan vádolnak, jól látod.

Vagyok ártatlan, mert törvényedet
Előttem tartom cselekedetidet,
Míérthogy hagytad a tökéletet,
Királyhoz tartok én igaz hűséget.

Álnokok közé soha nem megyek,
Árulók társa, barátja nem leszek,
Híres latrokkal együtt sem élek,
Istentelennel nem eszem, beszélek.

Ragaszkodom csak és barátkozom,
A jámborokkal, szeretetem tartom,
Mosott életben velük lakozom,
Szent oltáridat velük látogatom.

Tégedet velük gyakran dicsérlek,
Szép dolgaidról velük emlegetlek,
Sok csodáidról velük hirdetek,
Szent sátorodban gyakran így szentellek.

Óvj meg és tarts meg, együtt ne éljek
Vérre törőkkel, együtt se vesszek,
Kik ajándékban telhetetlenek,
Kik adományra nézve törvényt tesznek.

Látod, éltemben ártatlan vagyok,
Mind ezután is élni így akarok,
Azért láss hozzám, mert tiéd vagyok,
Már szabadíts meg, mert igen nyomorgok.

Oly bizodalمام, megszabadulok,
Mert igaz úton, tökéletesen járok,
Te sátorodnál azért jót mondok,
Sok jámbor előtt neked hálát adok.

Igaz voltáról Dávid így szóla,
Hazugok ellen magát így biztatá,
Király székeről el apellála,
Huszonhatodik zsoltárban ezt hagyá.

27. zsoltár

Egy nagy ügye lőn Dávidnak, kin igen ijede,
De hogy Isten vala véle, hadat megvere,
Hogy megjöve, bizodalmát énekbe szerzé,
Zsoltár huszonheted részben azt így éneklé:

Oltalmam és gyertyám az Úr, hát kitől féljek?
Életem oszlopa az Úr, kitől rettegjek?
Tőle titkon s nyilván való veszélyt megértek,
Isten velem, egyiken is én nem félhetek.

Reám latrok s nem barátim sokszor támadtak,
Hogy foggal is megrágjanak, mind azon voltak,
De még eddig szándékukban csak csalatkoztak,
Orrukra sőt mind estenek, és elhullottak.

Ellenségim még mostan is, bizony, úgy járnak,
Én körülem csak hiába tábort jártanak,
Mert csak nézem, valamikor reám támadnak,
Mert az Isten hitét adta én koronámnak.

Olyat egyet kértem Úrtól, meg is azt kérem,
Hogy templomát Istenemnek megépíthessem,
Kiben teljes életemben ötet dicsérjem,
Isten dolgait forgassam, sok javát érthessem.

Mert csodáit ott jelenti s magát mutatja,
A szent ládán dicsőségét nagy csodán tartja,
Sátorában prófétáját azon tanítja,
Szent házában akaratját nekik ott mondja.

Vagyon azért reménységem, hogy én azt érem,
Vagy fiamnak hagyom rakni, ha én nem érem,
Ily reménység alatt azt is igen jól hiszem,
Ily szándékért az Úr megtart, most is azt hiszem.

Engem úgymint sátorában rejteget és tart,
Vagy mint erős kőszál-tetőn félfelé állít,
Sok erős ellenségemen ad diadalmat,
Kiért gazdag áldozattal adok én hálát.

Szerencsémnek nehezében Urat meglelem,
Ily keserves beszédekkel akkoron kérem:
Uram, rajtam ellenségem, ne hagyj, légy velem,
Mert tebenned kétségbe én soha nem estem.

Én szívemben fohászkodván így gondolkodom,
Hogy te tőlünk azt kívánod, magamnak mondom,
Hogy tégedet megkeressünk, rólad olvasom,
Csak tehozzád e szükségben azért folyamom.

Láss ide hát, te szolgádnak ne mutass hátat,
Mert csak te vagy én kőváram, mutasd orcádat,
Mert gyámolom te vagy, meghagyd nagy haragodat,
Ne hagyd, rajtam ellenségem töltse szándékát.

Uram, nem volt szüleimnél jobb gondviselőm,
Nem lehetnek de mindenkor azok énvelem,
Azért akkor csak te voltál istápom, erőm,
Most is ne hagyj, a gonosztól mentsd meg én lelkem!

Taníts, mint kelljek tenéked, szentesen éljek,
S hogy azt látva ellenségim rám ne törjenek,
Most is hozzám sok hamis szót ők költöttek,
Hamis tanúkkal, álnokul hozzám bűnt vetnek.

Akkor én így könyörgöttem és igen hittem,
Mint fogadtad igen sokat, hogy nem hagysz engem,
Ismét én székembe ültetsz, leszen örömem,
Jámborokkal világ javát ott vígan élem.

Nagy bátran azért magamat akkor biztatám,
Isten fogadását hidd el, magamnak mondám,
Tökéletes légy és erős, szívemnek mondtam,
Magamat csak ígérethez képest biztattam.

Absolon hadában ország királyt meghagyá,
Dávid hada pártosokat megveré, vágá,
Azonban Dávid Istenben magát biztatá,
Jó hír jöve, kivel magát így vigasztalá.

28. zsoltár

Tehozzád kiáltok, Uram, ne hagyj vesznem,
Te menthetsz meg engem, nincs más reménységem,
Két kezem az égre tefeléd emelem,
Ne légy süket hozzám, mert ezent el kell vesznem.

Az én nem barátim szemben szépet szólnak,
Szívükben én fejemre tanácsot tartottak,
Én fiammal mostan, ím, reám támadtak,
Ne büntess úgy engem, mint e latrok kívánták.

Rajtuk inkább töltsed nagy, kemény bosszúdat,
Amint cselekedtek, hadd vegyék úgy hasznát,
Mert elfelejtették te bölcs tanácsodat,
Kit te választottál, arra fentek ők szablyát.

Te tettél királlyá, kit ők igen bánnak,
Ily akaratodat mind semminek tartják,
Igaz ítéletből azért lakoljanak,
Rontsd úgy, Uram, őket, fel ne támadhassanak.

Sebes haragodból azok úgy vesszenek,
Nyomosak ő magvuk földön ne legyenek,
Se örökségükbe ők ne ülhessenek,
Igaz törvényedtől hadd egyebek féljenek.

Mikor ezt megszerzed, téged én dicsérlek,
Hogy velem vagy, Uram, valamikor kérlek,
Paizsom, gyámolom, tenéked éneklek,
Minden tisztességgel terólad örvendezek.

Én seregem kicsiny, de te vagy hadnagya,
Koronás királynak, fejemnek oltalma,
Nem árthat Krisztusnak az ellenség hada,
Noha igen bízik, hogy számtalan sok kardja.

Gyámolítsd népedet mint örökségedet,
Ne hagyd e két félben hullani szentidet,
Csendesítsd földemet, adj szép békességet,
Örökké mint pásztor, neveld, tápláld szent néped!

Huszonnyolc részében zsoltárnak ezt mondá,
Fia pártosiról Dávid így imáda,
Hadnagyát, Joábot hogy rájuk bocsátá,
Kiben ő Krisztusát az Isten meghallgatá.

29. zsoltár

Egész Izraelt Dávid felgyűjté,
A szent ládát Sionba kíséré,
Sokféle vigassággal felvivé,
Örömében többi között Istent így dicséré.

Sehol semmi oly hatalmas nincsen
Semmi renden, mint az Úr, az Isten,
Fejet hajtson tehát ennek minden,
Engedje meg, hogy csak ezé a tisztesség legyen!

Erősek, hatalmasak kik vagytok,
Vagy emberek, vagy angyalok vagytok,
Csak az Úrnak örömet hagyjátok,
Minden dicsőséget érdeml, nékie adjátok!

Oly felség ez, és oly hatalmasság,
Hogy ezt illeti csak a méltóság,
Illeti csak őtet az imádság,
Kinek mi kell, itt keresse, mert itt a gazdagság.

Im, tekintsd meg, mikor eső leszén,
Ennek szava zúg, dörög az égen,
Nagy hatalmat mutat a vizeken,
Dörgésével megreszkettet mindent a föld színén.

Dörgéssel, csattogással esőt ad,
Nagy erős méltóságot ott mutat,
Nincs, ki nem fél, mikor villámoztat,
Nincs, ki nem fél, sötét felhőn mikor szörnyen csattog.

Erdőkben ver magas, öreg fákat,
Hasogatja erős cédrusokat
Libánus havasán, a nagy fákat,
A hegyeket töri, rontja, és a kősziklákat.

Játszani tetsznek akkor, hogy mozognak,
Mint tavasszal a tulkok ugrálnak,
Gyermek unikornisok mint játsznak,
Az Úr hatalmas szavától a földek úgy ingnak.

Ezenben tűz és láng villámlanak,
Az Úr szaván a puszták megingnak,
Kietlen mezőségek mozgódnak,
A nehezen szülő vadak féltekben fialnak.

Nincs, ki nem fél az Úrnak dörgésén,
Vadak is futosnak az erdőkön,
De a szentek örülnek mind ezen,
Hogy ily nagy Úr megőrizhet a gonosz szerencsén.

Mikor látják az Isten záporát,
Megemlítik a Noé bárkáját,
Hol megtartá ő kevés jámborát,
Mikor szörnyű vízbe ölé e világ sok latrát.

Oltalmazza mindenkor a jámbort,
Ellenségi között a szent tábort,
Békességet ad annak és sok jót,
Mert szentinek az Úr ellen még senki nem ártott.

Nevének mindörökké tisztesség
Világ előtt legyen a dicsőség,
Urak előtt övé minden felség,
Szenti között legyen kedves és boldog békesség!

Dávid, király vala, de ezt látá,
Király hogy mindenén Isten volna,
Ki hatalmát naponként mutatná,
Huszonkilenced énekben kit így magasztala.

30. zsoltár

Egészségben, békességben megnőve,
Saul után mikor székébe üle,
Dávid drága házakat építtete,
Ott a krédót olyha király letevé.

Gyönyörködik és sok asszonyt is hoza,
Azért Isten kemény kézzel tapasztá,
Kin tanula, és mihelyt felgyógyula,
Jól tett Urának öröm-hálát ada.

Hogy ágyamból engemet feltámasztál,
Gyűlölőim szidalmától megtartál,
Örömükre engem el nem fogyatál,
Hála néked, Uram, hogy meggyógyítál.

Immár csaknem a koporsóban valék,
Hogy tehozzád, én orvosom, kiálték,
Lelkem ottan pokoltól menekedék,
Egészségre te általad fordulék.

Szentek, az Urat velem dicsérjétek,
Örök hírét énekben jelentsétek,
Gondviselését kik megismertétek,
Király éltén, hah, illik örülnötök!

Súlyos kezét rajtam kevésbé tartá,
De boldogul élnem nagy soká hagyta,
Ha kevésbé híveit este sújtja,
Reggel örülteti, megvigasztalja.

Én jó szerencsémben magam elbízám,
Mert, hogy ország szeret, én azt gondolám,
Nagy nevem lőn, kinccsel elgazdagodám,
Egy víg, bolond ésszel akkor ezt mondám:

Gazdag vagyok, egészségem jó vagyom,
Körül pogányságon hatalmam vagyom,
Nem félek, hogy ellenségem támadjon,
Vagy szerencse szele hogy megtaszítson.

Hatalmasb szomszédot sehol nem tudok,
Országomban szép állapotot látok,
Jóllehet az Isten adta, kit vallok,
Semmi változástól immár nem tartok.

Rólam ottan szemedet elfordítád,
Egy kevésbé tőlem kezéd megvonád,
Csak bolond eszemnek magamat hagyád,
Szárnyára kele szerencsém, úgy adád.

Egész udvarom, országom megbomlék,
Én betegségemen megkeseredék,
Kiből ilyen szóval hozzád kiálték,
De mi hasznod, Uram, holtomban? – mondék.

Tisztességed fogyatkozása leszen,
Ha nekem ily hamar halálom leszen,
Az igaz krédó jól elő sem megyen,
Kire Saulnak kis gondja volt régen.

Én koporsómban téged nem dicsérlek,
Mert nem a holtak tégedet tisztelnek,
Inkább, Uram, egy keveset hadd éljek,
Hogy igazmondó vagy, hadd dicsérjelek!

Rajtam, kegyes Atyám, megkönyörülél,
Sírás helyett nekem táncot engedél,
A szomorú gyászból levetköztetél,
Uram, mint előbb, úgy örvendeztetél.

Téged azért mindörökké dicsérlek,
Gyógyulásom felől megemlegetlek,
Szentek előtt ékesen megtisztellek,
Nem panaszlhasz, hogy elfelejtettelek.

Palotája királynak félben áll,
Kit betegség után végig rakata,
Mind a kettőn Istennek hálát ada,
Harmincadik énekében ezt hagyá.

31. zsoltár

Táborával Saul körülfogá,
Egy köszálat Dávidra megszálla,
Isten adá, hogy meg nem foghatá,
Mert pokol hír a királyhoz juta.

Sok pogány nép a véget rabolja,
E hír hallván Saul nem mulata,
Mint búsult ott, Dávid aztán írta,
Miket gondolt, ily énekben mondá:

Az én hitem, Uram, reménységem
Csak te voltál, mert jámborul éltem,
Azért tarts meg, szégyenbe ne essem,
Ne bánjam meg, hogy benned így hittem.

Kegyelmesen hajtsd ide füledet,
Siess mellém, ragadj ki engemet,
Erős várba félrevígy engemet,
Kézben viszik mert ezennel főmet.

Nekem kővár te vagy, és vasház,
Erős tornyom, kőfalam, megtarthatsz,
Jó híredért megóvj, mert megóvhatsz,
Vetett tőrből kifejthetsz és oldhatsz.

Én egyébhez ugyan nem bízhatom,
Azért lelkem csak kezedbe adom,
Hogy megtartasz, fogadtad, azt várom,
Kézbe jutnom nem hagysz, igen bízom.

Mindenkor csak egy Istent tisztellek,
Bálványozókat azért én gyűlölök,
Kik más istent emelnek, szentelnek,
Kik jósoktól, varázslóktól kérdenek.

Kedvemet tőd, fogságom tekintéd,
Királyt rólam el, haza ijesztéd,
Nagy kegyelmed fejemen jelentéd,
Én megkötött utamat kifejtéd.

Én lábamat halálból kibontád,
Én fejemet kézbe sem bocsátád,
Én mezőmet megadád, tágitád,
Hála néked, lelkemet kiváltád.

Saul király míg e hegyet állá,
Nyughatatlan lelkem így kiálta:
Uram, ne hagyj, mert lelkem sem bírja
E sok veszélyt, kiben már elfogya.

Szép szemeim világa homályosult,
Éles elmém elvakult és tompult,
Sok bőjt miatt gyomrom is megszorult,
Főmtől talpig mindenem elbódult.

Bujdosom e kietlen pusztában,
Szorongatnak itt is én futtomban,
Olyak űznek, kik jó állapotban
Én miattam vannak annyi jóban.

Életem megfogyatkozott búmban,
Ifjúságom telik nyavalyákban,
Elfonnyadtak csontjaim e kínban,
Elevenség elfogy én tagimban.

Nincs ezekben senki vigasztalóm,
Csúfol és szid, aki nem barátom,
Iszonyodik, utál rokonságom,
Szólni velem nem mer szomszédságom.

Előltalál valaki, vagy ha lát,
Én előlem elfordul, mihelyt lát,
Mert királytól miattam minden tart,
Sok is hiszi rólam a sok patvart.

Sőt, már sokan ugyan elfeledtek,
Mint egy holtat, régen elfeledtek,
Mint egy hitvány cserepet, elvettek,
Mert felőlem minden hírt elhittek.

Ezeket mind felőlem beszélik,
Kik lelkeimet e hegyen keresik,
Keresőben fejemet becsmérlik,
Mind jól hallom, ki mint acsarkodik.

Mind ezenben csak tehozzád bízom,
E sok veszélyt térted elvonom,
Noha így versz, én ugyan azt vallom,
Hogy Istenem vagy, itt is azt tartom.

Szorongathat az én ellenségem,
De csak rajtad áll az én életem,
Te forgatod minden én szerencsém,
Kezük közül mentsd ki, Uram, lelkem.

Ez ügyemben mutasd kegyelmedet,
Láthatóan hatalmas kezedet,
Ne bánjam meg kegyes életemet,
Hogy mindenkor csak kérlek tégedet.

Gyalázd inkább én ellenségimet,
Verd pokollal a lator népeket,
Némítsd, Uram, a nagy nyelvűeket,
Kik ártatlan szidják te szentidet.

Eöld, veszed el a vér-árulókat,
Akik szólnak igaz jámborokat,
Kik nagyozzák szertelen magukat,
Kik nem félik semmiben az Urat.

Nagy sok jódat te titokban tartod,
Azt idején te szentidnek osztod,
Szemlátomást világ előtt adod,
Kiket szeretsz, azokkal megáldod.

Félő ügyükben őket fedezed,
Titkos, burkos kamarádba mented,
Gonosz nyelvektől te védelmezed,
Vetett törbe esni nem engeded.

Ezen vígan neked adok hálát,
Hogy énvelem most től ilyen csodát,
Elriasztád ellenség táborát,
Mikor főmre várnám csak ő vasát.

Ijedtemben noha hogy én futnék,
Már azt tudám, hogy neked sem kellek,
De mostan már, Uram, jól ismerlek,
Közel voltál, mikoron kértelek.

Énrólam ti, szentek, tanuljatok,
Az egy jámborságban maradjatok,
Kevélyt Isten utál, azt tudjátok,
Veszett jámbort szeret, úgy halljátok.

Maradjatok ti egy tökéletben,
Csak Istentől féljetek e földön,
Ha e világ bánt, gonosz életben,
Gyámol Isten leszen ügyetekben.

Máon pusztába Dávid szorula,
Csaknem király kezébe akada,
Ilyen gondolatokban ott forga,
Harmincegyed zsoltárban ezt írta.

32. zsoltár

A beteg népeknek tanúságot ada,
Nyoszolyáját Dávid hogy betegen nyomá,
Isten haragjának a nyavalyát mondá,
Harminckét részében zsoltárnak ezt mondá:

Számtalan sokképpen boldog az az ember,
Aki nem vétkezik, vagy bűnben nem hever,
Vagy ha vétkezik is, hamar kegyelmet nyer,
Kit Isten a bűnért, mint engem, így nem ver.

Boldog, aki bűnét az Isten fedezi,
Avagy elfelejti, avagy csak elnyögi,
Kit meg sem pirongat érte, el sem veti,
Ki pokol életét törvényre nem viszi.

Érte, hogy az ilyen nem akart vétkezni,
Nem akaratával lett, hogy történt megesni,
Kiért kegyes Atyja nem akarta verni,
Mert érte, hogy abban nem akar maradni.

Testemben mert engem az Úr azért büntet,
Hogy ellene jártam, betegágyba vetett,
Bűneimből, tudom, még meg nem engedett,
Mert már alig tűröm, annyira keserget.

Én magamban soká titkolám, hallgaték,
Hogy emberek között én ne szégyenülnék,
Akik látni jönnek, bűnöm ne nevetnék,
Pirongatásokkal ne nehezítenék.

Gyarlóságban végre én nem hallgathaték,
De nyavalyám miatt én ugyan jajgaték,
Kiben én szép színem tőlem eltávozik,
Mert haragos kezéd rajtam nehezedék.

Halálos ágyamban már annyira juték,
Húsom elszárada, apada, megesék,
Testemben, bőrömben én ugyan megaszék,
Mint nap hevén aszott virág, elfonnyadék.

Bűnben, Uram, immár én magamba tértem,
Bűnömet megvallom, amiben vétettem,
Miben bántottalak, ugyan megnevezem,
Amivel sanyargatsz, igazán érdemlem.

Énvelem magadat már megismertetéd,
Bűnömet, szent Atyám, nekem megengeded,
Én betegségemet mert te könnyebbítéd,
Kiből megismerem, hogy bűnöm elvettéd.

Olykor azért a szent bocsánatot talál,
Mihelyt vétkét érzi, ha téged megtalál,
A bocsánat után élhet bátorsággal,
Ha látja, hogy a föld torkig úsz is árral.

Nem félek, ezután hogy veszélybe essem,
Mert megkegyelmeztél, megjött egészségem,
Tömlöcből szaladtat te örültetsz, engem,
Legyen hála neked, kegyelmes Istenem.

Én titeket, szentek, magamról tanítlak,
Mi úton járjatok, ím, reá oktatlak,
Én szemetek leszek, igazán hordozlak,
Jertek utánam, csak jóra igazgatlak.

Oktalan, mint én, ti már ne éljetek,
Mint a lovak, olyak ti is ne legyetek,
Kiket ostorral is jóvá alig tesznek,
Fékben, nyűgben tartják, hogy meg ne sértsenek.

Sok csapás tanítja így az istentelent,
Mint sok ostor éri délceg lovat, öszvért,
De sokképpen áldja Isten a szent embert,
Aki óvja magát, hogy ne bántsa Istent.

Sok jóval az Isten lát titeket, szentek,
Örüljetez azért ti, tökéletesek,
Kik Isten kedvében lenni igyekeztek,
Veletek az Isten, örüljetez, szentek!

33. zsoltár

A nagy bölcs teremtetst aki meggondolja,
A szép gondviselést valaki meglátja,
Istenét Dáviddal az magasztalhatja,
Ki harmincharmadik zsoltárban ezt mondta:

Szentek és jámborok, Istent dicsérjétek,
Mert ugyanis ötet csak ti ismeritek,
Mint teremtet, mint visel gondot, ti értitek,
Ezekért hát illik, hogy ti dicsérjétek.

Tisztességét ennek velem megadjátok,
Ez nagy Úrnak zengjen minden muzsikátok,
Hol vagyon lantotok, hol ti citerátok,
Kürt, orgona, síp, dob, hol ti kintornátok?

Ezekkel az Urat, nosza, dicsérjétek,
Szokatlan éneket, új nótát verjétek,
Az Úr jó hírére szépet pengessetek,
Most minden örüljön, úgy zengedezzetek!

Rengjen a föld bele, úgy énekeljétek,
Mentől nagyobb szívet Úrhoz jelentsetek,
Mert ezzel tartoztok az Úrnak ti, hívek,
Mert megteljesedtek mind az ígéretek.

Eleinknek az Úr valamit fogadott,
A mi jó időnkben, ím, mindent megadott,
Efelett is nekünk sok jót szolgáltatott,
Mint tökéletes jó, minden jót mutatott.

Mert ugyanis igaz, és egyenest szeret,
Igazmondó az Úr, egy erős tökélet,
Sőt, a nagy föld hátán mindent szépen szerzett,
Valamit ő rendelt, mindent jól intézett.

Tsak egy szóval, könnyen csinálá az eget,
Szája zengésével a nagy és szép művet,
Csak feje-hajtással ily nagy ékességet,
Csodás csillagokat, ily szép fényességet!

El-kitiltá földtől a nagy tenger vizét,
Meghagyá öneki határát és szélét,
Mintegy zsákba fogá, ne bántsa a földet,
Hogy bátrabban lakja az ember ő fészket.

Onnat merít esőt, mikor kell a földnek,
Oda szűri vizét a folyóvizeknek,
Hogyha háborog is, nem árthat a földnek,
Mígnem parancsolja az Úr a tengernek.

Gondolja meg minden tehát, ki az Isten,
Ha ilyen hatalmas, tehát tőle féljen,
Mert amit parancsol, bizonynal megleszen,
Vagy élni, vagy halni hagyja, mind úgy leszen.

Okosság, bölcsesség őellene nincsen,
Semmi, amit ország végez az Úr ellen,
Sok nemzet tanácsa előre nem megyen,
Mert a tanácsokat szerzi, bontja Isten.

Nem úgy jár viszontag, amit Isten végez,
Hanem örökké áll, amit rendel, szerez,
Abban véget senki nem ér, amit intéz,
Hiába tör arra, ki különbet végez.

Drága nép és boldog tehát a zsidó nép,
Hogy neki Istene ily mennybeli felség,
Gondviselő atyja ily kegyes istenség,
Kinek a kedvében, mint drága örökség.

Viseli szép gondját annak a szent Atya,
Mennyei székéből nézi, igazgatja,
Mindenfelé vigyáz, de feljebb ezt látja,
Mert ha teremtette, a szíveket látja.

Im, valamely király nagy hadában bízik,
De nem azzal nyeri, mikoron ütközik.
Karja erejéhez egy erős se bízzék,
Egy vitéz is azzal meg nem menekedik

Sebes, erős, jó ló legyen bár alattad,
Megcsal, a hitedet abban te ne tartsad,
Akár úzni kelljen azt, aki hátat ad,
Akár futni kelljen attól, ki utánad.

E világ eszesén sok csalatság esik,
Látható erőben reménység csalatik,
De akik éltükben az egy Istent félik,
Mikor igyekeznek, ügyük mind jól esik.

Látja, sőt szemeit róluk el nem veszi,
A gondviselő Úr mindenben vezérli,
Hadban, ellenség közt veszélytől megőrzi,
Drágában éhezni szentit nem engedi.

Őbenne bízunk mi, mert ötet tiszteltük,
Szent törvénye szerint életünk rendeltük,
Tehát bátorsággal életünk viseljük,
Véletlen veszélytől soha azt ne féltsük!

Oly örömünk ezen, hogy valahol járunk,
Minden dolgainkban nagy örömmel forgunk,
Hogy szent életünkre nézünk, csak vígadunk,
Szentinek mit ígért az Úr, hogy gondoljuk.

Itt az árnyék-földön ha mi ügyünk esik,
Azt bizonynyal tudjuk, hogy az nem történik,
De kegyes Atyánktól reánk bocsáttatik,
Kiből azért fejünk szépen menekedik.

Segélj, kegyes Atyánk, e múltó világban,
Amint te fogadtad, e zarándokságban,
Mert tehozzád bízunk ennyi bujdosásban,
Tudjuk is, velünk léssz, nem hagysz nyavalyánkban.

34. zsoltár

Jámbor, vitéz Dávid Saul előtt hogy futna,
A szomszéd királyhoz egykor szolgálni áll,
De ott megismerék és beadák, ki volna,
Dávid ijedtében tevé magát bolonddá.

Orra-szája levét szakállára bocsátá,
Falra kap mint bolond, kapun, ajtón irkála,
Ezt király hogy látá, el-ki taszigáltatá,
Két királytól így ment, kiért Istent így áldá:

Nagy hálákat adok én kegyelmes Uramnak,
Köszönöm mind éltig jótétét mint Atyámnak,
Szüntelen ez leszen dolga nyelvemnek, számnak,
Mostani jó dolgát ne felejtsem Uramnak.

Az Urat én teljes szívvel, szóval dicsérem,
Hogy csak ő mente meg, azzal én dicsekedem,
Hogy nyomorult szentek bízzanak, azt hirdetem,
Ők is hogy Istentől várjanak, arra intem.

Kegyelmes Uramat velem, no, dicsérjétek,
Ennek hírét-nevét, szentek, emlegessétek,
Mert hogy nyomorganék, én csak ennek könyörgék,
S megmente azoktól, valakiktől én tarték.

Sokan nagy eszüknek mindent tulajdonítanak,
De ily szerencsémét valakik meggondolják,
Ő szerencséjüket csak az Istentől tartják,
Őhöz fátyolnak, bíztukban sem csalatnak.

Látd-é, mely nyomorult valék, alig szaladék,
Egy király kezéből másik kezébe juték,
Szinte halálomból az Istenhez kiálték,
Mindenik kezéből, úgy akará, kikelék.

Azt bizonynal tartom, Isten angyala hordoz,
Istenfélők körül tábort jár, úgy oltalmaz,
Senki ne árthasson nekik, körülük vigyáz,
Csaknem kebelében minket visel, oltalmaz.

Tanuljátok rólam, mely kegyelmes az Isten,
Boldog, aki benne bízik és lakik szenten,
Mert istenfélőknek semmi szükségük nincsen,
Csak féljetelek tőle, ő mind veletek leszen.

Olcsója, drágája életünknek rajta áll,
Hamarabb szűkülnek, akik élnek prédával,
Akik hatalmasok, nyomorgatnak nagy sarccal,
Isten-szeretőknek de nincs drága és halál.

Rólam és éntőlem, ifjak, ti tanuljatok,
Az Urat tisztelni tanítlak, meghalljátok,
Ha hosszú életet magatoknak kívántok,
És valakik látni jó napokat akartok.

Nyelvét az oly ember a gonosztól megfogja,
Ajakát hamisra, álnokra ne mozdítsa,
A megszokott szitkot, rágalmazást elhagyja,
Senki nevét, hírét s magát azzal ne rontsa.

A gonoszt egyszóval mindenestől elhagyja,
Isten törvényére, jóra magát szoktassa,
A szent békességet mindenekkel megtartsa,
Magát szerettesse, haragtól magát óvja.

Kedves szemmel Isten mert csak ezeket nézi,
Az igazak gondját nagy kegyesen viseli,
Ha mi szerencsájuk esik, el nem felejtí,
Ő kiáltásukat figyelmes fülel veszi.

Viszont a latrokra kemény szemeit veti,
Hírüket-nevüket a földről is eltörli,
De az igazakat, ha kiáltnak, megmenti,
Nyomorgó szentekhez mert közel jár, úgy őrzí.

Elég veszély esik, és sok is a szenteken,
De azért mindenből kimentí őket Isten,
Tetemük, erejük ne csökkenjék, ne vesszen,
Arra neki gondja, hogy maradjanak épen.

Ezellen viszontag elvész az istentelen,
Önnön gonoszsága veszti, és megég fején,
Ki jámbort nyomorgat, megesik egyik bűnén,
Kiben többiről is lakol a pellengéren.

Gondba, búba azért noha esnek a szentek,
De Isten úgy tartja, hogy mind megmenekednek,
És sok szerencsében istenfélők nem vesznek,
E világ előtt is azok nem szégyenkeznek.

Ezt nagy örömben ifíú Dávid éneklé
Az Isten dolgáról, maga felől beszéle,
Jámborságban bízni taníta, mindent inte,
Harmincnégyszében a Zsoltárnak jelenté.

35. zsoltár

A hamis szók, nyelvek ellen
Búsult Dávid patvar ellen,
Hogy helye királynak nincsen,
Lakni sem szabad csendesen,
Úgy kiált idegen földön.

Szállj szembe ellenségimmél,
Uram, én nagy peresimmél,
Igyekezzél, rám törökkel
Vívj meg, én gyűlölőimmél,
Az ártatlanra törökkel!

Légy velem, vedd paizsodat,
Vedd elő most te kopjádát,
Szállj ki, mozdítsd táborodat,
Fogd el ellenségem útját,
Haddal álljad én bosszúmat!

Azzal bátorítsd lelkemet,
Jelentsd gondviselésedet,
Szégyenítsd ellenségimet,
Büntesd futással ezeket,
Kik most vadásszák lelkemet.

Tanácsukban csalassanak,
El, haza pironkodjanak,
Tedd azt: meggyaláztassanak,
Akik énreám lest állnak,
Tanácskoznak, vermet ásnak.

Rontsd úgy a rám támadtakat,
Mint sebes szél hinti polyvát,
Ne tölthessék tanácsukat,
Angyalod rontsa dolgukat,
Elfordítsa szándékukat!

Olyhoz ők ne kezdhessenek,
Kiben előmehessenek,
Mint kik sáros úton mennek,
Sötétben csuszamnak, esnek,
Angyalodtól üzessenek!

Tévelygő legyen ő szívük,
Nyughatatlan ő elméjük,
Mert ártatlant kesergetnek,
Vermet ástak és tört vettek,
Vétetlent veszni kerestek.

Jöjjön rájuk oly nyavalya,
Kit egyik sem várt magára,
Szörnyen essenek orrukra,
Nekem vetett törben nyakra,
Kit aki hall, megcsodálja.

Ó, mely igen én örülök,
Téged én akkor dicsérlek,
Minden erőmből hirdetlek,
Mindenhatónak nevezlek,
Ezt beszélem, így éneklek.

Nincs senki oly, mint az Isten,
Ki könyörül a veszetten,
Bosszút áll a kevély renden,
E világi erőseken,
Tűrhetetlen kegyetlen.

Álnok és hazug emberek
Rám szóltak, istentelenek,
Kit nem tudok, azt költötték,
Fejemet kisebbítették,
Királynál patvarral öltek.

Kivánták nekem vesztemet,
Gonoszt fizettek jó helyett,
Mert én ő betegségüket,
Ha láttam, sebben fektüket,
Szántam keserűségüket.

Szánkódva gyászba öltöztem,
Értük én akkor böjtöltem,
Értük Istent engeszteltem,
Egészségüket úgy kértem,
Mindaddig porban hevertem.

Aki temeti barátját,
Aki édes atyafiát,
Aki szülő atyját, anyját,
Ha mutatja ott siralmát –
Úgy szántam nyavalyájukat.

Barátságért így fizettek,
Hogy beszéddel ők megöltek,
Királynál elbeszélettek,
Betegségemen örültek,
Hogy az ágy megvont, kedvelték.

Azért sántaságom látták,
Egybegyültek, úgy lakoznak,
Mind fejek rágnak, mind farkak,
Urakkal az igen rosszak
Szájukat mind reám tátták.

Dühösségüket forralják
Asztal baráti, úgy szólnak,
Sok tréfát énrólam mondnak,
Azzal udvarnál mulatnak –
Meddig túrsz, Uram, azoknak?

Azért lelkemet segítsed,
Az oroszánoktól mentsed,
Kit megköszönjek teneked,
Ország előtt dicsérjelek,
Hogy szentidet el nem veted.

Törd meg, Uram, már szarvukat,
Ne örüljék nyavalyámat,
Ne biztassák csak magukat,
Ne tátogassák szájukat,
Ne csúfolják te szolgádat!

Kevélyen mert hunyorgatnak,
Szemmel, szájjal mutogatnak,
Keserves szókkal bosszantnak,
Hogy szelídet búsítsanak,
Törbe inkább akasszanak.

Ollyá tartják és azt mondják,
Hogy immáron kézbe fogtak,
Született a nap, úgy mondnak,
Kin örülhetünk foglyunknak,
Szemünk örülhet ily jónak.

Szemeddel nézzed ezeket,
Ne hallgasd, de verd meg őket,
Ne hagyj messze most engemet,
Ébredj, mondd ki törvényemet,
Hányd meg, vesd meg én ügyemet!

Ne ments bár, ha nem érdemlem,
De tarts meg, ha én jól éltem,
Ne hagyj örülni ellenem,
Bontsd meg eszüket, Istenem,
Kik így kacagnak ellenem:

Igy kell vala, már jól vagyon,
Kedvünk telik, haja, bátran! –
Ezekre gyalázat szálljon,
Ezek orcájuk piruljon,
Kik örülnek nyomorulton.

Akik igazságom tudják,
Búmat és káromat bánják,
Azok világ javát lássák,
Örüljenek, Urat áldják,
Hogy igazat nem hagy, mondják!

Én is azokkal dicsérlek,
Uram, tégedet hirdetlek,
Hálát adok, amíg élek,
Dolgaidért nem felejtlek,
Mindörökké emlegetlek.

36. zsoltár

Jóllehet az istentelen mutatja
Sok dologgal, hogy ő is Istent vallja,
De bizonynal hiszem, hogy megtagadta
Hogy Isten volna, soha nem tartotta.

Oltárokat, kápolnákat rakathatsz,
Messze földre ravasz búcsút mind járhatsz,
Bibliát olvashatsz, misét hallgathatsz,
Másnak a poklul kerestből mind adhatsz.

Nem elég ez, hogy elhiggyem felőled,
Hogy szent vagy, és az Istent igen féled,
Mert ellened kiált gonosz életed,
Azt jelenti, hogy Istent te gyűlölöd.

Azt nézem én, kiből nyilván ismerem,
Hogy Istenről semmit nem hissz, ítélem,
Magadnak bűnben hízelkedel, értem,
Kit ember is benned ismer, úgy hiszem.

Kiért rajtad jámboroktól gyűlölség,
Az Istentől következik vereség,
Mert amit beszélesz, törvénytelenység,
Rajtad intés nem fog, semmi fenyték.

Gondolatod éjjel is csak gonoszság,
Törvény ellen való gonosz álnokság,
Gonosz szokás, kit mondani utálság,
Kit nem szeretsz, nem lehet oly hamisság.

Ó, nagy Isten, ezeket te mind látod,
Jótétedet de ezekre is nyújtod,
Napodat effélékre is támasztod,
Csoda jóvoltodból esődet adod.

Nagy gondviselésed azért mindenre,
Jóra, gonoszra, földre, vízre, mennyre,
Jóvoltodat mind a teremtetekre,
Láthatóan terjeszted minden rendre.

Oltalmadat és gondviselésedet
Mikor nézem, vizsgálom bölcs eszedet,
Ki nem mondhatom nagy bölcsességedet,
Csak csodálom mélységes felségedet.

Szépen, bölcsen rendelted az életet,
Kiben naponként táplálsz az embert,
El sem felejtet az apró férgeket,
Barmoknak is elszabtad életüket.

Nekünk a földből számtalan jókat adsz,
Kegyelmesen minden szerencsén tartasz,
Ottan ha kell, szárnyaid alá fogadsz,
Mint fiait anya-tyúk, ugyan biztatsz.

A szenteket ennél is szebben tartod,
Mert saját lelkeddel te látogatod,
Házad javaival őket hizlalod,
Benn gyönyörűségeddel lakoztatod.

Keserűség, bánat, szükség ott nincsen,
Kívánsága felett örül ott minden,
Tiszta gyönyörűség helye ott leszen,
Tökéletes boldoggá a hely teszen.

Az életnek kútfeje mert csak Isten,
Minden bölcsesség tőle foly nagy bőven,
Nála nélkül bolond és szerencsétlen,
Őáltala bölcs és szerencsés minden.

Tégy jól, Uram, mostan is a hívekkel,
E világon is leginkább szentiddel,
Akik téged tisztelnek szeretettel,
Ezekhez légy fogatlan kegyelemmel.

Törni rám ne hagyjad a kevélyeket,
Ne tegyék talpuk alá te szentidet,
Ne kergessék helyükből szegényidet,
Ne hagyd istenteleneknek szentidet.

Inkább ezzel az istentelent verjed,
Ugyanitten a latrokat büntessed,
Kik a bűnben hevernek, gyönyörködnek,
Kiken itt is igaz te büntetésed.

Az Isten gondviselését tekinté,
Gonoszokon, jókon Dávid ismeré,
Szent emberit mivel áldja, megérté,
Harminchatod énekben ezt pengeté.

37. zsoltár

Ne bánd, se bosszuljad, istenes, szent ember,
Ha látod, szerencsés hogy a lator ember,
Hogy hatalmas, gazdag, világ javán kövér,
Mert az ily szerencse igen hamar megtér.

Egy gyenge virágszál afféle szerencse,
Hamar nőtt, zöldült fű a lator élete,
Kit egy szellő, egy hév élni hagy kevésbé,
Kit egy kasza megbont, kiben vész szép színe.

Bízd magad Istenre, szeresd szent törvényét,
Tégy jól, valamíg élsz, úgy műveld a földet,
Megáldja az Isten kezedet, művedet,
Még ezen világon a te életedet.

Azért a törvényben legyen eszed, kedved,
Isteni tiszteletben fő gyönyörűséged,
Ha valamit kívánsz, szíved szerint enged,
Mindennel elbővít és leszen melletted.

Ne bízzál eszedhez, bízd Úrra magadat,
Ha mi jót rendeltél, hagyd rá az utolját,
Kedved szerint az Úr végezi dolgodat,
Ki minden dolognak vezeti zabláját.

Dolgod csak az neked, légy jámbor életben,
Kit az Úr kijelent alkalmas időben,
Te jámborságodért megtisztel éltedben,
Fényes nappá teszen még téged e földön.

Járj azért szent úton, várd érdemed tőle,
Ki piros hajnalt ad éj után elvégre,
Az Istenért, vesztegj, a haragot tedd le,
Hogy a lator boldog, ne búsulj érette.

A haragot, a bűt azért nyomd meg benned,
Latrok szerencsáját nehezen ne nézzed,
A harag annyit árt, hogy elragad téged,
Hogy te is latrrá légy, arra viszen elméd.

Mert afféle latrok igen poklul vesznek,
Győzd várni csak, jámbor, örökek nem lesznek,
De még a jámborok magasb polcra ülnek,
Isten örökében földi jóban élnek.

Bár ne várd nagy soká, csak vigyázz jól reá,
A hatalmas latrot majd senki nem látja,
Majdan füstbe megyen, csak marad a hamva,
Senki, ha keresi, helyét nem találja.

Oly boldog ezenben a szent s engedelmes,
Hogy a szép föld színén ez soká örökös,
Élete sok jóban leszen békességes,
Szép gyönyörködésben istenes és kedves.

Rajta bosszankodik már az istentelen,
Fogát csikorgatja szentek szerencsésén,
Igen irigykedik ilyen szép életén,
Hogy nekik is támadt csillaguk e földön.

Látja azt az Isten mennyből, és csúfolja,
Sok latrok szándékát nemcsak elfordítja,
De veszedelmükre napjukat felhossa,
Kin érdemük szerint őket elfogyatja.

A jámborra a latrok ugyan szándékoznak,
Ki fejébe kardot kötnek fel és vonnak,
Nagyon tegzelődnek, kézjüket vonnak,
Jó szerencsés jámbort hogy nyomorítsanak.

Törnek azért jóra, de véghez nem viszik,
Mert fejükre fordul éles kardjuk nekik,
Kézjüket megromol, fent nyiluk eltörik,
Jók s gonoszok ügye így forog és esik.

Róla tanulj tehát, hogy jobb kevés marha,
Csak igazán keresd, hogysem a sok préda,
A keveset Isten áldja, szaporítja,
A hamisan gyűltnék jó ízét sem adja.

Okádva, meglátod, a prédát kiadja,
Hadd legyen csak törvény, a sokat elontja,
De a szegény jámbort az Isten sem hagyja,
Életüknek gondját viseli, forgatja.

Keze között valót örökkössé teszen,
Ha drága, döghalál, országban had leszen,
Nyomorúságukban kegyes Atyjuk leszen,
De a bűnösökhöz nagy ellenség leszen.

Jóra törő latrot vesz akkor és bűnöst,
Mert értük támasztja a drágát és dögöt,
Az áldozat faggya mely hamar lángot vet,
Isten ellensége oly hamar füstöt vet.

Osztán a világon sok lator kölcsönkér,
Kit soha meg nem ad, uzsora után él,
De igaz javából jámbor ad és oszt el,
Azért elég marad, kölcsönkérni sem kell.

Szereti és áldja azt az Úr e földön,
Aki a jámborral valami jót teszen,
De aki ezt bántja, szidja, jár ez ellen,
Csemetéstől össze elveszti az Isten.

Ezt az Isten őrzi, minden útját látja,
Mert szereti dolgát, igen oltalmazza,
Hogy ne tántorodják, kézen fogva tartja,
Ha tántorodik is, kétségben nem hagyja.

Róla annyit tudok, hogy, ím, megaggottam,
De teljes éltében sohasem hallottam,
Istentől elhagyott jámbort sem nem láttam,
Sem jámborok magvát koldulni nem láttam.

Ez – oly nap nincs, akin mással jól nem teszen,
A szűkölködőnek örömet ad kölcsön,
Azért maradékja boldog, áldott leszen,
Utána e földön nyomos, hosszas leszen.

Ne bánts tehát senkit, de gyámolíts mindent,
Hogy nyomos légy földön, tartsd meg a szent törvényt,
Mert a jóért Isten hagyott ilyen törvényt,
Sem jámbort, sem magvát nem hagyja mint övét.

Tehát mindörökké ezt megoltalmazza,
A gonoszt viszontag földről elpusztítja,
Földet az igaznak bírni soká hagyja,
Boldogan, csendesen rajta lakni hagyja.

Szájában bölcs beszéd forog, és jó, hasznos,
Szíve forr a jóban, nyelve jóban hangos,
Szívébe a törvényt írta, kiben szorgos,
Nem eshetik bűnbe, aki ilyen okos.

Ennék éltét, rendjét a lator bosszulja,
Azért útján vigyáz, lesi, hogy eloltsa,
Ha lehet, patvarral, perrel űzi, rontja,
Minden ellen az Úr, de a jót megtartja.

Jer, bízd csak az Úrra tehát életedet,
Csak tartsd szent törvényét, megőrzi fejedet,
Naggyá teszen földön, meg engedi érned,
Hogy a latrok vesztét nagy örömmel nézzed.

Én ezt már megértem, a gonosz hogy vesze,
Ki úr s gazdag vala, hatalmas, míg éle,
Mint egy tekintetes, magas, zöld fa, növe,
Kit hogy ne csodálna, senki nem tűrhette.

Tekintém meg egykor, tehát híre sincsen,
Elmenék mellette, keresém, hát nincsen,
Az istentelennek vége ilyen leszen,
Virága, gyümölcse maradó nem leszen.

Tekintsd meg a jámbort másfelől és szentet,
Békessége vagyon, míg éli életét,
Az istentelennek de tekintsd meg végét,
Mint a hizlalt barmot, veszély várja ötét.

De minden oltalmuk az Úrtól megleszen,
Igaz jámboroknak az Úr kővár leszen,
Nyomorúságukban ő védelmük leszen,
Hogy csak benne bíztak, mellettük is leszen.

E világ latrira nézve búsul néha,
Retteg és fél tőlük a jámbor gyakorta,
Két kísértet ellen szent Dávid ezt írta,
Harminchét részében zsoltárnak ezt hagyta.

38. zsoltár

Bús haragból ne büntess, én Istenem,
Erőm felett ne sujtolj, ne verj engem,
Míg haragszol, ne verj, noha érdemlem.

Énbelém már nyilaid béhatottak,
Csontjaimra, velőmre már szállottak,
Érdememből kezeid tapasztottak.

Testemben nincs sehonnan semmi épség,
Haragodtól szívemben nincs csendesség,
Bűnöm érzem, kitől nő a betegség.

Ez a bűnnek nagy mérge, ki elhatott,
Fejem felett nagy volta már haladott,
Mint nehéz kő, örvénybe béborított.

Gyenge testem megrothadt, dohos, senyvedt,
Bűneimtől fekéllyel rakva, epedt,
Talán lábam soha nem bír engemet.

Elepedtem, fonnyadtam, meghorgadtam,
Koporsómat mindennap én várattam,
Itt valókkal magam elsirattattam.

Nincsen épség csípőmben, ágyékomban,
Rútságomat szégyen említeni szóban,
Kinek mérge hatott minden tagomban.

Betegségem fájdalmát nem tűrhetem,
Szokatlan jajt kiáltok, mert nagy sebem,
E forróban békételen én szívem.

Ó, nagy Isten, te látod, eltörődtem,
Csak óhajtok, kiáltok, mert elvesztem,
Nem tűrhetem, hogy békételenkedem.

Látod, Uram, és érted, mit kívánok,
Szívem felszök, megfordult, úgy nyomorgok,
Erőm szakadt, szememmel jól sem látok.

Oldalgnak és félen állnak barátim,
Távol néznek szomszédim és rokonim,
Csak utálság mindennél én sebeim

Némely népek, kik soha nem szerettek,
Minden gonoszt én rólam beszéltek,
Oly óra nincs, kiben reám nem törnek.

De minderre én süket, néma vagyok,
Mintha semmit nem tudnék, úgy nem szólok,
Patvar ellen nyelvvel én nem támadok.

Én teérted hallgatok, te felelj meg,
Mert gondolom, énrajtam mint örülnek,
Ha nehezedem, aztán, ha nekik szólnék.

Osztán tudom, örökké hogy nem büntetsz,
Noha immár sántítok, tovább nem versz,
Ennyi veszélyt, hiszem, már megelégsz.

Rajtam igaz haragod, mit tagadok,
Bánom, Uram, és vallom, bűnös vagyok,
De a gonosz nő, ha én csak hallgatok.

Ellenségim egészségben örülnek,
Élnek s urak, kik méltatlan gyűlölnek,
Hogy a törvényt tartom, rám azért törnek.

Uram, tehát, szent Atyám, ne hagyj messze,
Siess mellém, gyógyíts meg, te tégy éppé,
Mert nem hiszem, hogy más tegyen emberré.

Latrok Istent és jámbort nem szeretnek,
Nyavalyáján jámbornak ők örülnek,
Harmincnyolcad ének így szól ellenük.

39. zsoltár

Bús az elme, mikor beteg a teste,
Mert ki egyet, ki mást vet okul mellé,
Beteg korában Dávid azt ismeré,
Harminckilenced énekben úgy szerzé.

Én nyavalyámban kétféle tekinték,
Sok gonosz-akaróimra ismerék,
Kik én nyavalyámat igen örülék,
Magamban azért ily fogadást tevék:

Tudom, mert látom, rajtam hogy örülnek,
Azért zabolát vetek én nyelvemnek,
Hogyha lehet, ugyan ingyen se nyögök,
Ellenségim előtt oly szót ne ejtsek.

Ennyi ideig mint néma, csak hallgaték,
Sem fehért, sem feketét én nem szólék,
De magamban annál inkább forradék,
Kin nyavalyám kétszerte öregbedék.

Gerjendez mint rakott tűz az én szívem,
Bús gondolatokban meglobbant elmém,
Nyelvem zaboláját el kelle vetnem,
Beszédbe kelek, az Úrtól ezt kérdem:

Szent Atyám, jelentsd meg, még meddig élek,
Hadd tudjam, e veszett testben míg leszek,
Nyavalyámban talán inkább tűrhetek,
Ha értem, hogy még ez ágyból felkelek.

Egy arasz csak életünknek ideje,
Sőt, ha nézek terád, ki élsz örökké,
Minden időnk semmi, árnyék és pernye,
Az is hiába kél gondban, veszélyben.

Gyors, mint tükörbeli kép, ugyan múlik
Életünk, mint egy tekintetünk, bomlik,
Ember oly hiába fut, szorgoskodik,
Mert nem tudja, kinek szertelenkedik.

Szemem tehát, Istenem, kire vessem?
Mert az ember haszontalan, ismerem,
Csak tetőled várok, bocsásd meg vétkem,
Kiért, tudom, e betegségbe estem.

Ellenségim istentelenek, híznak,
Míg beteg leszek, vigadnak, csúfolnak,
Énfelőlem sok hazug szókat mondnak,
Szent életű jámborokat kik rágnak.

Mind hallom én, de számat is nem tatom,
Mert nagyobbat is érdelek, azt tudom,
Te vertél meg, jó kedved immár várom,
Súlyos kezéd rólam, Uram, táguljon!

Erőm fogyott, nem bírom el kezedet,
Mert ha bűnünk szerint feddesz bennünket,
Mint molyette ruha, vesztjük színünket,
Kiből értjük gyenge természetünket.

Rám tekints már, ne légy süket kértemre,
Nézz kegyesen keserves sok könnyemre,
Viselj jó gondot ily jövevényedre,
Mert bujdosom, mint eleink, nézz földre!

Egészségemet add meg és támassz fel,
Hadd pihenjek, amíg oda mennem kell,
Ahonnét ide térni soha nem kell,
Hadd vígadjak, míg lelkem testemben él.

Megveré Dávidot bűneiért Isten,
Mint fiát atya, sujtolá kegyesen,
Dávid ismeré, szégyellé ekképpen,
Hagyá harminckilenced énekében.

40. zsoltár

Hogy halálos ágyából felkele,
Istenének Dávid azt köszöné,
Jámbor leszen ezután, ígéré,
Szavát negyvened énekben szerzé.

Az én nyavalyámban hogy kiálték,
Mikor halál körülem forgódék,
A nagy Úrtól hogy kegyelmet kérék,
Reménységem hiába nem esék.

Lehajla, nagy fertőből kivona,
Feneketlen sárból kitisztíta,
Kiből magas kőszálra állíta,
Én lábamat így oda gyorsítja.

A nyavalya rajtam oly nagy vala,
Kiért nyelvem Istenemet áldja,
Szokatlan, hallatlan módon vallja,
Minden muzsikában, szóban áldja.

Akik tőlem ennyi javát tudják,
Ők is Istent megismerik, áldják,
Hogy én példa vagyok, azt imádják,
Szorultukban csak hozzá folyamnak.

Drága dolog ugyanis, ki bízik,
Csak az Úrhoz szükségben folyamik,
E friss világhoz nem ragaszkodik,
Csalárd jótól ki meg nem csalatik.

Ó, nagy Isten, mennyi jót téssz velünk,
Csodáidról mégsem beszélhetünk,
Atyai gondodról már beszéljünk,
De száma nincs, inkább bár vesztegljünk.

Betegségem után már áldoznám,
De nem hízol azzal, azt én tudom,
Fülembe sugallál, kiből tudám,
Szent életet kívánsz, azt fogadám.

Én azóta a törvényt olvasom,
Imhol vagyok, törvényedet tartom,
Azzal magam immár nem biztatom,
Hogy megjámborulok, ha áldozom.

Törvényedet szívembe beírtam,
Én magamat csak teneked adtam,
Szívem, nyelvem, kezem hozzád szabtam,
Törvény ellen nem élek, azt szántam.

Ez sem elég, mindenütt hirdetem,
A nagy ünnepeken emlegetem,
Velem jótétedet megdicsérem,
Tudom, hogy ki vagy, mind azt beszélem.

Gyámola vagy a nyomorultaknak,
Kegyes atyja betegnek, árváknak,
Igaztevő, -mondó fiaidnak,
Ezt beszélem a zsidó sokságnak.

Rólam, Uram, ne feledkezzél el,
Ezután is légy kegyelmességgel,
Szárnyad alatt fedezz szent keziddel,
Tőlem bűnöm miatt te ne menj el!

Értem is jól számtalan bűnömet,
Kiért megannyi bú ért engemet,
Én nyavalyám hajam szála felett,
Szívem csaknem nagy kétségbe esett.

Oltalmaz, siess, Istenem, mellém,
Mert sokan keltenek fel ellenem,
Szégyenüljön az én ellenségem,
Aki bosszant, csúfol, essék szörnyen!

Legyen ily szép hasznuk és érdemük,
Kik szemtelen most énreám törnek,
Piruljanak, kik rajtam örülnek,
Szándékukban semmit ne nyerjenek!

Viszont akik tégedet tisztelnek,
Ezeket segítsd, hogy örüljenek,
Hogy örökké velem dicsérjenek,
Jól tégy azokkal, kik téged félnek.

Noha most nyomorult, szegény vagyok,
De Istenem velem, kitől most várok,
Énkörülem vigyáz, kitől tartok,
Ne késsél, Uram, mert tőled várok.

41. zsoltár

Boldog, aki nyomorulthoz, beteghez lát és vigasztal,
Rút, fekélyes, dohos testet aki kevélyen nem utál,
Isten tanácsáról gondol, más testén valót ki fájlal.

Ezt az Isten sem haragból, sem halálra nem bünteti,
De hogy egészséges ember róla tanuljon, jelenti,
Azért ismét felépíti, sok jóval látja, megőrzi.

Tartja világi, sok jóban, gyűlölőitől megmenti,
Rajta osztozók szándékát, szavát telni nem engedi,
Betegágyát kivetteti, oly igen megörülteti.

Ezt az istenfélők mondák, kik engem látogatának,
Betegségemben szánának és mennybe fohászkodának,
Szívükben és hallatomra rólam Istent imádának.

Gyógyíts meg, Istenem, mondék, ne veszed még én életem,
Noha tudom, hogy bűnömmel tetőled ezt érdemlettem,
De atyai jóvoltodból megkegyelmezz most énnekem!

Ellenségim átkoznak, szidalmaznak, rajtam örülnek:
Vajon s mikor szakad nyaka? Neve elvész – így beszélnek,
Halálommal ne töltsd kedvük ezeknek, kik így gyűlölnek.

Mikor látni jönnek hozzám, velem álnokul beszélnek,
Mondják, hogy nyavalyám bánják, de mást mondnak, hogy kilépnek,
Hogy remélik halálomat, másutt erről ők beszélnek.

Beszélenek, súgnak-búgnak énfelőlem, csak suddognak,
Hogy én vagyok király, nem más, reám azért irigykednek,
Mint lehet, mérgüket töltik, rólam így is ők beszélnek:

Ezt valamely nagy bűnéért szemünk előtt Isten veri,
Kiért bizonynyal ez ágyban veszti Isten és süllyeszti,
Nem hiszem, hogy soha Dávid többé a napfényt tekinti.

Rám támadott immár az is, ki legjobb barátom vala,
Kivel együtt ettem-ittam, egy házban lakozom vala,
Szarvat emelt pártosokkal, kezét énreám felhúzta.

Támassz fel ágyamból, Uram, hogy fizessek meg ezeknek,
Kik urukat így szeretik, éltéért így könyörögnek,
Jutalmukat hadd adjam meg országom ellenségeinek!

Abból tudom, hogy te szeretsz, ha megépítesz engemet,
Ellenségimnek én rajtam hogyha nem töltöd kedvüket,
Add meg előbbi erőmet, vastag egészségemet!

Neked jámborul szolgálók, én tökéletesen járok,
Ezután magam megtartom, világhoz én nem ragadok,
Csak te láss hozzám, segíts, parancsolatidban járok.

Izraelnek szent Istene mindörökké dicsértessék,
Mert engemet meghallgata, övé legyen a tisztesség,
Minden időn ámen legyen, övé méltó, nagy dicsőség.

Tanít magán Dávid király, mikor halálra kórula,
Fejedelem nyavalyáját, senki holtát ne akarja!
Negyvenegyedik részében Zsoltárkönyvnek ezt megírta.

42. zsoltár

Idegen föld hátán, Istenem, bujdosom, ünneped nem tarthatom,
A te sátorodhoz ünnepet szentelni most én úgy óhajtozom,
Mint az üzőtt szarvas hideg kútra sír, rí, oly igen kíváncsozom.

Nagy szomjúságban ég futott, fáradt lelkem, hogy az Úrhoz óhajtok,
Vajon s mikor leszen, hogy te szent ládádhoz, Jeruzsálembe jutok,
Ünnepre gyűlt néphez, sok ezer szentidhez vajon s mikor fordulok?

Nékem bánatimban a sírás úgy tetszik mint kenyér éh embernek,
Éjjel-nappal sírok, hogy fiam pártosi reám így üzengetnek:
Hol Istened mostan, kit igen tiszteltél, hol oltalma fejednek?

Ezt is mint gondolom keserű bánattal, mily sereggel én mentem
A nagy ünnepeken a te sátorodhoz ország előtt én léptem,
Sok víg muzsikával, szép örömeikkel tiszteletedre mentem.

Pokol fiú miatt hogy most ott nem vagyok, azon búsul én lelkem,
Magadat se hagyd el, engemet se búsíts feljebb, keserves lelkem,
Mert még hazaviszi én fejemet az Úr, azt én erősen hiszem.

Elhidd, ó, én lelkem, az én gondviselőm az én székembe ültet,
Kegyes jótétéről őtet megdicsérem, akkor örömem leszen,
Aki úgy tetszenék, hogy engem elvetett, velem vagyon és leszen.

Tudom, mindenütt vagy, Uram, de nehezlem, hogy ily messze említem,
A te szent ládádat, tiszteleted helyét ez ünnepen nem nézem,
Hogy én Jordán-elvül, Hermon hegye közül helyedet nem nézhetem.

Számtalan veszélyem efelett is, Uram, kin kesereg én lelkem,
Egyik árvíz rajtam a más özönt éri, kiben elborult fejem,
Semmi veszély nincsen, kit rám nem bocsátál fiam által, Istenem.

Ezelőtt mindenkor velem annyi jót től, hogy én csak dicsértelek,
Nappali dolgodról én éjten éjszaka téged emlegettelek,
Életem javáért, sok ajándékidért szüntelen hirdettelek.

Nem úgy téssz most velem, kiért, Uram, mostan csak azt mondhatom neked,
Én erős köszálam, mire távozáls el, csaknem elvetél tőled,
Mire feledtél el, fiamat s pártosit jönni rám hogy engedted?

Testemen gyászomat meddig hagyod, Uram, meddig búsul én lelkem?
Mert mintha szívemet késsel hasogatnák, szinte olyan énnem,
Mikor ezzel bosszant: Hol Istened mostan? – én kevély ellenségem.

Ez annyi mint semmi, hogy igen jámbor vagy, hogy Istent te tisztelel,
Hogy a krédó dolgát Saul király után szépen helyére vitted,
Mert Isten királlyá szép Absolont tette, ki most így kerget téged.

Lelkem de mit búsulsz, bennem igen dúlsz-fúlsz, ne háboríts engemet,
Ne hagyd el magadat, kétségbe se essél, várd el csak Istenedet,
Mindezekből megment, kiért meg dicsérem, hogy megviszen engemet.

Így síra, búsonga Dávid király akkor, hogy fia előtt futa,
Isten tiszteletén egy nagy ünnepnapon honn nem lőn, igen báná,
Istenkáromlókról negyvenkettedikben éneki közt ezt írta.

43. zsoltár

Vedd fel igazságom, én hatalmas bírám, vedd elő már peremet,
Embertelenektől, istentelenektől mentsd meg, Uram, lelkemet!

Ítéld meg ügyünket, mert nincs igazságuk, akik reám támadtak,
Törd el igazságból az erős kezíjat, hitlenim kit rám vontak.

Gyakran, lám, ezelőtt te voltál oltalmam, hogy Saul háborgata,
Mire hagytál most el, mikor országgommal fiam reám támada??

Immár az én gyászom rajtam ugyan megagg, addig járok kedvetlen,
Mire hagysz bujdosnom így nehéz koromban ez idegen, vad földön?

Szememnek világát hozd meg, víg napomat, méltóságomat add meg,
Vigy haza székembe, kit én felségednek örömmel megköszönjek.

Én Sionban lenni a te sátorodért leginkább kíváncszom,
Hol téged tisztelünk, hol te sok csodát téssz, a szent ládát óhajtom.

Kiről oltáridon gazdagon, mint illik, és örömmel áldozom,
Drága muzsikával e szabadításért szent nevedet én áldom.

Bús vagy és szomorú, ne bánts, ó, én lelkem, ne törd, fáraszd magadat,
Sok ellenségedtől felette se rettegj, bízd Istenre dolgodat!

Én bizonynal hiszem, hogy amint választott, meg is tart s haza viszen,
Kiről Istennek én egész ország előtt hálát adok, úgy legyen!

Népe s fia előtt Dávid hogy elfuta, útjában így könyörge,
Magát vigasztalá, negyvenharmad részben éneki közt ezt jegyzé.

44. zsoltár

Országnak kárát, sok elvitt rabját Dávid mikor hallá,
Szomszéd pogánynak jó szerencsését Istennek panaszlá,
Negyvennegyedik énekben népét ekképpen siratá:

Régi népektől, Uram, értettük régi csodáidat,
Nekünk atyáink megbeszélették jeles dolgaidat,
Mit cselekedtél, hogy Egyiptusból hoztad atyáinkat.

Szemük láttára hogy kivesztettél hét erős nemzetet,
Ezeknek adtad azok örökét, gazdag és bő földet,
Pogányok helyett te megültetéd a te szent népedet.

A jeles földet sem fegyverekkel, bizony, ők nem vették,
Sem erejükkel oly nagy népeket ők meg nem verhettek,
De mind te dolgoz, nagy szereteted, hogy így telepedtek.

Gonosz pogányon te adtál nekik minden győzedelmet,
Most is csak te vagy a mi királyunk, te adsz jó szerencsét,
Ha te akarod, most is megverjük mi az ellenséget.

Rámegyünk most is, ha te velünk léssz, ugyan megtapodjuk,
Kevély királyuk nyakára hágunk, talpunk alá nyomjuk,
Jó fegyverünkben, rakott tegzünkben magunk nem biztatjuk.

Az ütközetben csak hozzád bízunk, csak te adsz szerencsét,
A kemény harcon kezünk viseled és megőrizsz minket,
Megszégyenítéd reménységünkben mi ellenségünket.

Bátran ütköztünk, hozzád bízunkban nagy erőt megvertünk,
Kiért tégedet holtig dicsérünk, veled dicsekedtünk,
Minden népeknél veled magunkat erősnek ítéltük.

Látjuk e sok jót, eleink látták, de most messze mentél,
Minket tetőled eltaszítottál, ugyan elvetettél,
Seregünk előtt, Uram, mint régen, velünk ki nem jöttél.

Azért amikor szemben kell vívnunk, ottan hálát adunk,
Ellenség keze hatalmas rajtunk, futva veszünk, hullunk,
Velünk a pogány töltözik, gazdag, mert prédára juttunk.

Sőt, ugyan vágatsz, mint mészárszékre kifogott juhokat,
Kemény rabságra vitetél, adál afelett sokunkat,
Minden országra széjjel elhintél, hol pogány nyomorgat.

A kótyavetyén csak kevés áron minket eladatál,
Oly igen olcsón, hogy annyi pénzből meg nem gazdagodál,
Oly sokan valánk, hogy semmi becsünk nem vala pogánynál.

Rajtunk gyalázat és szégyenvallás oly szertelen vagyon,
Megsüvölt, csúfol, gyaláz, szidalmaz, hol mi pogány vagyon,
Beszédbe keltünk, fejét csóválja, ki hol lát világon.

Orcánk megpirul, mihelyt kikelünk, mihozzánk szót vetnek,
Sokak utálnak mint pokol férgek, megtréfálnak, pöknek,
Szemérem miatt a mi szemeink felnézni nem mernek.

Látjuk ezeket mi minden órán, mert ugyan bosszantnak,
A pogány népek torkuk ránk tátták, oly igen utálnak,
Az ő földjükön igen szertelen gyaláznak és rontnak.

Ím, eddig mennyi méltatlanságot pogány közt szenvedtünk,
Mégis tégedet a rabság helyén el nem felejtettünk,
Szent törvényedtől semmi cikkelyben eddig el nem tértünk.

Semmi dolgunkban, semmi szavunkban ellened nem jártunk,
Noha elvettél, azért bálványhoz tőled nem szakadtunk,
Noha sárkánynál kegyetlenb népnek jármában mi jártunk.

Reménységünkben, erős hitünkben soha nem csökkentünk,
Noha kész halál vagy még keservesb tömlőcünk életünk,
Noha egy órán halni akarnánk, oly nehéz életünk.

A te nevedet ha feledtünkben, mi bűnkben tagadtuk,
Ha bálványokat, bálványozók közt más istent imádtunk,
Ki szívek titkát tudod, ezt látnád, ha téged elhagytunk.

Ezt büntetetlen bizony nem hagynád, de azt sem gondoltuk,
Azért hitünkért pogány nyomorgat, hogy csak veled tartjuk,
Naponként vág, veszt, az ő istenit hogy mi nem imádjuk.

Láss hozzánk, Uram, kelj fel álmodból! Mire nem serkensz fel?
Ne hagyd örökké, hogy a pogány nép így vesztegessen el,
Mire fordítod tőlünk orcád el, mire feledtél el?

Sárba holt lelkünk, nagy süppedékben régóta vesződünk,
Erőnk elfogyott, segíj, hogy ily mély örvénybe ne vesszünk,
Válts ki rabságból te jóvoltodból, kiben reménységünk.

Így síra régen az Isten népe a rabok képében,
Most is ezt mondja, mikor nyomorog sok pogány nép földjén,
Hogy csak egy Istent vall és tisztel ő, pogány hite ellen.

45. zsoltár

Hevült lelkem, szívem búsult,
Jó beszédre gerjed, indul,
Szívemtől nyelvem mint vidul,
Én író kezem nyelvem után indul.

A szív kedvét nyelvem mondja,
Nyelvem szavát kezem írja,
Királyom örömét hallja,
Ékes énekkel menyegzőjét áldja.

Szebb személy nincs termetednél,
Ifjú király, nemzetednél,
Szép, bölcs te szód mindeneknél,
Hogy Isten szeret, jelented ezekkel.

Azért kösd fel te kardodat,
Ma kezd el királyságodat,
Fődbe tedd a szent koronát,
Lássa országod székében királyát!

Sebes lovadra már ülj fel,
Jó szerencsével indulj el,
Székedet üljed békével,
Ha jó törvényt téssz, ha jót téssz mindennel.

Országod örökös legyen,
Ha szód tökéletes legyen,
Ha dolgod kegyelmes legyen,
Valahova térsz, Isten veled legyen.

Kezedhez mind szelídülnek
Ország népei, szeretnek,
Ellenségid vagy engednek,
Vagy, ahova térsz, kezed miatt vesznek.

Neved, széked örökké tart,
Ha mindennek igazat tart,
Igaz törvényt egyaránt lát,
Jámbort szabadít, hamisat megrontat.

Az Isten is arra hívá
Tégedet, úgy koronáza,
Dávidnak sok fia, vára,
A királyságot de csak neked adá.

Királysághoz sok jót ada,
Sok kincssel, szépséggel látá,
Mindennel csodáltata,
Friss vagy, vígan élsz, Isten evvel álda.

Ágyasid királyi rendek,
Sokak, mind ékesek, gyengék,
De szebb s fejük mindezeknek,
Kit gazdagon hoz most te felségednek.

Leányasszony, neked szólok,
El ne felejtsd, amit mondok:
Más hitet tartnak a zsidók,
Csak az egy Istent tisztelő, imádók.

Dolgod ez, hogy elfelejtsed,
Hazád hitét te letegyed,
Mint uradat, királyt féljed,
Mert úgy lehetsz szép, úgy szeret ő téged.

Országok is megtisztelnek,
Hatalmas népek becsülnek,
Sok ajándékkal meglelnek,
Nemes Tyrussal te jószágid lesznek.

Mely sok a király házasa,
Mindazokat ritkán látja,
Ha jó léssz, te léssz fő társa,
Gyöngyben, aranyban mindennap ágyasa.

A te társid mind ruhásak,
Igen szépek a szolgálók,
Király ágyasi mind azok,
Kiket neked ad, mind egy-egy angyalok.

Sok muzsikával, örömmel
Királyhoz jössz szép zengéssel,
Palotában jegyeseddel,
Asszonyom, most még királyi, szép szerrel.

Atyád, anyád helyett lesznek,
Drága fiaid születnek,
Kik mind fejedelmek lesznek,
Országok szerint nagy királyok lesznek.

Rajtuk örülsz, mikor látod,
Hogy sok országban magzatod,
Mindenfelé maradékod,
Országokat bír te áldott, szép magod.

Országokon neved leszén,
Mert ez ének tudva leszén,
Kiből örök híred leszén
Emlékezeted nemzetek közt leszén.

Lévi fiai, kántorok
Ezt éneklék, muzsikások,
Salamon királyt így áldák,
Hogy egyiptusi király leányát hozzák.

46. zsoltár

Isten oltalmunk, erős kővárunk,
Minden szerencsén csak ő bizodalmunk,
Minap megtudánk, hogy nagy jó Urunk,
Ha mi pokol ér, csak hozzá folyamjunk!

Semmit nem félünk, reánk ha mi kél,
Ha tetszenék is, hogy a föld mind felkél,
Tengert ránk rekeszt, felgyült hegyekkel,
Hogy elveszessen egyenlő erővel.

Törjenek bár ránk, mintha búsulna,
Az egész tenger habját ránk hajtáná,
Kőszikláit is mind megingatná,
Partit ránk mosná, szigetét csapdosná.

Ennyit sem félünk, mint Krihon vize,
Jeruzsálemnek mely van közepette,
Úr városa ez és lakóhelye,
Tenger habjától sem fél ennek vize.

Nem bomol ennek szép állapota,
Valamíg Isten e szent helyet lakja,
Pogányok miatt ha mi találja,
Az Úr hozzálát, búját eltágítja.

Világ ránk kele, szörnyen indula,
Sok pogány nemzet szép házunkra szálla,
Az Úr dördüle, nagy szavát adá,
Az ellenséggel a föld megolvada.

Ekképpen veri Isten a hadat,
A hadverő Isten tartá meg városát,
Ez vagyon velünk, tartja várunkat,
Ez oltalmazza Jákob maradékát.

Lássatok csodát, jertek, nézzétek,
Hallatlan dolgot ha nézni kedveltek,
Földünkben az Úr mit cselekedett,
Hogy a nagy csodát megbeszélhessétek.

Elűzé rólunk pogány fegyverét,
Ím, mindenfelől szerze békességet,
Hogy senki reánk nem vonhat fegyvert,
Eltört, -égetett mindennemű fegyvert.

Úgymond az Isten: Ti, pogány népek,
Hogy csak én vagyok Isten, elhiggyétek,
Az én népemre már ne törjeteK,
Mert ti, pogányok, bizony, megismertek!

Nem más veri meg az erős népet,
Csak én töröm el az erős kezíjat,
Én oltalmazom a zsidó népet,
Azért féljétek az én szent nevemet.

Kóré fiai, papok ezt mondák,
Negyvenhatodik énekbe foglalák,
A szállott várost ezzel biztaták,
A pogány hadnak vesztét mikor láták.

47. zsoltár

Izrael országát Salamon inté,
Új templomba hogy a ládát bevigye,
Vigassággal, naggyal azt bekíséré,
Kántorokkal az Istent így dicséré:

Gyönyörűséggel, no, mind tapsoljatok,
Jákob fiai, most mind vigadjatok,
Hangosan éneket Úrnak mondjatok,
Minden rendek, az Istent, no, áldjátok!

Isten rettenetes és becsületes,
Minden felett a mi Urunk felséges,
Pogányok is értik azt, mely felséges,
Minden ország ura és dicsőséges.

Reánk is oly gondja, hogy megbecsültet,
Minden néppel ő megtiszteltet,
Minden népet mi talpunk alá vetett,
Minden országot hozzánk szelídített.

Ezt a nagy Úr csak azért cselekedte,
Hogy Jákobot választotta, szerette,
Zsidót minden felett megtiszteltette,
Mint örökét, becsülte, felemelte.

Templomába, ím, most e nagy Úr megyen,
Nagy zengésben szent ládájával megyen,
Mondhatatlan vigassággal most megyen,
Előtte, utána sok sereg megyen.

Istent, no, minden szentek, dicsérjétek,
A mi királyunknak énekeljétek,
Bölcs énekkel ezt most tiszteljétek,
Minden erőtet erre vessétek!

Isten ura mindeneknek, mondjátok,
Mindennel jótévő, azt kiáltjátok,
Erre bölcs énekeket gondoljatok,
Mentől szebbet lehet, ennek mondjátok!

Győzhetetlen király és Úr az Isten,
Világ országát igazgatja szépen,
Egynek adja, mástól elveszi bölcsen,
Néki azért széki a magas égen.

A pogányság közt nagy hatalmas urak,
Nagy királyok hozzánk tértek, és vajdák,
Az Ábrahám Istenét velünk vallják,
Bálványt elhagytak, csak egy Istent áldnak.

Szemükkel láták és megtapasztalák,
Istenüknél hogy az Úr nagyobb, tudják,
A szent ládát kísérik, azt kiáltják,
Velünk mellette csak az Urat áldják.

48. zsoltár

Szent, kegyelmes szent Atyánk nagy erejét
Minap hozzánk jelenté velünk létét,
Szép Jeruzsálem mellett,
A szent Sion hegye mellett,
Kiért Sion s Jeruzsálem dicséri őtet.

A mennyei király szép városa,
Világon legszebb, -kiesb Sion vára,
Ki keserves kár vala,
Amely pogány reánk szálla,
E szép helyet hogyha tőlünk megveszi vala.

Lám, mint áll északra szép Sion hegye,
Kire egynéhány király népével jöve,
De az Isten megőrzé,
Sion vára tartásában
Megjelenté nagy hatalmát, megismerteté.

Lőn nagy csoda, rajtunk mihelyt szállának,
Királyok a várost mihelyt elláták,
Csak elálmélkodának,
Magukban háborodának,
Rettegnek, azért semmit nem harcolának.

A nézésben szemfényük elveszének,
Szívükben mindnyájan rettenének,
Mint a gyermekszülőnek,
Oly fájdalom lőn szívüknek,
Hogy futni sem lőn erejük annyi népeknek.

Senki nem űzi őket, de igen futnak,
Ide s tova széjjel számtalan hullnak,
Mint a tengeri bárkák,
Kiket erős szelek rontnak,
Kikben valók noha úsznak, de vízbe halnak.

Úr dolga e nagy csoda, kit ő fogada,
Minden ellen hogy minket megoltalmazna,
Kit a nagy Úr városa,
Ím, szemével is megláta,
Kit az Isten hogy megtartja, sohasem hagyja.

Templomod míg köztünk, sohasem félünk,
Tudjuk, addig bizonynal hogy léssz mellettünk,
Ha mi kel is ellenünk,
Szemeinket csak reád emeljük,
Nyilván hisszük, jóvoltodból megmenekedünk.

A te neved világvégig nagy és elhatott,
Mert fogadásod mind megbizonyosodott,
Azért neved kihatott,
Mert igazzal rakva markod,
És nem csoda, hogy szent neved világra jutott.

Neked örvend Jeruzsálem szép városa,
Nagy örömmel téged dicsér minden határa,
A zsidó bő országa
Jótétedet most kiáltja,
Örömében több szava közt ezt is kiáltja:

Sion várát kerüljétek meg, szentek,
Menjetek, közép rakását nézzétek,
Kerítését nézzétek,
Nagy tornyait, nagy bástyáit
Olvassátok, ha lehet, mind megszemléljétek!

Ékes alkotmányit, szép palotáit,
Piacit, útjait, szép házait,
Kívül-belül valóit,
Nézzétek el drága voltát,
Hogy ezután beszéljétek Isten jótétét.

Oktassátok arra maradéktokat,
Hogy ismerjék Istennek csak e nagy Urat,
Ki megtartá városát,
Megtartá országunkat,
Ki nem hagyja ezután is a Jákob magvát.

Negyvennyolcadik énekben mondák,
Papok és próféták lantban mondák,
Istent így magasztalák,
Hogy Jeruzsálem városát
Oltalmazza, az Istennek így táncolának.

49. zsoltár

Gazdagok meghalljátok, és szegények,
Napkelettől napesetig mindenek,
Mindenütt nemesek és nemtelenek,
Ádám fiai, boldogok s veszettek.

Az én számmal bölcs dolgokat indítok,
Mely dolgokat szívemből előhozok,
Lantom mellett bölcs meséket forgatok,
Megértsétek, mert homály, amit szólok.

Szörnyű haláltól vajon s mire féljek,
Gonosz időn kitől én mit rettegjek?
Én az ellen marhát de mire gyűjtsek?
Kivel fojtsam életem, csak bút leljek?

Drága ruhások, pénzesek, kedvesek,
Mulandó boldogságban mely kevélyek,
Kivel mind csak hiába dicsekedtek,
Egy kénytelenségből sem menekedhettek.

Atyafiát sem válthatja meg pénzzel,
A haláltól summán nem veheti el,
Nemhogy magát menthetné meg a pénzzel,
Mert a gazdag díja halálnak nem kell.

Gyarló életnek az ára oly drága,
Sehol senki hogy azt meg nem találta,
Semmivel halálát nem halaszthatta,
Sem örökké életét nem nyújthatta.

Senki meg nem jött, aki innét elment,
Úgyhogy a koporsóba ismét nem ment,
Bölcs és bolond, tudjuk, eddig odament,
Semmivel senki attól még meg nem ment.

A szerelmes jókat mind másra hagyták,
Hogy örökük lenne, noha gondolták,
Azért örök nevet hagyni akartak,
Várost, falut önnön nevükről hívtak.

Gondolták, hogy ezzel nevük meg nem hal,
Ha utánuk szép házuk marad, fennáll,
Kivel, szinte mint egy barom, nem használ,
Mert szerencse mindenén úr, és halál.

Bolond atyák nyomain a fiak mennek,
Futó hírt-nevet azonnal keresnek,
Erősen keresnek, laknak, építenek,
Ezt alítják igen nagy bölcsességnek.

Alóluk is a gyékényt hamar rántja,
Előtte a halál mint csordát hajtja,
Mint övéit, a pokolba behajtja,
Híveit az Úr egykor feltámasztja.

Nevük, szépségük elfeledve leszen,
A pokol dúsoknak csak pokol leszen,
De a jóknak világra tértük leszen,
Kik közt, hiszem, az én lelkem is leszen.

Ne bánd, szegény, ha méltatlan boldogot
E világon látsz, sok lator gazdagot,
Istenteleneknél világi, sok jót,
Ha nagy hírét, dicsőséges, futó jót.

Egy kevésbé, mint szép tavasz, az úgy tart,
Majd a halál tele mindent elarat,
Nem viszi el véle a sok aranyat,
Koporsóba az nem kíséri urát.

Bővelkedik és azért frissen lakik,
Lelke szerint sok lator igen hízik,
Akik látják, sokan érte dicsérik,
Hogy emberül – itt amíg – él, azt vélik.

Így veszik hasznát sokan e világnak,
De véletlen hogy a veszélybe jutnak,
Atyjuk után mikor pokolra szállnak,
Sem itt, sem ott ők életet nem látnak.

Szinte úgy éltek, holtak, mint a barmok,
Itt úgy éltek, mint néma oktalanok,
Nem gondolták, kitől annyi jószáguk,
Azért nem támadnak fel, mint a barmok.

Szépen az Isten őket teremtette,
Minden állatokon nagy úrrá tette,
Magában ezt a bolond nem is becsülte,
Csak hasnak való minden, ő azt vélte.

Azért, noha élete mint baromnak,
Nyájasság, tobzódás a tudatlanoknak,
Holtuk után de még poklabbul járnak,
Mert véghetetlen nyavalyára szállnak.

Láták régen, ugyan megtapasztalák,
A szentek a gazdagok hitét tudák,
Hogy Istentől és haláltól nem tartnak,
Negyvenkilenced énekben ezt mondák.

50. zsoltár

Látja világ dolgát Isten, és forgatja,
Ki jámbor és ki nem, végre kimutatja,
Mindenik félt egykor törvényre hivatja,
Ötvened énekben szent Ászáf ezt írja:

Ezt hirdeti az Úr, a hatalmas Jhova,
Napkelet, napeseit jöjjön oktávára,
Föld népe jöjjön be, én ki vagyok, lássa,
Hogy hatalmas vagyok, igaz vagyok, tudja.

Szép Sion várából teszi ki lámpását,
Mint király, mutatja nagy felséges voltát,
Nem tűri mind éltig a gonoszok dolgát,
Az bizony, hogy eljő, meghalljátok szavát.

Égő, ropogó tűz forog ő előtte,
Iszonyú, sebes szél körösen körüle,
Az ő nagy felsége rettentő fegyvere,
Hogy jó legyen jóknak, s a gonoszt veszesse.

Nem hazug emberrel bizonyít törvényben,
De az eget-földet hívja tanúképpen,
Azok által tett jót népével e földön,
Azokat támasztja népére törvényen.

Mond: Először hozzám gyűjtsétek a jókat,
Kik megcselekedték parancsolatimat,
Csak nekem tartották egészen magukat,
Áldozva fogadták ő jámborságukat.

Itt az ég előáll, és szavát megmondja,
Igaznak mindenben a nagy Istent vallja,
Hogy ő nagy sok jót tett, erősen kiáltja,
De az ember gonosz, a jót kevés tartja.

Neked, úgymond, halld meg, én népem, én szólok,
Én sajátim, szentim, fiaim, ti, zsidók,
Tudod, hogy régóta Istened én vagyok,
Láttalak sok jóval, kiből Atyád vagyok.

Dolgod áldozatból egy cseppnyit sem vádlom,
Mert áldozatodat mindennap én látom,
Nekem sok ökröt vágsz, kit megégetsz, tudom,
Abból azért nincsen tereád panasgom.

Ebben igen bízál, ez egyet én bánom,
Mintha fő tisztelet az volna, azt bánom,
Maga, ha kell barmod, tőled el nem hajtom,
Sem aklodból bakod én el nem kívánom.

Nincs-e nekem barmom, ha kell, nincs-e bakom,
Ha mind enyém, hol mi vagyon sok pusztámon,
Enyém minden szép vad az erdőháton,
Minden madár enyém égen, vízen, fákön.

Nincs hírem nélkül is, hogy kit hol talállok,
Ha ennem kell, abból utánad nem járok,
Mert a kerek földön én másét nem tudok,
Amit tudsz és nem tudsz, enyém, mert Úr vagyok.

Eszem-é baromhúst? Úgy lakom-é, mint te?
Hogy bakok vérével hídom, kitek hitte?
Az áldozat mellett tiszta legyen szíve,
Ha egy madarat hoz is, kedves nekem véle.

Kedves áldozat ez, hogy Istent dicsérjed,
Mindenütt jótétét te megemlegessed,
Világ előtt, jámbor, tiszteljed, szenteljed,
Ha mit fogadsz, megadd, azt te ne felejtse!

Te ha ily jó fi léssz, én is atyád leszek,
Életed legyen szent, jó Istened leszek,
Ha mi esik rajtad, találj meg, megmentlek,
Kit te nekem köszönsz, oly nevéssé teszek.

Ezután fordítja a bíró beszédét,
Az álarcás szentre veti kemény szemét:
Mi orcával tartod szádban törvényemet,
Ha csak szóban tartod én tiszteletemet?

Ocsmány te életed, mert nem szeretsz intést,
Semmi jó rendtartást nem véssz, és erkölcsöt,
Hátad mögé tetted az élet törvényét,
Ha szóban jóllod is, nem tartod ígémet.

Ravasszal, latorral minden te tanácsod,
Orvval és tolvajjal társaságod tartod,
Fertelmes parázna a te jó barátod,
Minden latorságnak hajléka szállásod.

Vér szerint valódra te torkodat tátod,
Azt is, kivel vagy, te megrágalmazod,
Mert az emberszólás jeles te szokásod,
Azért a más hírét veszteni nem szánod.

Ily embertelen vagy, kit én mind jól láték,
Egyéb bűneidről eddig mind hallgaték,
Azt vélted-é, hogy én, mint te, olyan volnék?
Hogy vagy nem látnálak, vagy ingyen sem volnék?

Ne hidd ezt, te ember, mert vagyok és élek,
Vagyok s Isten vagyok, s minden gondot nézek,
Meghidd, hogy keményen még teveled perlek,
Mindent reád rakok, kiért megbüntetlek.

Istentelen népek, ezt jól megértsetek,
Kik az Isten felől elfeledkeztetek,
Kezembe akadtok, ha jóra nem tértek,
Senki ki nem veszen kezemből, elvesztek.

Énnekem áldozzál, bátor úgy is tisztelj,
De engem magasztalj, légy jámbor, engem félj,
Járj az igaz úton, törvényem szerint élj!
Úgy üdvözülhetsz csak, úgy élhetsz Istennel.

51. zsoltár

Ammon-országra Dávid hadat küldé,
Szokás kívül ő maga honn hevere,
Uriás nevét azonban megtöré,
Azután oly hívét hadban veszteté.

Szíve szerint abban soká hevere,
A szerelemben Istent elfelejté,
Ki Náthántól néki halált üzene –
Megébrede király, és így keserge:

Hatalmas Úr, bocsásd meg bűnömet,
Érdemem szerint ne veszess engemet,
Inkább tisztítsd meg én undok lelkemet,
Kegyelmességedből tartsd meg fejemet!

Az én fertőztetett, sok bűneimet
Úgy engedd meg, mostani rút vétkemet,
Mint tiszta víz mossa testről a szennyet,
Mint aranyból tűz veszi ki a vétket.

Lemosd, Uram, rólam lelkem rút szennyét,
Mert ismerem és vallom én bűnömet,
Szégyellem, Istenem, ily rút vétkemet,
Mindennap szívemben látom a képét.

Az ország ellen is, tudom, vétkeztem,
Kiben ostromon sokat elvesztettem,
De főképpen te ellened vétkeztem,
Ily jó Istenemet hogy elfeledtem.

Látom és vallom, azért megbocsássad,
Nám, a vallónak megengedsz, fogadtad,
A gonosz nyelv is így igaznak mondhat,
Hogy a bűnért nem ölsz mindjárt, nem szólhat.

Osztán tudod, hogy én nem angyal vagyok,
Szülőmről ragadt rám, hogy gyarló vagyok,
Testben, lélekben gyenge, hajló vagyok,
Ez is, más is oka, hogy eső vagyok.

Semmi azért, vagy kevés jó testünkben,
Te pedig merő jót kívánsz emberben,
Tökéletes tisztaságot szívünkben,
Előtted ez a bölcsesség éltünkben.

Bűneimet azért úgy megbocsássad,
Izsóppal mosni poklost amint hagytad,
Tedd fehérbbé lelkemet hónál, mossad,
Mert rút vagyok, lelkem csak te tisztíthatd.

Elhalék, mióta nehéz kedvedet
Náthán beszélé, nagy haragod hírét,
Üzend azért nekem kegyelmed hírét,
Megrepesek, hogy gyógyítod lelkemet.

Uram, ha te szomorítál engemet,
Te örültesz, ne nézd mind csak bűnömet,
Ne vesd, hányképpen bántom felségedet,
Megbocsáss, megbocsáss, add jó kedvedet!

Nemes lelkem régi, jó állapotát,
Hozd helyére vitézi bátorságát!
Szívem ne rettegje, csak haragodat!
Főmbe újonnan adjad koronámat!

Érdelem ugyan, hogy székeimből kivess,
Országomat rám támasszad, megőless,
De ne szégyeníts, előled el ne vess,
A krisztusi névben engem ne veszess!

Lelkem reméli kegyelmességedet,
Náthánnal örültesz meg már engemet,
Így adod meg vitéz, úri szívemet,
Mint előbb, így bátran bírom népedet.

Latrokat és bűnösöket tanítok,
Csak kegyelmezz, te törvényedre hívok,
Én magam is a te utadon járok,
Mint gráciás, a bűntől igen tartok.

Ily jeles népek vére hullásáért
Ne veszess el vitézim haláláért,
Megdicsérlek bizony nagy hatalmadért,
Bűnös fejemhez való gráciáért.

Egész erőm szerint immár dicsérlek,
Mert más áldozattal nem tisztelhetlek,
Törött lelket, szomorú szívet viszek,
Jó szándékot neked, ezzel tisztellek.

Nem is véssz ily bűnökért áldozatot,
Hanem üzensz rettenetes haragot,
Nem hagytad itt papra a bocsánatot,
Csak te adhatsz halálos bűnben gyámolt.

Vége is nincs, Uram, még a krédónak,
Félben állapota a hit dolgának,
Énmiattam zsidók kárt ne valljanak,
Ki megleszen, hogy királyok változnak.

Azért erősítsd meg, Uram, székemet,
Végezzem el Sionban szép művemet,
Építsem a romlott Jeruzsálemet,
A hitnek és a Krisztusoknak helyét!

Lelkem szerint úgy én bátran áldozom,
Csak üzenj jót, mikor meggazdagodom,
Mindenféle áldozatimat hordom,
Oltáridat azokkal én megrakom.

A fattyú már lett vala, ki meghala,
Mégis bűnét Dávid nem látja vala,
Hogy meginték, magát s azt így siratá,
Ötvenegyed énekben írván hagyá.

52. zsoltár

Szentes, kegyetlen faj, de mit dicsekedel,
Hogy ennyi sok lelket veszthetél szép színnel,
Ha Isten korosként kegyes ő szentivel.

Éles és kegyetlen nyelved mint borotva,
Királynak mindenkor a jámbort vádolja,
Mint neki árthatnál, szíved azt gondolja.

Nem szeretsz semmi jót, noha azt tetteted,
Isten sátorában hogy jársz, azt jelented,
De a gonoszt jónál te inkább szereted.

Tsak az eszed, kedved: mint igazat ronthass,
Kivel beáruljad, rá pokol szót kaphass,
Ez tanácsod, ez szód, miként másnak árthass.

Szörnyen azért téged az igaz Úr elveszt,
Hozzád tartozót is utánad mind elveszt,
Ennyi jószág marhát veled mind elsüllyeszt.

Igazak, jámborok mikor ezt meglátják,
Az Istentől félnek, ostorát csodálják,
Szentek, Úr terajta kedvükre kacagnak.

Nézzétek, úgy mondnak, mint jár a kegyetlen,
Kinek a kincs, marha, az uraság – isten,
Ki magában bízott, kinek nincs az Isten.

Én, noha miattad sokakkal nyomorgok,
De mint zöld olajfa, Úr házában vagyok,
Hogy Istenben bízom, soká mind virágzok.

Uram, e két dolgon örökké dicsérlek,
Hogy latrot így büntetsz, s én a jókkal élek,
Jókkal ezt én várom, kit bizonynal hiszek.

Áruló Doégről Dávid ezt megírta,
Ki miatt egy város sok pappal meghala,
Ötvenkét részében a zsoltárnak hagyta.

53. zsoltár

Sok hatalmas lator most azt tudja,
Hogy Isten nincs, ki dolgukat látná,
Vak szerencse világot hordozza,
Mindent művel, csak ember ne lássa.

Azért minden gonoszra indultak,
Mert nem félnek, hogy égből ezt lássák,
Utálatos dolgukat elszánták,
Szándékukat egyig megállották.

Urak dolgát az Isten tekinté,
Nagy csodálva ugyan elszemlélé,
Ha egy eszest közöttük lelhetne,
Ki Istentől kérdene, értene.

Látja, hogy mind pokol hitben vannak,
Gonosz útra mind egyig hajlottak,
Mind latorrá, mind gonosszá váltak,
Semmi számot jóra nem tartottak.

Igen búsult az Úr, és így szóla:
A lator nép hogy lett ily bolondd?
Hogy Isten vagyon, vajon mikor tudja?
Ily bűneit vajon mikor látja?

Török, rontják népemet, fakgatják,
Mint az étket az éh, ugyan rágják,
Hogy én látom, ingyen sem gondolják,
Vagy ha tudják, mire hogy így tartják?

Amely Isten kenyerével élnek,
Mire hogy azt nem tartják Istennek?
Akitől most egy cseppet sem félnek,
Mondhatatlan még attól rettegnek.

Ezeket még az Úr igen úgy megrontja,
Kik reád most törnek, meggyalázza,
Rájuk nézni hogy ember utálja,
A hitetlen lator ezt találja.

Engedd meg ezt, Uram, mert fogadtad,
Sion-hegyről zászlódat mutassad,
Rab népedet oda, haza hívjad,
Szegény zsidó örüljön, azt adjad.

Ötvenharmad énekben ezt mondá,
Saul után urakra kiálta,
Vitéz Dávid köznép vesztét száná,
Kegyetlen uraknak prófétála.

54. zsoltár

Atyám, ne hagyj, mert ezent kézben leszek,
Rajtam ellenségem, kitől rettegek,
Hogy a jók velem nevedet szeressék,
A gonoszok hatalmadat rettegjék.

Reád fogok, mert te lehetsz oltalmam,
Siess mellém, tudd meg, mi kívánságom,
Ne dugd be füled, halld meg imádságom,
Mert lelkemet szinte markomban tartom.

Utánam és reám királyt kihozták,
Kiknek nem ártottam, reám támadtak,
Istent sem tekintvén reám szállottak,
Hatalmasok ártatlant háborgatnak.

Látja Isten s megsegíti lelkemet,
Kevés hadacskámmal megment engemet,
Add meg, Isten, azok méltó érdemét,
Kik reám keltik én ellenségimet.

Oltáridon azért vígan áldozom,
Áldozattal neked énekem mondom,
Árulóim veszedelmét ha látom,
Kívántam oltalmadat mikor látom.

Oltalmaz engemet csak a jó Isten,
Valamikor megszorulok ügyemben,
Ellenségem veszedelmét megértem,
Kin örültem, kit Uramnak köszöntem.

Király zifi pórok szaván kimene
Dávid után, kit csaknem el is ejte,
Csoda szerencsén az Isten megmenté,
Kit ő ötvennegyed énekben szerze.

55. zsoltár

Ijedt vitéz Dávid Keilába szorula,
Kit minap hadával pogánytól megtarta,
Város elárulta, jó időn megtudá,
Azért futva róla Istennek ezt mondá:

Ó, kegyelmes Atyám, halld meg beszédemet,
Mert a veszély rajtam, tartsd nekem füledet,
Nagy kiáltásomra ne rejtsd el színedet,
Tekints és felelj meg, nézd nehéz ügyemet!

Te nézzed, mi jön rám, kitől mint ijedtem,
Mint retteg és reszket, mint rémült én lelkem,
Mert ihol siet rám erős ellenségem,
Azok árultak el, akikkel jól tettem.

Értem a kiáltást, közel az ellenség,
Sok gonosz tanácsi, tudom, most végezik,
Mi halállal haljak, mert igen haragszik,
Tudom, gyűlölségből miként szándékozik.

Testemben, lelkemben fájdalom nagy bennem,
Mintha szörnyű halál állana előttem,
Vesztett ifjú színem, annyira rémültem,
Ha te nem védelmezs, immár kézbe keltem.

Ezent kézben leszek, adj, Uram, két szárnyat,
Mint egy sebes galamb, hogy elszaladhassak,
Ezennel kezükből pusztába szállhassak,
Holott bátorságban tőlük maradhassak.

Laknám ott békével, magamat megóvnám,
E reám kelt véstől fejem takargatnám,
Keila városának bosszúját nem látnám,
Hazug, embertelen népet távoztatnám.

Fordítsd és változtasd nyelvüket ezeknek,
Egy nyomon királynak ne beszélhessenek,
Verd meg a nyelvüket, akik poklul élnek,
Sok hamis perpatvart, dühösséget üznek.

Ezt szemmel láttam, semmi jó nincs bennük,
Éjjel-nappal néztem, hamisak, kevélyek,
Piacon, utcákon sok hamisság köztük,
Szama sincs sok gonosz cselekedetüknek.

Lelkemnek az egyik fő polgárt ítéltet,
Ki most fő árulóm, biztonnyal érttettem,
Ha ellenségemtől esnék ez, eltűrném,
Hogyha gyűlölt volna, jó kedvvel szenvedném.

Ezt soha nem hittem, mert te, rossz barátom,
Nagy szívet mutattál, te valál tanácsom,
Ha a szent sátorhoz jártam, felem, társam,
Szívem, mindenesem, te valál tanítóm.

Ilyentől hogy félnék, én szívem nem adta,
Ki most szegény főmet szidja és eladta,
Barátság törvényét ki meg sem gondolta,
Kézbe az ártatlant adni így akarta.

Tartsa pokol őket mint pokol népeket,
Tátsa torkát a föld, úgy nyelje be őket,
Mert szinte megrúgtak minden jó erkölcsöt,
Tanácsban végeznek istentelenséget.

Ezekre hadammal most én nem térhetek,
Mert nagyobb ügy indít, ki előtt elmenjek,
Ilyen veszélyt rájuk tőled azért kérek,
Kiáltásom szerint én el is szaladék.

Teljes egy nap estig ezen mind könyörgék,
Reggel és dél közben, este mind így szólék,
Iszonyú rettegve én csaknem ordíték –
Az Úr rám tekint, szívem csendesedék.

Keilából, úgy adá, békével szaladék,
Ellenségem hallván ebben megtartózék,
Hiszem, hogy angyalid hordoztak, őriztek,
A király hadánál velem többen lettek.

Ezután is, tudom, az Úr velem leszen,
A mennyei bíró igaz törvényt teszen,
A királyt megveri, ha jobba nem leszen,
Ha Istent nem nézi, ha békés nem leszen.

Ím, lásd, szelídeket veszteni akarták,
Isten, barát, rokon, azt meg sem gondolták,
Míg közöttük lakám, magukat mint adták,
Jótétemet, hittem, hogy így megszolgálják.

Lágy vala mint a vaj, és édes beszédük,
Mint egy olaj, úgymint kedves szavú nyelvük,
De lám, a szívükbe vasat, tüzet tettek,
Lám, árulók voltak az álnok, pór népek!

Akiről nem tehetsz, azt bízd az Istenre,
Ha bűnnel nem bántod, úgy bízhatol benne,
Bizonnyal meghiggyed, rajtad leszen szeme,
Ügyedet felveszi, nem hagy el örökké.

Immár koporsójuk kész ellenségimnek,
Mert a vérre törők csak félig sem élnek,
Álnok kegyetlenek idő előtt vesznek,
Ezt, Uram, megadod látni én szememnek.

Tökéletlen, álnok, hamis barát ellen,
Jótételt felejtett pár emberek ellen,
Vérre törekedő kegyetlenek ellen,
Ötvenötöd ének így szól latrok ellen.

56. zsoltár

Szent Dávid Saultól nem maradhata,
Végre pogány Achis királyhoz futa,
Megismerék, magát tévé bolonddá,
Néma galamb ott Istennek így szóla:

Az ember engemet már csak el nem nyelt,
Egynéhányszor csaknem mind megemésztett,
Űz, szidalmaz, méltatlan, ím, mint kerget,
Ne hagyj, Uram, mert mindennap keserget.

Légy velem, mert mindennap így háborgat,
Hogy elnyeljen mint árvíz, tanácsot tart,
Sok árulóm, sok úr ellenem támadt,
Királyt s mindent untalan reám izgat.

Azonban felőled csak jót remélek,
Mert fogadtad, hogy én még király leszek,
Minden búmban én csak erre tekintek,
Ehhez képest kétséges nem lehetek.

Te fogadásoddal biztatom főmet,
Gyakran emlegetem üzenetedet,
Sámuelről küldött szent kenetedet,
Nem félek hát, hogy eloltsák lelkemet.

Nem kezdek olyat, kit meg nem szólnak,
Király és az urak csak engem rágnak,
Tanácsban mindennap fejemre járnak,
Gyülekeznek, kémlelnek és lest hánynak.

Én lábaim nyomit is megbűzlelik,
Valahová fogok, mind megszemlélik,
Futó lelkemet minden órán lesik,
Szerencsájüket, míg élek, nem hiszik.

Meg szoktad haraggal verni a népet,
Az országot, ki igazat keserget,
Tehát verd földhöz e hamis népeket,
Kik véremben tartják szerencsájüket.

A bujdosásban sok kísértetemet
Tudd fel, Uram, sok keserűségemet,
Tedd lajstromodba epeségemet,
Szedd palackodba én sok csepp könnyemet!

Gyámolom léssz, tudom, ha ezt műveled,
Úgy hiszem, könyörgésemet bevetted,
Ha ellenségemet megszégyeníted,
Ha gonosz szándékuknak eszét vesztet.

A te igaz voltodért megdicsérlek,
Hogy, amit fogadál, arra már nézek,
Tökéletes az Úr! – ezzel dicsérlek,
Hogy az ember megsértsen, én nem félek.

Letteszem azért már fogadásomat,
Megadom fogadott áldozatimat,
Adok emellett néked örök hálát,
Soha nem felejttem jól tett Uramat.

Azért magasztallak, mert el nem hagyál,
A hatalmas ellenség közt megtartál,
Az egyik kezéből futva szalasztál,
A másiknál nagy eszemmel hordoztál.

Megakadtam vala halál törében,
Nem hagyál tántorodnom a veszélyben,
Kivőd lábamat, hogy élnék testemben,
Dicsérnélek az élőkkel egyemben.

Bolondoskodással egy helyt szalada,
Másunnan hamarkodva Dávid futa,
Mindenik jót Úrnak tulajdonítá,
Azért ötvenhatod énekben írta.

57. zsoltár

Bosszúdat, ember, hagyd a nagy Istennek,
Ha megnémultak neked a törvények,
Várd meg és lásd meg végét a bűnösnek,
Ha lehet, se árts előbb ellenségnek.

Urának Dávid mert ezért nem árta,
Mikor utána Saul el-kiszállta,
A nagy barlangba csak ő maga tartta,
Kiben hatszázon Dávid vala s látá.

Dobolják s intik Dávidot vitézek,
Sault megölni sőt valának készek,
Dávid nem enged és szóla ellenük,
Azért így szóla akkor az Istennek:

Ó, ne hagyj, Uram, ne hagyj, majd elveszek,
Ha királyt bántom, én úgy neked vétek,
De ha nem bántom, fejemre kedvezek,
Nagy ellenséget vesztetemre nevelek.

Kedvezek inkább, és érdemét várom,
Mert mint azelőtt, most is benned bízom,
Míg ellenségem rajtam, légy oltalmam,
Szerencsén lelkem szárnyad alá hajtom.

Veszélyben szoktam, hogy hozzád folyamom,
Fogadásodat tetőled megvárom,
A királyságra megtartasz, azt mondom,
Te minden búmat jóra adod, tudom.

A kiáltásra angyalit bocsátá,
Az ellenségnek elnyelni nem hagyta,
Reám jött hadat nagy szégyenbe hozá,
Hogy igaz hozzám, ezzel bizonyítá.

Mint egy-egy fene oroszlánok ezek,
Kik lángot fújnak, kik most megkerültek,
Fegyver, tör és tűz az ő foguk, nyelvük,
Királyt izgatják, tanácsokkal törték.

A te erődöt e világ nem tudja,
Mutasd meg azért rajtam, hogy meglássa,
Dicsőségedet rettegje, ha tudja,
Tarts meg nagy csodán, világ hadd csodálja.

Rajtam forognak, lest, hálót vetettek,
Pusztán vadásznak, erdőt körülvettek,
Vermeket ástak, úgy elrémitettek –
A farkas-törbe ám ő maguk estek.

Azért kész lelke, kész neked én lelke,
Nagy jótétele lelkelemmel énekelem,
Mozdulj, hegedűm, ki én hírem-nevem,
Mozdulj, szép lantom, muzsikám, víg szívem!

Téged, szent Atyám, soha nem felejtlek,
Zsidók nemzete előtt emlegetlek,
Nagy ünnepeken tégedet dicsérlek,
Hogy reám nézve téged szeressenek.

Mert mely nagy az ég, oly nagy te jótétele,
Fogadásidban tökéletességed,
Kihez hasonló köszönet nem lehet,
Az egy háladás, mint illik is, lehet.

A te mivoltod sok ember nem tudja,
Mutasd meg magad, e világ hadd lássa,
Te felségedet rettegje, csodálja,
Szentidet tartsd meg, ki légy, minden lássa!

Gyönyörűséges napot végre ére,
Régi, sok dolgát Dávid megemlíti,
Székébe ülven Istennek köszönet,
Ezt ötvenheted énekeben szerze.

58. zsoltár

Panaszom reátok, urak, kik rám szóltok,
Mire hogy igazat ti nem szolgáltattok,
Tanácsot királynak mire nem jót adtok?

Oktalan hamisat sőt mind csak forgattok,
Föld népét kegyetlen ti nyomorgatjátok,
Királyt is tanáccsal énreám gyűjtjátok.

Kiskoruktól fogva igazat gyűlöltek,
Hazudni tanultak ezek, latrul éltek,
Isten törvényében mert nem nevelkedtek.

Oly nehéznek tetszik, ha ki jóra hívja,
Mint mérge áspisnak, mert fülét bedugja,
Hogy a bűbájolást fejére ne hallja.

Levágtak nyelvükkel, kiben kígyó mérge,
Nem lehet felőlem oly jó szó, ki érne,
Mert a nagy gyűlölség szívüket eltölté.

Törd meg, Isten, őket, szájukban fogukat,
E tanácsuraknak rontsd be pofájukat,
Ez oroszlánoknak szedd ki nagy zápjukat!

A fővényen a víz, mely hamar elszárad,
Ha nyíl félbetörik, mely hiába fárad –
Úgy járjanak ezek, Istenem, azt adjad!

Napvilágot sem lát az idétlen gyermek,
A tavaszi csigák cserepükben vesznek,
A király tanácsi, adjad, úgy vesszenek!

A fővetlen, nyers hús mint hogy meg nem főhet,
Ha, mihelyt felforrad, kiveszik fél nyersent,
Úgy ne érhesék meg kívánt vénségüket!

Tisztes, jó korukban éltükben vesszenek,
Sebes haragodban megemésztessenek,
Jámborok ezt látván téged dicsérjenek!

Sok latrok vérébe hadd lábukat mártsák,
Hasznos a jámborság, hagyd, Uram, hadd mondják:
Vagyon Isten, vagyon! – hadd, Uram, kiáltsák.

E levelet Dávid küldé az uraknak,
Saul király után fő-fő tanácsoknak,
Ötvennyolc részében hagyta a Zsoltárnak.

59. zsoltár

Védd fejemet, Uram, mert majd elvesztnek,
Ellenem sok kegyetlenek keltének,
Akik ártatlan vért örömet néznek,
Ártatlan fejemet ezennel vesztnék.

Engemet büntelen ölni keresnek,
Hogy megejthessenek, sok tört vettek,
Hatalmasok, erősek, sokak lesnek,
Semmi bűnöm nincs, akiért keresnek.

Számtalanon, nézd, Uram, reám törnek,
Mindenképpen reám tegzelődtenek,
Serkenj fel mellettem, ne veszthessenek,
Menj szembe mellettem, mikor ütköznek!

Szent Isten, Izrael Ura, serkenj fel,
Istenteleneket ha büntetsz, most kell,
A vérre töröknek kegyelem nem kell,
E latrokat kegyetlenül veszed el!

Estig hajnaltól fogva futossanak,
Mint éh ebek vadat, úgy csaholjanak,
Nem elég, hogy házamon virrasztanak,
Kivel mind királynak ólálkodnak.

Nincs egyéb, hanem csak vér ő szájukban,
Hogy lessenek, csak ezt rágják magukban,
Szidnak, acsarkodnak reám magukban,
Ezt beszélik: Senki nem lát dolgunkban.

Ez szándékuk, ezzel lesének éjjel,
Kit te csak megcsúfolál, megnevetél,
Mert hirtelen kezük közül kivevél,
Hitetlenekkel másszor is így tettél.

Kővár nekem te vagy, tehozzád bízom,
Nehéz ügyben te vagy nekem oltalmam,
Noha most Saulé a birodalom,
Még engem is székbe ültetsz, azt tudom.

Velem vagy és az én ellenségim
Szemem láttára megvered ezeket,
Megtekinted ártatlan életemet,
Felemeled azért az én fejemet.

Egyszersmind csak ne veszed el ezeket,
Hanem lassan-lassan fogyasd el őket,
Szentek ne felejtsék hamar el őket,
Hanem soká nézzék veszedelmüket.

Széjjel bujdosókká tedd, Uram, őket,
Én pajzsom, verd földhöz kevélyeket!
Hadd ismerjék meg szidalmas nyelvüket,
Verd úgy, hogy ugyan megsüvöltsék őket.

Törd meg őket, mert lator volt ő nyelvük,
Rám hazudtak, reám méltatlan törtek,
Fondorkodtak, hamisan rám esküdtek,
Kevélyen nagy hamis törvényt rám tettek.

Erős haraggal vesztesd mind ezeket,
Egyig eltöröld földről nemzetüket,
Hogy zsidók végein hallják nevedet,
Mindenütt féljék te nagy felségedet.

Oly éhen, mint éh ebek, bujdossanak,
Hajnaltól estiglen mind kolduljanak,
Csak aszú kenyért se kaphassanak,
Mezítelen, szállást se találjanak!

Kegyelmességedet én megbeszélem,
Ennyi búból ha jó időmet érem,
Velem jótétedet megemlegetem,
Szentek előtt hatalmadat hirdetem.

Saul király Dávid házára küldé,
De Dávidot felesége elrejté,
Mely rettegésben volt, el sem felejté,
Ötvenkilenced énekben jelenté.

60. zsoltár

Halljuk jól, régen atyánkkal mit tettél,
Ha megbántottak, Uram, nagy bűnökkel,
Hadba vitetted, verted pogány néppel,
De mihelyt tértek, te 's kegyesen tértél.

Az ország népét keményen megverted,
Földjét szaggattad, hasogattad, törted,
Méregpoharad torkukba töltötted,
Minden keserű veszéllyel büntetted.

Mikor megtértek s megkövettek téged,
Töredelmüket te megépítetted,
Jó urat adtál, földekben gyűjtötted,
Bőséget adtál, kedvükre éltetted.

Az örömszázlót ismét támasztottad,
Fogadásodból megszabadítottad,
Nagy ellenségük velük megrontattad,
Győzedelmessé tetted, úgy áldottad.

Segélj meg most is, mutasd hatalmadat,
Szentidnek engedd verni pogány hadat,
Akik nem hiszik te kezed hatalmát,
Pogánytól védjed szerelmesid hadát!

Szent sátorodban szónkat meghallgatád,
Megörültetél, sok jódat mutattad,
Saul fia földjét először hódlatád,
Az erős pártos Efraint meghajtád.

Ottan a Jordán túlját is meghajtád,
Nagy Efraint főm oltalmául adád,
Júda nemzetét tanácsomra hagyád,
Sok nemzet szívét mind hozzám lágyítád.

Rövid időben pogány országokat
Kezemhez hajtád, tapodtam nyakukat,
Mint medencében, rájuk mosám lábamat,
Mind felfogadák hű szolgálatukat.

Most is ezt hiszem, kérlek is, légy velem,
Erős Rabbatot hogy én megvehessem,
Edom nemzetét és Ammont megtörjem,
Mert vajon s ki ad ily szerencsét nekem?

A mi Istenünk adhat és ad híven,
Ki atyáinkat ha megverte régen,
Ő haduk előtt nem volt ütközetben,
Mihelyt megtértek, jártak szép szerencsén.

Im, mily sokáig vívok egy nemzettel,
Most is, Istenünk, támadj te népeddel!
Mert e pogánnyal nem bírunk erőnkkel,
Nincs bizodalmunk, ha nem léssz népeddel.

Segélj, Istenünk, azért, bátran vívjunk,
Csak emberkedjünk, Isten lesz hadnagyunk!
Megveri pogányt mint hatalmas Urunk,
A kevély népnek ugyan nyakán járunk.

Hada Dávidnak Rabbat alatt vala,
Jó Joáb hadnagy nehéz ügyben vala,
Szégyelli Dávid, igen búsul vala,
Hatvanad nótát e dologról voná.

61. zsoltár

Minden veszély talált, Uram, szegény főmre, halld meg kiáltásomat,
Nyomorúságomról szokott kegyelmedből hallgasd meg panaszomat,
Mert csak neked tudja elhagyatott fejem beszélni nagy bűjét.

Ides hazám földjét nagy messzül tekintem, vég határán bujdosom,
Nem tudok mit tennem, csak hozzád kiáltok, mert itt sincs bátorságom,
Juttass oly kőszálra, ahová ne hágjon ellenségem-magzatom.

Nám, Saul míg űze, te valál kőváram, paizsom, nagy gyámolom,
Sok nyomorgás után székembe ültetél, te légy most is oltalmam,
Sátorodhoz közel te tisztességedre hadd lehessen lakásom.

Drága dolgaidat hadd emlegethessem, rólad elmélkedhessem,
Ki légy és minemű, te szent sátorodban mindennap ismerhessem,
Ismert Istenemet nagyobb buzgósággal ugyanott tisztelhessem.

Egyébkor is szómat, lám, te meghallgattad, azért néped megáldád,
Te szent fiaidon mint örökségeden fejemet koronázád,
Kivel egyetemben örök oltalmadat kegyelmesen fogadád.

Ne fogyaszd napimat, hadd éljek még, Uram, király vagyok, hadd éljek,
Maradékim felől, a te Krisztusidról hadd magamról hihessek,
Örök királyságra az én székem leszen, ha én itt hosszas leszek.

Betöltsd tökélettel minden fogadásid, legyen örök én székem,
Utánam ne válts el, mint a Saul székét, üljön bele gyermekem,
De az Absolonnál, adjad, legyen jámborb királlyá levő vérem.

Úgy dicsérhetlek meg, ha ezt megtökéled, haza viszed fejemet,
Sohasem felejttem az én életemben ennyi nagy kegyelmedet,
Nagy áldozatokkal örömmel adom meg minden ígéretemet.

Sírván így könyörge bujdosásban Dávid, hogy Absolon kihajtá,
Noha Isten veré bűnéért, de abban ötlet soká nem hagyá,
Kiről bizodalját a hatvanegyedik énekében így hagyá.

62. zsoltár

Kivel Isten vagyon, bátorsága lehet,
Ha nem bántja Istent, oltalmat remélhet,
Azért ellenségtől én lelkem nem félhet,
Szívem csendes és víg, noha ember rettegtet.

Ő kőváram, pajzsom, erős tornyom nekem,
Fogadta, hogy leszen mindenütt mellettem,
Ha megcsuszamlom is, Isten kezén esem,
Ehhez képest nincsen senkitől rettegésem.

Ó, énreám török, meddig incselkedtek,
Sok álnok tanáccsal jámborokra törtök,
Ha mint egy hulló fal, ti majd rútul dőltök,
Mint egy megdőlt palánk, rettenetesen vesztek.

Szörnyen veszt az Isten, mert oly embert űztök,
Kit Isten emelt fel, hiába kergettek,
Mikor szembe keltek, szépen beszéletek,
De méreg tanáccsal, tudom, rakva szívetek.

Bízzál csak Istenben, lelkem, ő kőváram,
Ennyi ellenségtől ő erős pajzsom,
Megment s jó időt ad, panasz nélkül várom,
Ehhez képest azért magamat bátran tartom.

Azért mind hallgatok, noha sokat hallok,
Királynak, uraknak mi rólam szándékuk,
E nyomorgás után tisztességet várok,
Megtart, megkoronáz, azért csak tőle tartok.

Ti, jámborok, szentek, ti is így bízzatok,
Ha pokol, aki úr, ne bosszankodjatok,
Minden bosszútokat Istenre hagyjátok,
Megtart és megveri a gonoszt, meglátjátok.

Oly semmi az ember, aki most rettegtet,
Hogy füstnél hamarabb múlik, tart keveset,
Sőt, ha a semmivel fontba veted őtet,
Sokkal ez embernél a semmi nyom nehezbet.

Rakott, gazdag jóban azért ne bízzatok,
Hamis keresethez semmit ne tartsatok,
Bolondul a pénzen igen ne kapjatok,
Ha rátok folya is, hozzá ne ragadjatok.

Soknak árt a marha, kik maguk elhiszik,
Mert az uraságot kegyetlen viselik,
Mindenekről ezt a próféták beszélik,
Isten egyszer mondta, a tanítók hirdetik.

Az Úr, a hatalmas, a jó csak én vagyok,
Hát én veszthetek is, és csak én tarthatok,
Ki mint érdemlette, én úgy lakoltatok,
A gonosznak gonoszt, a jónak meg jót adok.

Gondban, sok futásban Dávid ezt gondolá,
Királynak, uraknak, udvarnak ezt írta,
Hatalmasok ellen magát így biztatá,
Nekünk hatvanketted énekben írván hagyta.

63. zsoltár

Idegen pusztából, Uram, hozzád sírok,
Te szent sátorodhoz jó reggel gondolok,
Mint aszályban hév föld, én ugyan lángolok,
Testtel és lélekkel házadhoz szakadok.

Nehezen élek itt, mind pusztán nyomorgok,
De azzal, Istenem, annyit nem gondolok,
Mint hogy az ünnepen sátonál nem vagyok,
Sok ezer népeddel ládád nál nem forgok.

Nézem azért itt is te dicsőségedet,
Úgy, mintha ott volnék, hatalmas erődet,
Emlegetem hozzánk nagy kegyességedet,
Felejttem eközben ily pokol helyemet.

E messze földön is tégedet dicsérlek,
Szerencsém felejtván ünnepet szentelek,
Kezem felemelve, valahol én leszek,
Teljes életemben téged emlegetlek.

Pusztában itt rólad hogy én elmélkedem,
Minden drága étket – nekem tetszik – eszem,
Akkor én lelkemben igen gyönyörködöm,
Víg éneket kezdek, magam nem tűrhetem.

Éjjel-nappal azért téged emlegetlek,
Fektemben, jártomban lelkemben beszéllek,
Hogy minden szerencsén velem vagy, említlek,
Hogy te szárnyad alatt semmitől nem félek.

Tehozzád ragadott lelkem, téged szentel,
Mert minden szerencsén te tartasz kezeddél,
Azért akik engem keresnek fegyverrel,
Megérem rövid nap, hogy poklul vesznek el.

Ily pokol lelküket fegyver miatt vesztik,
Hogy az ártatlan vért ily messze kergetik,
A holttestüket is földbe nem temetik,
Hanem fenevadak testüket megeszik.

Lelkem akkor vigad, mert én király leszek,
Minden te szentiddel tégedet dicsérlek,
Hallgatnak és félnek, kik most fogat fennek,
Jó szerencsájüknék kik igen hittének.

Jeles fő ünnepen Dávid nem lehete
Isten sátoránál, hova ország gyűle,
Mert urakkal király akkor őt kergeté,
Hatvanharmad nótát ő arról pengeté.

64. zsoltár

Gyakran ijeszt én szörnyű ellenségem,
Azért halld meg ellene könyörgésem,
Tartsd meg szándékától, Uram, életem,
Pokol nyelvek miatt ne hagyj elvesznem!

Ólálkodnak, reám urak úgy törnek,
Untalan király kedvére begyűlnek,
Nyelvükkel királynál ugyan megölnék,
Rejts el, tanácsukkal ne vesszenek!

Nyelvüket mint fegyvert, megköszörülték,
Szájuk nyilait hozzám húzták, lötték,
Ártatlanokkal csaknem elvesztettek,
Ilyenekre mintegy lesből készültek.

Oka ez, mert sem Istentől nem tartnak,
Dolgukat emberektől sem átallják,
Azért minden veszélyt énreám szántak,
Ebben köztük ugyan megátalkodtak.

Szóltak királlyal és rólam végeztek,
Mindenfelé lest és kémeket vettek,
Senki e lest nem tudja, így beszéltek,
Bár lássa Isten, így szóltak kevélyek.

Törüket azért mindenütt meghányták,
Jámborokhoz mert sok patvart találtak,
Abban minden eszüket megforgatták,
Semminemű tanácsot el nem hagytak.

Az Isten a veszélyt visszafordítja,
Tudom, ártatlanok bosszúját állja,
Véletlen hamar nyilait fordítja,
Szörnyű sebekkel azokat letaglja.

Nyelvük nyilát ön fejükre fordítja,
Ez ostort világnak például hagyja,
Hogy valaki veszedelmüket látja,
Nagy reszketve csak szemét elfordítja.

Aki látja vesztüket, avagy hallja,
Hogy Isten dolga, azonnal azt vallja,
Hatalmasnak, bölcsnek az Istent mondja,
Hatalmáról a büntetésben áldja.

Tiszta szentek ezen igen örülnek,
Isten felől magukban dicsekednek,
Annál inkább Istenhez édesülnek,
A jámbor életben megerősödnek.

Saul királyról Dávid így beszéle,
Ki gonosz tanácsból ötet kergeté,
Tanácsiról ily szépet jövendőle,
Hatvannegyed énekében jelenté.

65. zsoltár

Becsületes sok jó, Uram, csak tetőled,
Azért a dicsőség Sionban csak neked,
Sok jó fogadását ott fizeti néped,
Ami jót fogadott nyomorogva neked.

Engedelmes Atya és nagy kegyelmes vagy,
Fiaid siralmát mert te meghallgattad,
Azért mindenfelől, ím, Sionba futnak,
Te szent sátorodnál ott hálákat adnak.

Keményen testünkben bűnünkért megverél,
Ahonnan most térünk, pogány kézbe vetél,
De mint kegyes Atya, ismét hozzánk térél,
Szent rabid bűnéhez ismét megengededél.

Értjük, s azért valljuk, mennyi nagy boldogság,
Bűnünkért e földtől kik el nem szakadtak,
Ide, sátorodhoz gyakorta járhattak,
Minden javaidban torkig lakozhattak.

Sok időtől fogva mi anélkül voltunk,
Mert bűneink miatt pogány rabi voltunk,
Ennyi idő után haza most jutottunk,
Ily nagy kegyelmedért itt most hálát adunk.

Ennyi földön, vízen csak tebenned bízunk,
Világ vége felé messze hogy lakoztunk,
Tenger szigetiben hozzád fohászkodtunk,
Hogy idővel még mi Sionra feljárunk.

Gyakran emlegetjük hatalmasságodat,
Mint teremtetted volt hegyet, havasokat,
Hogy ne mozgathassák helyükben magukat,
Leültetsz érettünk te nagy királyokat.

Ha lecsendesíthetd tenger háborúját,
Nagy, zúgó, csattogó habjai hatalmát,
Ha onnat kimenthetd a romlott hajókat,
Erős pogánytól is megmenthetd zsidókat.

Becsüli, lám, minden, és hiszi voltodat,
Égi csodáidról vallja hatalmadat,
Hallja mennydörgésed, látja villámodat,
Ismer, mikor látja napot, csillagodat.

Esetén, keletén a napnak kik laknak,
Dicsőséget ebből csak teneked adnak,
Mindent teremőnek hogy csak téged vallnak,
Hogy ily útját hagyta az éjnek és napnak.

Úgy mint egy jó kertész, földet tekintéled,
A meddő mezőket esőddel öntözöd,
Sikeres harmattal sok javát neveled,
Mindenféle gyümölcsöt nekünk érleled.

Sikeretlen, aszú hantit eloszlatod,
Minden barázdáit a maghoz lágyítod,
Alkalmas hűvössel és meleggel tartod,
Gondviseléssel míg kezünkhöz adod.

Egész esztendőre sok jókat megadod,
Minden javaidat velünk takartatod,
Orcád valahova felhőkben fordítod,
Ott megkövérited földet és megáldod.

Gyönyörűséget azért csak te adsz mindennek,
Ennyi javaidon mindenk örülnek,
Hegyen, völgyön, erdőn, mezőn szöknek,
A bő tenyésztésért tégedet említnek.

Hogy a mezőn, erdőn sok barmok legelnek,
Hogy az aszú puszták jó fűvel teremnek,
Hogy mezőn, oldalon a gabonák érnek –
Sionban csak téged ezekről dicsérnek.

Fogságban, ínségben epedt nép ezt mondá,
Mikor a rabságból, ínségből kijuta,
Egy nagy ünnepnapon Istenét így áldá,
Hatvanöt részében Zsoltárnak ezt hagyá.

66. zsoltár

Szentek e földön ha laktok,
Napkeletre vagy napeseti földre laktok,
Innen a nagy mezőn, túl a vízen,
Valahol országban laktok,
Úrnak hálát adjatok!

A nevét, a nagy hatalmát,
Istenünknek nagy nevét,
No, dicsérjétek jóvoltát,
Mint lehet, ő szent nevét,
Semmi nincs, ki úgy zsidókat,
Mint ez ének, illetett.

Bátor ezt mondjátok ennek:
Szent Urunk és szent Atyánk!
Mely csoda műve kezdednek,
Nézni sem győzzük, a csodánk,
Mert nyakát sok ránk törőknek
Megszegéd, a sok pogányt,

Akik azelőtt zsidókat
Vesztegették, rablották,
Ím, azoktól a fiakat
Szép hazájukba hozád,
Sok pogánnyal szent koronát
Talp alatt imádtatád.

Derék gyűléssel énekeljen
Az egész nemzet neked,
Mint kegyes Atyát tiszteljen,
Mert szabad s nemes néped,
Mint hatalmast, úgy becsüljön,
Mert nagyot tett szent kezed.

Sőt, ezennel szép Sionba
Jertek, elmélkedjete,
Mily ijesztő dolga néki,
A pogányon értitek,
Félni őtet megtanulja
Minden, aki ezt hallja.

Úr csodáztatja hatalmát,
Írva hagyta dolgait,
Bölcsességgel mint szabadít,
Mind fiait, szolgálait,
Mint mezőn, úgy vivé népét,
Elfogá tenger vizét.

Rajta népét általvivé,
A Veres-tengert veré,
Félfelé Jordánt felüzé,
Minket úgy költöztete,
Ezzel erre minket inte,
Hogy csak ő Úr, s nagy keze.

Isten Úr leszen örökké,
Nagy király ő mindenén,
Nagy szemével néz pogányra,
Ránk ne kelhessen fenén,
Hogy erős hatalma veszve,
Mit reánk szánt, ne legyen!

No, tehát ennek dicséret,
Ezt dicsérjék mindenek,
A mi jó, nagy Istenünknek
Hangosan énekeljete!
Hadd legyen nagy híre ennek,
Ezt kiáltsák mindenek!

E nehéz állapotunkat
Jóra nagy sokszor hozá,
Nagy halálból mente sokszor,
Vive rabságból haza,
El is asztunk, szinte fogytunk,
Esni, fogyni sem hagyta.

Próbatűz mint sáraranyat,
Sok veszélybe minket úgy,
Próbakőre tőd zsidókat,
Vasban koptatád nyakunk,
Hogy raboskodtunk pogánynak,
Nem tagadtuk meg hitünk.

Ennyi búban, ennyi gőzben,
Lelki gőzben s testiben,
Noha ember ült fejünkön,
Noha ül tűzön-vízen,
Végre vitt kövér, bő földre,
Ültetél meg szép mezőn.

Ó, kegyes Atyám, ezekért
Sátorodhoz felmegyek,
Mint fogadtam, hogy nyomorgék,
Szép hazámba ha megyek,
Megköszönöm Istenemnek,
Áldozatokat teszek.

Rab valék, nyelvvel fogadtam,
Jó kövéreket viszek,
Ökröket, juhot, bakokat,
Tömiént is égetek,
Szentek, ott nektek beszélek,
Úr velem mint cselekedék.

Én valék nehéz ügyemben,
A halálhoz már közel,
Istenemhez felkiálték,
Úrhoz én menék nyelvvel,
Aki bűnös, bár kiáltson,
Isten annak nem felel.

Úr pedig szavamra néze,
Bűntelen voltam, hiszem,
Nagy ügyemben megsegíte,
Ím, szabadságban fejem,
Úrnak hála mindenekben,
Hogy kegyelmes énvelem.

Lőn nyomorgásuk zsidóknak
Dávidig pogány miatt,
Ki pogányt körül meghajta,
Népe szép hálát ada,
Hatvanhatodik énekben
Ily szerencsáját hagyá.

67. zsoltár

Irgalmasan tekintsd, Uram, népedet,
Elfelejtsd, fel se tudd bűneinket,
Inkább megadd testi szükségünket,
Te népednek mert úgy hisznek minket.

Tégedet hogy abból megismerjenek,
Minden népek is hozzád térjenek,
Hogy ily gondját viseled szentidnek,
Hogy Atyánk vagy mint saját népednek.

Így térnek tehozzád, és megismernek,
A pogányok is félnek, tisztelnek,
A mi hitünkre mást is ők intnek,
Jóvoltodról szépen emlegetnek.

Sok javaidat látván örvendeznek,
A hozzánk tért pogányok dicsérnek,
Hogy igaz bíró vagy te mindennek,
Jó vezére, királya népednek.

Tehozzád így térnek, ha megismernek,
Hitünkben pogányok erősödnek,
Ők a mi hitünkre mindent intnek,
Jóvoltodról mindenütt említnek.

Engedj azért esztendőn jó időket,
Áldd meg kezünket és vetésünket,
Szolgáltasd kezünkbe kenyerünket,
Lásd kegyesen mindenben népedet!

Nézd meg és add meg a mi szükségünket,
Ha megáldod hegyünket, mezőnket,
Ha megáldod kertünket, csűrünket,
A pogány is megdicsér tégedet.

A szent nép tavasz-félben így könyöрге,
Esztenede bőségét így kéré,
Mindennapi kenyerét említé,
Hatvanheted énekben jelenté.

68. zsoltár

Kelj fel, Uram, kelj fel, mutasd színedet,
Mert mihelyt mimellénk adod erődet,
Azonnal megúzzuk a pogány népet,
Mind, akik gyűlölik a mi hitünket.

Egy sem marad bennük, akik gyűlölik
A zsidók Istenét, vagy nem ismerik,
Mint pára vagy egy füst, hamar eloszlik,
Mint a hév tűz ellen viasz enyészik.

Oly igen örülnek akkor a szentek,
Mikor így lakolnak a bűnös népek,
Mert az Isten felől ez erős hitük,
Hogy gonosznak, jónak leszen érdemük.

Rútul veszett pogány. Jer, örüljetek,
Szentek, a nagy Istent, no, dicsérjétek,
A Jhova nevű Urat emlegessétek,
Az égen nyargalót, no, tiszteljétek!

Nézi a nagy Úr e világ dolgát,
Úgy őriz, mint Atya, özvegyet, árvát,
Gyermekekkel megáld magtalanokat,
Ki Jeruzsálemben vonta sátorát.

Jámbor rabit menti, foglyát eloldja,
A nyomorultakat ez oltalmazza,
De gonoszok földjét ez megátkozza,
Ínséggel, aszályal, döggel pusztítja.

Ezt ha ki nem hinné, csak ezt gondolja,
Mikor Egyiptusból népét kihozá,
A nagy, szörnyű pusztán előttük jára,
Mily erejét, gondját akkor mutatá!

Ugyan rege a föld, hogy földre szálla,
Mikor Sina-hegyen törvényt kiadá,
Erős tekintetire sok zápor hullá,
Ott csodával minket néppé fogada.

Lelkük szerint nekik ez eső esék,
Kitől te örököd meggyarapodék,
Néped aszú pusztán megnövekedék,
Semmi jóban lelkük nem fogyatkozik.

Esőként a mannát ott nekik adád,
Fogyatkozásukban sok jóval látád,
Végre a jó földbe te beszállatád,
Világi sok jóddal elgazdagítád.

Urunk, ím, mostan is hozzánk mint láta,
Hogy felőlünk jó hírt otthon mondata,
Hol mi tudós asszony s leány azt hallá,
Víg dobbal, énekkel mind ezt kiáltá.

Nagy neves királyok ám mind elfuttak,
A mi hadunk előtt alig szaladtak,
Honn lakó népek is üzni kifuttak,
Számptalan prédával ám megrakodtak.

Kedvetek telt immár, nyomorult szentek,
Kik kormos fazékban soká főttetek,
Mint ennyi fehér galamb, oly széppé lesztek,
Arannyal, ezüsttel már versengetek.

A halál torkában zsidó lön soká,
Homályban, sírásban, sok búban forga,
De több hegy közt mely szép Salmon havasa,
Jeruzsálemnek is oly napja juta.

Szép, kövér és erős Sion-hegy mostan,
Az Úrral hatalmas, mint régen Bászán,
Mert az Isten lakik Sion-hegy hátán,
Ellene nem bírja magát a pogány.

Pogány országokban ti, magas hegyek,
Az Isten hegyére mire törtetek,
Az Úr választotta azt szent nevének,
Örök lakóhelyül tiszteletének.

Oltalmazza azért e hegyet Isten,
Angyali lovaggal sok százezeren,
Mily rettenetes volt a Sina-hegyen,
Úgy őrzi sátorát a Sion-hegyen.

Győzedelmes azért az ellenségén,
Királyunk szerencsés a pogány népen,
Hódlott pogány Sionba sok jóval megyen,
Az ott lakó Urat kivel tiszteljen.

Azért jer, dicsérjük ily Istenünket,
Ki ennyi sok jóval látogat minket,
Egy napot sem mulat, kin nem örültet,
Soha meg sem csalja reménységünket.

Népe védelmező és kegyes atyja,
Népének életét kezében tartja,
Minden ügyben véle, úgy oltalmazza,
Hogy ellenséginek jár halálára.

Mint veré, ím, most is ellenségünket,
A földre gyalázá a fejét-fejét,
A bűnben elmerült, hitetlen népet,
Fejükkal sepreté a poros földet.

Én az én népemet, úgymond az Isten,
Most is úgy mentem meg, miképpen régen,
Fáraótól vízen, Ogtól a földön,
Ellenségem vesztet mind földön, vízen.

Ellenség vérében ti lábatokat
Megfüröszthetitek tagjaitokat,
Ebek nyalják, eszik azok tagukat,
Értetek így állom erős bosszúmat.

Győzelem után, Uram, indulál,
Sok rabbal, sok jóval is felrakodál,
Mint király és Isten, nagy pompán járál,
Láttunkra nagy vígan el-haza jutál.

A seregnek rendje és a nagy hossza,
A vigasságtevők előljáróban,
Hegedű, kintorna, kürt, síp, trombita,
Közben dobos asszonyok szép énekszóban.

Mind az egész köznép utol kiáltja:
Aki igaz zsidó, no, Istent áldja,
Minden ezt dicsérje, ezt magasztalja,
Tapssal, kiáltással, szívvel imádja.

Mellette királynak fő-fő személyek,
Kis Benjamin-fajból királyi vérek,
A vitéz Júdából jeles seregek,
Zebulon- s nephtalimbeli nemesek.

Ó, Izrael népe, csak Isten dolga,
Hogy ily erős voltál ily ügyben, hadban,
Amit azért kezdett, végét is adja,
Pogánytól ő népét már megnyugosztja.

Ne hagyd, Uram, félbe, amit elkezdted,
Lám, Jeruzsálemben megtelepedted,
Sátorodból tégy jól itt te népeddel,
Kire nézve téged pogány is tisztel.

Ide a pogányok sok jóval jönnek,
Királyokkal össze tégedet félnek,
Sok ajándékokkal téged dicsérnek,
Igaz Istennek csak tégedet hisznek.

Sőt, valahol hallják, hogy e bikákat
Földre verted, és a nyakas tulkokat,
Adófizetők népe nagy királyokat,
Körül meghajtották az országokat.

Hírre nagy Egyiptus tehozzád megtér,
Fő-fő jeles nemzet téged megismer,
A szerecsen nemzet idejár és -tér,
Tőled ajándékkal bocsánatot kér.

Országok, világon valahol vagytok,
Urat dicsérjétek, Urat áldjátok,
Ki az örök égben örök királytok,
Akinek felhőkben szavát halljátok.

Dicsérje minden ezt, hogy ilyen erős,
Hogy ez mindenneknél ily rettenetes,
Mikor dörög égen, ilyen felséges,
Mondja minden nemzet, hogy csak ő erős.

Látjuk a felhőkben erős hatalmát,
Esőkben, szelekben rettentő karját,
De zsidókban jelenti királyi voltát,
Mint minap hadunkban ő jelenvoltát.

Oly igen nagy felség a zsidók Ura,
Égből mint házából, magát mutatja,
Hogy magunkat bíránk, azt Isten adta,
Legyen azért áldott a zsidóknak Ura!

Temérdek sok pogányt Dávid megvere,
Sokat meghódlata, sokat elveszte,
Kire Isten őket szépen segíté,
Hatvannyolcad énekben ezt emlité.

69. zsoltár

Ne hagyj vesznem, Uram, mert elmerültem,
Lelkemre ért a víz, úgy elsüllyedtem,
Feneketlen, ragadós sárba estem,
Semmi keményre lábam nem tehetem.

El-bekapott az árvíz, igen viszen,
Habokon hány és háborgat közében,
Torkomon elrekedt, hogy kiáltok vízen,
Szemem világa fogy az égre nézvén.

Hajam szálánál reám többen keltek,
Kiknek semmit nem vétettem, gyűlöltek,
Rontnak, vesztegetnek, elkesergettek,
Hovatovább többen-többen készültek.

Amiben nincs bűnöm, azt is rám fogták,
Amit el nem vettem is, megadatták,
Igaz marhámát is tőlem elvonták,
A bika alatt is borjút találtak.

De ha véttem volna, hiszem, te tudnád,
Én fejemet bátor ám lakoltatnád,
De ártatlan vagyok, hagyom csak reád,
Együgyű, szelíd, Uram, ám te lássad!

Jámborok énmiattam szégyenülnek,
Ha jámbornak így fizettetsz, eltérnek,
Tégedet már talán ugyan megvetnek,
Ez ne legyen, könyörgök felségednek.

Jámbor életemért engem utálnak,
Teérted, Uram, nemcsak pironogatnak,
Hanem ugyan nyilván leszidogatnak,
Még atyámfiaik is meguntanak.

A hit dolgáért annyira jutottam,
Hogy házadban járok, e kárt vallottam,
Orcám pirult, hogy szidalmat hallottam,
Amiben téged szidtak, esett rajtam.

Magamat mindenkor én megaláztam,
Nemzetemnek oly bűnét mikor láttam,
Értük böjtöltem, értük úgy sírtam,
De ezzel is csak szidalmat találtam.

Bánatomban ha én zsákba öltöztem,
Ottan közbeszédre, nyelvekre keltem,
Urak, bírák gyűlésükben felőlem,
Székben is nevetik, beszélnek hitem.

Oly tréfa nincs, kit énhozzám nem költnek,
A hitért kicsinyek-nagyok nevetnek,
Korcsma-hősök énekbe költöttek,
Ennek világnál kedvesben dőzsölnek.

Róluk, Uram, csak tehozzád fordulok,
Ennyi búban mind tereád kiáltok,
Tudom jóvoltodat, egy időt várok,
Hű gondviselőm vagy, kit még meglátok.

Temérdeki sárból vonj ki engemet,
Feneketlen, sebes vízből lelkemet,
Erős ellenségtől tarts meg engemet,
Mert elveszek, ha nem véded fejemet.

Vízbe veszek, ezennel, ím, bé halok,
Ha elhagysz, sebes örvényben már forgok,
Habok hánynak, nagy mélységeket járok,
Vonj ki, mert majd én a fenékre szálllok.

Énreám már tekints, kegyelmes Isten,
Lám, te irgalmasságod véghetetlen,
Ne rejtsd színedet szolgálótól, ne vesszen,
Siess, segéld, tudod, élt nagy kegyesen.

Szintén énrajtam a háborúnak súlya,
Ments meg, hogy ellenségem azt csodálja,
Siess mellém, lelkemnek egy gyámola,
Tudod, ellenségem mint háborgata.

Engemet gyaláztak, megrútítottak,
Minden szidalmat én fejemre hánytak,
Megpirultam belé, úgy ocsmánylottak,
Tudod, mindez felett mint nyomorgattak.

Sok szidalmat és bűnt hogy látok vala,
Rajtuk és rajtam szívem hasad vala,
Vigasztalóm búmban senki nem vala,
Sőt, ha kerestem, attól több bűm vala.

Ha ki az éhezőnek epét adna,
Ha ki szomját rossz ecettel itatná,
Ami igaz törvénye annak volna,
Ellenségemre minden azt mondhatná.

Azért értem, Isten, úgy verd meg őket,
Hogy ahonnan jót várnának és szépet,
Ott találjanak tört és veszedelmet,
Asztalukon és ágyukban kész vermet.

Mely béna, akinek szeme kiveszett,
Mely veszett, akinek fara megszegett,
Úgy veszed meg ezeknek elméjüket,
Bénítsd, bolondítsd meg minden eszüket.

Inkább ugyan rájuk öntsd nagy bosszúdat,
Áraszd rájuk nagy forró haragodat,
Kiben megemésszed önnön magukat,
Azután úgy veszed ő jószágukat.

Senki ne lakja nagy, rakott házukat,
Hagyasd pusztában szép palotájukat,
Ne remélhessék szép maradékukat,
Mindenestül elfogyaszd magzatukat.

Soha más nyomorultat ne bánthassanak,
Akit te vársz, ezek ne sanyargassák,
Te kezed nehezét ne súlyosítsák,
Mintha velük te veretsz, azt ne mondják.

Az ő bűnüket hadd rakják, többítsék,
Bűnük mértékét annyira hadd töltsék,
Hogy irgalmasságod ne remélhessék,
Végre szívük ugyan kétségbeessék.

Töröld ki a te könyvedből nevüket,
Akibe jámbort írsz, ne írd ezeket,
Azaz életre ne rendeld ezeket,
Mutasd, hogy érdemlik ily veszélyüket.

Igen nyomorgok, de ha fel fordulok,
Te általad végre megszabadulok,
Megdicsérlek, énekkel hálát adok,
Rólad ország előtt minden jót mondok.

Gazdag áldozatnál ez kedvesb neked,
Mert jámborok velem dicsérnek téged,
Örömükben szépet vallnak felőled,
Hogy a nyomorgó jámbort el nem veted.

A gonoszoknak nyomorgatni hagyod,
De ha kiálnak, örömet hallgatod,
A hitért szenvedőket nem utálsz,
Csodaképpen végre megboldogítod.

Zeng terólad, téged a menny, föld dicsér,
A föld körül álló hatalmas tenger,
És ezekben valami állat elfér,
Egyaránt ezekért tégedet dicsér.

Urat azért minden állat dicséri,
Hogy Sion szép hegyét az Úr így őrzi,
Júda városit újonnan építteti,
Népét, földjét sok jóval bővesíti.

Rajta valók öröküket meghagyják,
Mint igazak, a fiakra marasztják,
Azért akik félik Istent, jól járnak,
Utánuk magvuk is így gyarapodnak.

Hatvankilenced énekben ezt hagyá,
Ellenségi ellen Dávid ezt monda,
Jámborokat és magát így biztatá,
Mikor egy nagy nyavalyában búsula.

70. zsoltár

Jer hamar, segíts meg, Uram,
Gondviselésed hadd lássam,
Siess, Uram, siess hozzám,
Mert most igen megszorultam,
Csaknem immár kézbe juttam.

Erős, sok ellenségimet,
Kik most keresik lelkemet,
Verd meg, veszed össze őket,
Rájuk adj oly ellenséget,
Hogy futva térítsd meg őket.

Rontsd úgy, hogy pironkodjanak,
Nagy kisebbséget valljanak,
Mintha üznék, elfussanak,
Szándékukban csalassanak,
Akik most rajtam kacagnak.

Hadd ismerjék meg magukat,
Hadd rettegjék hatalmadat,
Lássanak bennem egy csodát,
Kiknek tudom csúfságukat,
Rajtam nagy vigasságukat.

A jámborok ezt hadd lássák,
Kik te törvényedet tartják,
Minden jót csak tőled várnak,
Ezt látván hadd vigadjanak,
Tégedet magasztaljanak.

Mert nincs erőm, tehetségem,
Fejem oltalma, reményem,
Te vagy minden tehetségem,
Paizsom, váram, jobb kezem,
Ne késsél, siess, jer mellém!

A szentekkel megdicsérlek,
Uram, tégedet hirdetlek,
Hálát adok, amíg élek,
Dolgaidért nem felejtlek,
Mindörökké megemlítlek.

Rémült Dávid így könyörge,
Mikor csaknem kézbe kele,
Hogy Saul pusztán kergeté,
Kiért Isten őt megveré,
Hetvened nótában költé.

71. zsoltár

Nincs, Uram, senki, csak te vagy reményem,
Csak tebenned volt s vagyon erős hitem,
Ily reménységben ne hagyj, hogy megessem,
Ügyben elveszem!

E nehéz ügyben védelmezd fejemet,
Szent, kegyes Atyám, szabadíts engemet,
Hajtsd kegyelmesen szómra két füledet,
Ments meg engemet!

Hol maradhassak bátran, én nem látom,
Csak te légy azért nekem erős váram,
Akibe fussak, hogy ott légy oltalmam,
Légy erős tornyom!

Énreám mostan nagyurak támadtak,
A gonosz fajjal fejemre állottak,
Ments meg azoktól, mert ezent eloltnak,
Mert elárultak.

Szent Atyám, hozzád mindenkor én bízam,
Gyermekidőmtől fogva támaszkodtam,
Te vagy és voltál oltalmam, azt tudtam,
Mindenha bízam.

Nagy csodán anyám méhében is tartál,
Nagy csodán, Uram, onnan kiszállítál,
A mai napig kegyesen megtartál,
Sehol nem hagyál.

Jótéted azért soha nem felejttem,
De most azt tartják, hogy elhagytál engem,
Mint csigabigát, ugyan tartnak engem,
De erős hitem.

Oltalmam léssz te, azt erősen hiszem,
Szent neved azért még én megdicsérem,
A szabadítót szépen megtiszttelem,
Áldom, éneklek.

Már nehéz vénség törte meg fejemet,
Gyarló koromban se hagyj el engemet,
Ha ezelőtt mind szerettél engemet,
Véded fejemet.

Ó, ne hagyj most is, mert tanácsot tartnak,
Én ellenségim halálom elszánták,
Ő tanácsukban fejemre állottak,
És imígy szóltak:

Rajta, mindnyájan, jer, legyünk utána,
Kézre vehetjük, mert az Úr elhagyta,
Tudtuk azt, hogy szent, de Istent bántotta,
Nincsen oltalma.

Gyorsan azért most siess, Uram, mellém,
Kedvük ne teljék, ne légy messze tőlem,
Szégyenüljön meg az én ellenségem,
Éljen én lelkem!

Akik ártatlan most fejemre törnek,
Nagy kisebbségbe, adjad, hogy essenek,
Pártosok másnak hogy példák legyenek,
Fel ne keljenek.

Nincs azért ebben énnekem kétségem,
Kiért örökké nevedet dicsérem,
Sok szerencsémét én megemlegetem,
Neked köszönöm.

Inkább mindennap én arról beszélek,
Számptalan jókról szépen emlegetlek,
Hozzád bíztonban szerencsét kísérték,
Valamíg élek.

Vígan az ügyre ezután is megyek,
Tereád nézve mert semmit nem félek,
Hogy velem voltál, korosként említlek,
Bátran öklelek.

Isten oktatott én ifjúságomban,
Messze, nincs most itt, nehéz aggkoromban,
Méltán biztatom magam ilyen szókban
Bujdosásimban.

Ne hagyj azért el most is, ősz koromban,
Karod erejét mutasd aggkoromban,
Kit utánam is halljanak országban,
A zsidóságban.

Sok és igen nagy hatalmad, jó dolgod,
Mind velem s mással atyai jóvoltod,
Nem tudok istent tehozzád hasonlót,
Nem tudok ily jót.

Ím, mennyi búa engemet juttatál,
Nagy halált sokszor velem kóstoltatál,
Ennyi árvízből de te mind kifogál,
Talpra állítál.

Gyönyörű jókba ismét bejuttatál,
Méltóságomban nevelél, nagyítál,
Hírem-nevemben nem fogyatkoztatál,
Mindenütt áldál.

Kiért örökké tégedet dicsérlek,
Sok vigassággal, énekkel tisztellek,
Sok zengő, pengő szerszámmal tisztellek,
Vígan említelek.

Oly napom nem kél, kin nem emlegetlek,
Mint váltott rabod, örömmel beszéllek,
Hogy temiattad mind megszégyenültek,
Kik reám törtek.

Rendelé Dávid hetvenegy énekben
E könyörgését egy nehéz ügyében,
Fia, Absolon mikor üle székben
A király ellen.

72. zsoltár

Új urat adtál, Uram, a szent népnek,
Add te szent lelked ez új fejedelemnek,
Mit szeretsz, mit nem, adjad, érthesse meg,
Hogy jó vezére lehessen népednek.

Igazat és jót úgy lát ő mindennek,
Egyenes törvényt a te szegényidnek,
Bölcs, eszes választ az ország népének,
A nyomorultaknak és erőseknek.

Fő java ennek, hogy békesség legyen,
Fegyver országban, perpatvar nem legyen,
Minthogy olcsóság jó időtől legyen,
Így mezőn, erdőn minden békés legyen.

Ez a hatalmast nyargalni nem hagyja,
A nyomorultat attól oltalmazza,
Kivel világon örök hírét hagyja,
Míg nap és hold lesz, minden ötet áldja.

Jókori eső mily hasznos e földnek,
A zsíros zápor az aszú mezőnek,
E fejedelem úgy az ő népének,
Ha te tanítod, úgy használ földnek.

Ez idejében a jámbor bő legyen,
Az eszes és szent tisztességben legyen,
Békesség, szép rend egész földön legyen,
Hold idejénél tovább e jó legyen.

Derekas földje Zsidóország legyen,
Kinek határa kijjebb-kijjebb megyen,
Két tengert éri, annyi messze megyen,
Délre, északra urasága legyen.

Ellenségi 's neki meghódlának,
Arccal előtte a porba borulnak,
Sok pogány népek neki fejet hajtnak,
Sok ajándékkal, adóval bejárnak.

Leszen szerencsés és kiterjed híre,
Sok ország ura, sok sziget hercege,
Görög és arab megyen eleibe,
Mind ajándékkal tisztelik féltükben.

Ezt azért minden király úgy tiszteli,
Minden nemzetség akaratát teszi,
Mert igazsággal népét ez ítéli,
A nyomorultak ügyét előveszi.

Megszabadítja a szegényt, nyugosztja,
A nyomorultak szavát meghallgatja,
Akárki bűját, nyavalyáját szánja,
Az igazt, az árvát patvarnak nem hagyja.

Ennél becsúben a szegénynek vére,
Kit a hatalmas kiontott e földre,
A csalárdokra leszen kemény szeme,
A hamisakon nehéz büntetése.

Reménytelennek leszen nagy gyámola,
A törvénytelen bünteti, megnyomja,
Kiért az Isten életét megáldja,
Sok gazdagsággal napit hosszabbítja.

Tiszta és híres arabok aranyát,
Ennek az Isten adja világ javát,
Minden őérte imádja az Urat,
Szüntelen áldja minden ezt a királyt.

A hegyen ha egy marok búzát vetnek,
A vetemények oly kövéren nőnek,
Hogy körös-körül hegyeket ellepnek,
Mint havason fák, a szélről zörögnek.

Számtalan népe leszen városinak,
És nagyon sűrűn, de boldogan laknak,
Mily kövéren kél füve a szép síknak,
Oly szép és kedves népe országának.

Neve, jó híre marad mindörökké,
Valamíg a nap tart és terjed fénye,
Ő boldogsága leszen nevezetben,
Ezzel áldják meg egymást közbeszédben.

Ennyi javáért a Dávid fiának
Dicséret legyen a mennybéli Úrnak,
A csoda erős Jákob királyának,
Ki ezt fogadta utánam fiamnak.

Pogány istenit már minden elhagyja,
Csak a nagy Istent mind e világ vallja,
E dicső Urat tisztelje és áldja,
Aki ezt tudja, Ámen, Ámen, mondja!

Csak halála előtt Dávid ezt megírta,
Fiát, Salamont hogy koronáztatá,
Jó szerencsáját jövőendőben monda,
Hetvenkettedik énekben meghagyá.

73. zsoltár

Jóllehet gyakorta hívek nyomorognak,
De ha mindenek is összezavarodnak,
Vizek, szelek, népek szentekre támadnak,
Isten nem akarja, hogy nekik ártassanak.

A háborút látván csaknem megcsökkentem,
Mint iszamó úton, alighogy nem estem,
Inam tántorodva majd kétségbe estem,
Latrok szerencsáját mikor tekintetem.

Mert láttam és bántam, hogy jók nyomorognak,
Az istentelenek de kedvükre laknak,
A fertelmes népek minden jóban vannak,
Én vékony eszemnek nem tetszett ez igaznak.

Búbánat, háború azokat nem bántja,
Sok keserű szükség is nem aggasztalja,
Őket jó szerencse mind egyaránt tartja,
Vastagon, erőben jó vénségre juttatja.

Oly nyavalya, munka vállukat nem nyomja,
Mely egyebek szívét főzi, testét rontja,
Betegség és csapás házukat nem bántja,
Hejehuja, öröm udvaruk táját tartja.

Remélik tovább is jó állapotukat,
A hosszú szerencsén elhitték magukat,
Mint örök koronát, úgy tartják dolgukat,
A kegyetlenségnek ettől adták magukat.

Kegyetlenségüktől hozzájuk nem férnek,
Mint erős köntösben, abban bátran élnek,
Házukban marháik nekik alig férnek,
Sok és elég felett, de nem tetszik elégnek.

Ehhez képest azok kevélyek, fenn pöknek,
Beszéddel, erővel sok szegényt rettentnek,
Maguknak beszéddel bűnben hízelkednek,
Nemhogy megtérnének, de még megkeményülnek.

Rossz nyelv nem elégszik, hogy e földet bántja,
Megszólja, ha mit tud, a szenteket rágja,
De kevélységével az eget tángálja,
Istent és az égben lakókat is úgy bántja.

Dúlnak-fúlnak ezen a szentek, búsulnak,
Mint habos árvízen, ide s tova kapnak,
Hogy okát nem tudják annak, amit látnak,
Isten ezt látja-e, vagy nem, úgy gyanakodnak.

Isten ha ezt érti, mire nem bünteti,
Mert e világ javát lator nem érdemli,
Ím, az istentelen e világot éli,
Egészséggel a jót békességgel mint gyűjti!

Hát a jámborságot én mire hogy tartom,
Szívemet, kezemet tisztán mire tartom,
Mire üzöm magam, nyavalyákkal lakom,
Minden órán, napon Istenért búmat vallom.

A latrokra nézve hogy így gondolkodnám,
Dolgaidnak okát elmémmel nem látnám,
Te szentid seregét csaknem én elhagyám,
Tőled utáltaknak mert azokat alítám.

Ismét agyaskodám, eszemet forгатám,
Miért nyomorognak szentid, igen hányám,
Miért szerencsések latrok, azt nem látám,
Sötét mélyre juték, kiben én megtartozám.

Sok főtörés után tehozzád indulék,
Te szent sátorodból erről választ várék,
Te mély dolgaidról ilyen szó adaték
Megnézzem, mint leszen vége mind a kettőnek.

Ti ingatag székre latrokat ültetted,
A marhát, hírt bírni soká nem engedted,
Csak hirtelen egykor lábukról leejtéd,
Hogy legyenek példa, szörnyű veszélyre veted.

Egykor csak hirtelen elindul haragod,
Urastól a sok jót kezéd közé kapod,
Annak, akit sok bán, csak árnyékát hagyod,
Sőt nyomát, hírét is latroknak elfogyatod.

Nyugtában az embert álom mint rettentí,
Kit, mikor felserken, ő maga neveti,
Így a szent nép között a latrot élteti,
De az Úr eltörli, kin népét örülteti.

Nekem ezen kedvem mindaddig sem vala,
Esztelenségemből csak háborgok vala,
Valamíg tőled ezt nem értettem vala,
Vallom, és megbocsáss, ellened szólok vala.

Eszem mint hév kovász, dagad, puffad vala,
Sőt e gondolatban barom eszem vala,
De ily vak eszemben kézen fogtál vala,
Oktalan elesnem tetőled nem hagysz vala.

Szent tanácsod nekem immár most mutatod,
A latrokat nagyra te miért bocsátod,
Hogy nem gyűlölségből szentidet sujtolod,
Kiket tisztességre szántál, megkoronázod.

Immár azért örül előbb búsult lelkem,
Hogy ismerlek, ki vagy és mi vagy, Istenem,
Mert sem égen, földön senkihez szerelmem,
Hanem csak tehozzád, kit akarok szentelnem.

Dolgid értelméből szívem hozzád szakad,
Te tiszteletedben én testem is fárad,
Valamiben vagyok, már tudom, te adtad,
Vagy pokol, vagy jó ér, soha téged nem hagylak.

Elhitem bizonynyal, a latrok elvesznek,
A tőled szakadtak, az istentelenek,
Hamis hiten való istentisztelőknak
Leszen méltó bérük tőled a bűnösöknek.

Ezt tudva világtól magamat megvontam,
Mintegy barátommal, Istenemmel jártam,
Azért tőle várok minden jót és vártam,
Dolgait beszélvén soknak tudtára adtam.

Szent Ászáf próféta ez éneket mondá,
Hogy Isten titkait magában forgatá,
Jó s gonosz szerencsét hogy csak Isten adja,
Hetvenharmadikban, Zsoltár részében hagyá.

74. zsoltár

Nemes földjét a szent népnek pogány rablá, veszté,
A szent házat ferteszteté, városát égeté,
A szent néppel a papi rend erről így keserge:

Elennyire mire hagysz el, Uram, mire vetsz el,
Isten lévén hogy búsulhatsz ily szertelenséggel,
Pásztor lévén, juhíd nyáját farkasoknak vetsz el.

Bosszúságból ne felejtsd el, akiket kihozál,
Emlékezzél öröködre, kit fogságból váltál,
Sion-hegyről, kinek hátán sátorodban lakál.

Uram, kelj fel, indulj, mutasd régi hatalmadat,
Ronts erősen pogányokat mint bálványozókat,
Kik elveszték, ferteszték te szent templomodat.

Kíáltoznak ellenséged, házadon ordítanak,
Szent falidon trombitálnak, zászlókat felraknak,
A szerencsén nagy zajszóval ellenünk vigadnak.

Ha ki régen a szent házra fát vága vagy horda,
A rakásért mily jó nevet magának találá,
Most azt hitte, neked szolgál pogány, ha azt rontja.

Azért mint egy fenyőerdőt, házadat úgy vágja,
Nagy fejszékkel, vasrudakkal szép ajtait rontja,
A rontásnak csattogását fülünk messze hallja.

Dühös tüzrel szent házadat immár felgyújtották,
Szent nevednek tisztos helyét a földön tapodják,
Azt beszélük, elfogyatnak, helyed úgy pusztítják.

Nincs oly szent hely, oly iskola, kit meg nem égettek,
Jeles helyek szerint szerte már mind füstbe keltek,
Ami jóval kérkedhattunk, tőlünk mind elvesztek.

Egy jelünk sincs, csoda köztünk nincsen, és próféta,
A veszélynek vége felől ki minket biztatna,
Bátor késő reménységgel, de mégis tartana.

Szent nevedre, meddig tűröd, hogy szitkozódjanak,
Neved mellett, meddig hagyod, hogy minket rontsanak,
Feneképpen, kíméletlen ugyan fakgassanak.

Erős kezéd te bevontad, kebeledbe tetted,
Mint elein atyáinkkal, most fel sem emeled,
Maga régen mint királyunk, népedet őrizted.

Régen azért te veréd meg sok ellenségünket,
Szent népednek te engedél sok szép győzedelmet,
Oly erős vagy, hogy te kettéhasítád a tengert.

Abban rontád cethalaknak erős, nagy fejüket,
Ott hasítád és töréd meg a nagy sárkány fejét,
Leviatánt, gonosz királyt vesztéd, és erejét.

Népeidnek a pusztában azt enni megadád,
Mert a partra kihányt testet velük megfosztatád,
Fegyverükkel, ruhájukkal népedet ruházád.

Te márványból, te a kőből nagy vizet fakasztál,
Pusztta földön folyó vizet népeddel hordozál,
Az árvízen adál utat, kit te megszáraztál.

Innét hisszük, tiéd a nap, az éj, Uram, tiéd,
A szép napot, e nagy gyertyát nekünk te teremted,
E világnak határiban tengert te készíted.

Országokat és a földet tengerrel kerítéd,
A termésre, a gyűjtésre a nyarat te szerzed,
A nyugvásra, az élésre a telet rendeléd.

Kevélységét, csúf szidalmat pogánynak ne tűrd el,
Kik tégedet így bosszantnak, mirőlünk te verd el,
Vesztegetnek, szégyenítnek, Uram, ne felejts el!

Hamis népnek, fene népnek ne hagyd gerlicédet,
Ne felejtsd el juhaidat, a te szegényidet,
Megtekintsed atyáinkkal kötött szent frigyedet!

Uram, nézzed, nem óvhatjuk semmivel magunkat,
Vagy elbújunk, vagy kijárunk, látunk csak nagy búkat,
Nagy szidalmat, bosszúságot, törvénytelen sok kárt.

Segéld immár, gyámolítsad megfogyott népedet,
Hadd tarthassunk külsőképpen akár csak szemérmet,
Hadd köszönjük dicsérettel gondviselésedet!

Tíéd a kár, a mi kárunk, a mi bosszúnk tiéd,
Kelj törvényre, szent nevednek szidalmáról már tégy,
Pogány ellen népeiddel már valaha jól tégy!

Ily bolond nép ennyi hosszan tégedet ne szidjon,
Hogy erőd nincs, hogy te nem vagy, ily szókat ne mondjon,
Mert ha volnál, minket védnél, ezzel ne káromljon.

Tudod, látod minden napon mivel szidalmaznak,
Szent nevedhez és népedhez mit vetnek és szólnak,
Nagy kevélyen, vége nincsen, törnek és gyaláznak.

Uram, ezt mind ne felejtsd el, büntesd a káromlót,
Uram, verd meg a gyalázó, rád tátott, sok torkot,
Hadd ismerjék, e világra hogy viselsz te gondot.

Sírva Ászáf fiaival szentek így panaszlák,
Az Isten tisztességének mert szidalmát láták,
Hetvennegyedik részében a zsoltárnak hagyák.

75. zsoltár

Uram, neked hálát adok, tégedet dicsérlek,
Mert velem lől és azokkal, kik téged szeretnek,
Kik most velem csodáidról örömet beszélnek.

Így biztatám, hogy nyomorgék, szomorú szívemet:
Leszen időm, hogy törvénnyel éltetem népemet,
Jókat mentek, latroknak is adom érdemüket.

Kimotozt, lám, a nehéz föld fundamentumából,
Sok pogánnyal sok pogány tör reám sok országból,
Kiket én mind leültetek Isten hatalmából.

Intem mint oly bolondokat, hogy veszteg lennének,
Az Istenre ne törnének, szarvat se vennének,
Úr tette Dávid-Krisztusra ne fenekednének.

Reménytelen ti dolgotok, Istenre búsultok,
Szarvatokat, nyakatokat ne mutogassátok,
Fejeteiket mire nézve hogy feltollaztátok.

A napkelet napnyugattal bátor összeálljon,
Déli, felszéli sok nemzet egy tanácsot tartson,
Hogy azt, kit akar, megrontson, mást felmagasztaljon.

Lábra senkit nem állíthat, sem le nem taszíthat,
Csak Isten az, aki egyet felviszen, mást ronthat,
Senki nem tehet ellene, mindent csak ő forгат.

Jobb kezében veres borát poharában tartja,
Bosszúálló, zavart borral latrokat itatja,
Világ latrinak torkukba mind seprőstől ontja.

Így jár, aki égre pökött, én fejemre üzött,
Körös-körül sok országból reám gyülekezett,
A bor után a seprővel részeg ésszel veszett.

Néki erről hálát adok, örökké dicsérem,
A Jákobnak szent Istenét vígan emlegetem,
Hogy minden veszélytől így ment, mindennek beszélem.

Temérdeki pogány népnek szarvukat megrontom,
Az istenfélő zsidókat kezükből kivájom,
Az Istennek tiszteletét mindenütt támasztom.

Dávid királynak képében kántorok ezt mondák,
Mert ellene sok pogánynak támadását láták,
Zsoltárkönyvnek hetvenötöd részében ezt hagyák.

76. zsoltár

Júda nemzetben hagyá nagy hírét,
Jeruzsálemben, az Úr, jó nevét,
Minap hogy veré pogányság népét,
Kiből a szent nép érte erejét.

Ott mutatá meg, hogy csak ő Isten,
Hogy csak zsidók közt az igaz Isten,
Kinek szent háza a Sion-hegyen,
Akit tisztelnek kívánta helyen.

Sebes nyilakat Isten ott töre,
Erős íjakat Isten ott szege,
Sok paizst, fegyvert ott elvettete,
Városa alatt nagy hadat vere.

Erőddel rontád a nagy hegyeket,
Azaz, hatalmas fejedelmeket,
Kivel terjeszted, Uram, híredet,
Hogy el akarák kapni népedet.

Gazdag prédával látád zsidókat,
Önfején töltéd pogány szándékát,
Mert megolvasztád nagy bátorságát,
Nem emelheték reánk karjukat.

Ijesztéd őket, és elhalának,
Hogy megriasztád, megbódulának,
Erős vitézek nem harcolhatnak,
Jó lovak, kocsik is nem futhatnak.

De ugyanis ki állhat ellened?
Oly rettenetes hatalmad s neved,
Mikor megindulsz, ki vethet veled?
Mely veszett, aki szemben áll veled!

Isten a székét mikor leteszi,
Szegény perét hogy előveszi,
A szentenciát hogy kibeszéli,
Mind e világot megreszketteti.

Sok lator vallja akkor az Istent,
Hogy lakoltatja a nagy hitetlent,
Magának szerez úgy tisztességet,
Mikor mutatja, hogy bűnről tehet.

Ti, szentek, Istent, no, dicsérjétek!
E nehéz ügyben mit ígértetek,
Békességben már megtökéljétek,
Áldozattokat, no, felvigyétek!

E városiak, áldjátok Istent,
Hogy így ront pogányt és a hitetlent,
Hogy erős népből teszen szívetlent,
Világi királyt hogy így megrettent.

Nagy sok hitetlen pogány megszállá
Jeruzsálemet, de Isten tartá,
Ászáf nótáján szent nép ezt mondá,
Hetvenhat részben Zsoltárnak, hagyá.

77. zsoltár

Kegyes teremtőmnnek amikor könyörgék,
Azelőtt az Úrhoz valaha kiálték,
Nyomorúságomban hozzá figyelmezek,
Szómra nehéz ügyben ő szent füle nyílék.

E szokásból most is csak tenéked szólok,
Két kezem emelve tehozzád óhajtok,
Mert nyavalyám oly nagy, hova tovább romlok,
Én sebem megsejnyvedt, szüntelen jajgatok.

Törött és bús lelkem semmi jó szót nem hall,
Noha sok barátom látogat, vigasztal,
Csak az Urat bántom végetlen panasszal,
Addig várok tőled, elfogyok sírással.

Fohászkodásimban magamban zokogok,
Kiben semmi álmod éjszaka nem látok,
Szóvalán ágyamban csak hozzád óhajtok,
E nagy fájdalomban testemben sem mozgok.

Eközben említem a régi időket,
Mint segített régen az én eleimet,
Ottan neked kezdek kedves dicséretet,
Bús lelkem ily szókra emelé nyelvemet.

Lehet-e, hogy Isten már úgy elfelejtett,
Hogy soha nem teszen velem már kegyelmet,
Régi jóvoltának tehát vetett véget,
Ezután nem nyújt-e soha immár kezét?

Elfelejtette-é régi fogadását,
Nem minden időre fogadta jóvoltát,
Hogy megvigasztaljon, nem bocsát prófétát?
Haragjában hátratette atyaságát?

Térék meg magamba, ugyan megütkezém,
Magamban így szólék: Mire vissz, bús lelkem,
Ha örök tökélet, amit mond Istenem,
Szavát semmi okon nem téríti szentem.

Énnem ez hitem, hogy rám tekint ismét,
Mert mikor tekintem régi, jeles tétit,
Ismerem én abból ilyen természetét,
Hogy nyavalya után mutatja kegyelmét.

Kegyelmességedet a jókon jelented,
Sokszor a latrokat igazsággal bünteted,
Mind a két dologban: szent vagy, azt érteted,
Te természetedet szívünkben így jegyzed.

Ezt tekintvén, Uram, így szólék szívemben:
Szent az Isten, szent, szent, cselekedetiben,
Ki volna ő mása e földön vagy égben?
Nem tehet senki így e nagy kerektségben.

Nagy hatalmasságod világnak mutatád,
Mikor szent népedet nagy csodán kihozád,
Jákob fiairól a jármot elrázád,
József fiait Egyiptusból kiváltád.

Tégedet a vizek reszketve látának,
A tenger habjai szódra felfutának,
Mind megreszketének és félreállának,
A költöző népnek semmit nem ártának.

Söt, mint két erős fal, kétfelé állának,
Míg a te fiaid általballagának,
A tenger fenekén partra kijutának,
Senkit szavad ellen vizek nem bántának.

Bő köd és nagy felhő másfelől támada,
Kiből sűrű zápor ellenségre omla,
Fáraó hadára a menny megropoga,
Az Isten sok nyila jöve-mene, futa.

Ugyan messze hallik az ég ropogása,
Villámlással elegy az eső morgása,
Szemüket sebhete az ég villogása,
Minden állat, föld, víz egyaránt megmozga.

Sötét víz fenekén népedet kivivéd,
Iszonyú, mély vizen általköltöztetéd,
Mint egy sereg juhot, békével megőrzéd,
Mózessel, Áronnal szépen kivezetéd.

Nagy háborújukban a szentek ezt mondák,
Egy nyomorúságban Istennek panaszlák,
Ászáf fiaival kántorok elsírák,
Zsoltár hetvenheted részében meghagyák.

78. zsoltár

Az én tanításomra adjatok mind fület,
Ti, kik félitek az Istent, adjatok mind szívet,
Értsétek beszédemet, drága, szép énekemet,
Régi meséimet,
Jóra emelem nyelvemet, mondok ért éneket.

Tanultuk atyáinktól sokszor, és értettük,
A nagy, örök Isten dolgit, és Írásból hisszük,
Jer, mi is emlegessük, fiainknak beszéljük,
Az Urat tiszteljük,
Az ő nagy hatalmát, csodáit, múlt jegyit említsük!

Jákobot Egyiptusból Isten hogy kihozá,
Ezt a szabadító, szent Úr az atyáknak hagyá:
Minden atya megmondja, fiait megtanítsa,
Mely csodákkal rontá
Az egyiptusi vad népet és királyt megbírá.

Az ő rab népét onnat mely csodán kihozá,
Hogy a fiaknak atya, unokáknak fia,
Minden tudtára adja, és ízről ízre hagyja,
Ki a Jákob ura,
Hogy minden magát úgy bírja, és szavát, ha tartja.

Ki-ki reménységét csak Istenébe vesse,
És, hogy nagy hatalmát érti, kedvét is keresse,
Ötet el ne felejtse, parancsolatit töltse,
Tiszta szívvel tegye,
A visszafordult atyáknak rút nyomát ne nézze!

Eszeveszett nemzetség szent Urát elhagyá,
Minthogy agya megfordula, nincs tökélett szava,
Az Istentől elfajza, semmi szavát nem hallá,
Isten ezt bosszulá,
Őket tőle eltaszítá, és magát megvoná.

Szemérmet ebből valla, csak magát gyalázá,
A jó vitéz, erős nemzet, Efraim csak futa,
Mert Isten őt elhagyta, kiért a pogány rajta,
Ki előtt elfuta,
Mihelyt trombitaszót halla, semmit nem harcola.

Tudd-é, mi ennek oka? Mert előbb ő futa,
Istennek édes intését, törvényét elhagyá,
Élni úgy nem akara, Úr szavát meg nem tartá,
Frigy-kötését rontá,
Régi csodáit jól hallá, becsülni nem tudá.

Ősinket hogy kimenté, ily csodákat teve,
Egyiptus országát értük nagy keményen veré,
A tengert kettémetszé, közepén általvivé,
A vizét felúzá,
Mint két erős fallá tevé, népe míg átkele.

Oszlopban sűrű ködöt nappal elől hagyta,
Éjjel egy tüzes oszlopot nép előtt bocsáta,
Útban úgy igazgatá, eltévedni nem hagyá,
Szűkülni sem hagyá,
Hévtől, hidegtől, éhségtől, mint fiait, úgy óvá.

Rettenetes hévségben a követ megnyitá,
A pusztá, sovány mezőben a kovát úgy sújtá,
Hogy sebes víz kiomla, köztük nagy árvíz futa,
Kit patakra foga,
Kit a szomszjúhozott nagy nép sokfelé árkola.

Vízért azok az Úrnak nemhogy jót mondának,
De sőt az Urat bosszanták, Mózesre morgának,
Kesergetni már fogák, a felséget próbálák,
Étket immár várnak,
Éhségben az Isten ellen ily beszédet szólnak:

Éheknek étket vajon adhat-e ily helyen?
Aki kovából vizet vett ily aszály, sík téren,
No, most asztalt is vessen, kenyeret adjon bőven,
Olcsó húst szerezzen!
Bátor vizet hogy adhatott, de kenyere nincsen!

Nehezlé ezt a nagy Úr, szótalán sem tűré,
Ottan elegy sok záporral sok tüzet levete,
A kísértőket veszté, Izráelt kevesíté,
Sok nyakát megszégé,
Mert sok, hogy Istent nem hivé, tőle nem reméle.

Táborra azért ottan ő kapuit nyitá,
És a magasságos égnek, mint tegyen, meghagyá,
Mannát abból hullata, mint esőt, sűrűn ada,
Ritka étket ada,
Mennyei asztalon tartá, torkig őket raká.

Emlernek a jó Isten ily nemes jót ada,
Napkelte szelét elhajtá, déli, nagy szél hozta,
Kivel sok húst hozata, mint annyi port, hullata,
Sok madárt elhoza,
Mint tenger fővénye száma, népét úgy hizlalá.

Körös-körül táborra messze földről hozá,
A felvont sátorok körül szájukba szállítá,
Kivel a nép majd fúla, mert magát meg nem fogá,
De tobzódva laká,
Istennek kívánt javait becsületlen tartá.

Teli mindennel a nép, de többet kívána,
Szájában a kívánt étek, s nem elég, azt tartja,
Az Isten megindula, haraggal néphez nyúla,
Nagy sokat lecsapa,
Népnek kövérit levágá, fejeit fogyatá.

A vakmerőn sem vessző, sem kenyér nem foga,
Sem büntetésén, csodáin népe nem tanula,
Istent ugyan bosszantá, szent szavát nem fogadá,
És hitelt nem ada,
Kiért többi ifjúkorban sok fekélyel hala.

Népét betegségekkel, sok veszéllyel töré,
Vénség idejét bűnéért érni nem engedé,
Ki, noha néha tére, Istenét megismeré,
És haragját félé,
Hozzá azért tiszta szívből magát nem tökéle.

Igére sokszor magát, hogy Urat hallgatja,
De csak sík beszéddel Istent csalni meg akará,
Mert amit nyelvvel monda, szívével azt nem állá,
És hitét meghívá,
Az Úr kegyelmesen sokszor büntetlen hagyá.

Tudá, hogy hús az ember, és törő, rossz edény,
Kibe futó lelke nem tér, egyszer ha elmegyén,
Azért sokszor feddetlen tűré neki kegyesen,
És magát bűnükön
Megrántá nagy búsulását büntetés közepén.

Sebes haragját sokszor mind ki sem bocsátá,
Mindenszer is, hogy érdemlék, népét nem rongálá,
Maga mennyiszer bántá Istent e nép, búsítá,
A mezőn próbálá,
Az ő erejéhez képest az Úrét hogy szabá.

Az ő rövid eszéből Úr felől gondolá,
Hogy Isten is csak ér addig, meddig ő láthata,
Maga ha meggondolta, aki mindent alkota
És népét megváltá,
Annak volna oly hatalma, minden birtoka.

Tudom bizonynal, köztük Isten azt mutatá,
Egyiptusban csodáival megbizonyultatá,
Mikor vizet nem hagyta, hanem vérré mind váltá,
Mindent szomjazzata,
A vérszopó Egyiptusnak inni vért úgy ada.

Omolva a sok bolhát, tetvet, a rút legyet
Pusztítani rájuk bocsátá minden ártó férget,
Békát, a mérges férget, maró bogár seregét,
Sáska sok ezerét,
Országot és a kenyerét úgy töré, életét.

Köves, jeges esővel szölejüket veré,
Mindennemű szép kerteket, fáikat eltöré,
Barmukat mezőn ölé, mennyei kővel veszté,
Tüzeső égeté,
Minden haragját kiönté, népéért bünteté.

Gonosz, csapó, öldöklő angyalit küldözé,
Egyiptuson által ostorát viselé,
Sebes haragját veté, gyepölőjét megereszté,
Mígnem azt megszégé,
Semminemű keménységből neki nem kedveze.

Jeli között utolszor köztük ezt téteté,
Mindennek elsőszülöttjét egy éjjel öleté,
Házasság javát töré, kellő zsírját elvevé,
Jobb raját felveré,
Minden atyát kétesíte, anyát kesergete.

Ezek után ő népét el-kiindíttatá,
Mint pásztor ő sereg nyáját, a mezőn jártatá,
Bátorságban ott tartá, mindentől oltalmazá,
Fáraót elnyomá,
A sásos tenger vizében nagy hadával hagyá.

Rövid nap a szent földre népeit bevivé,
A völgyes és hegyes földön sátorát téteté,
A pogányt, kit kiűze, kit a földből elveszte,
Földjüket elvevé,
Azok szép örökségükbe népeit ülteté.

Megállapék a nép és ő magát elhivé,
A mennyei, nagy felséget ott is kesergeté,
Atyái nyomán mene, Úr dolgit elfelejté,
Törvényét megszégé,
Mint egy megszaladt, rossz kézíz, hátra gyorsan szöke.

Eretneki bálvánnyal Istenét bosszantá,
Sok kápolna-csinálással szent Urat búsítá,
Mert ezt az Úr mind látá, amint illik is, báná,
Bosszúját is állá,
Kedves népét megtaszítá, háta mögé hagyá.

Kiben magát mutatá, sátorát elhagyá,
Silo-beli lakóhelyét meguná, utálá,
Ládáját harcon hagyá, kit a pogány elkapa,
Kin magát mutatá,
Kin tisztességét, hatalmát népe közt hordozá.

Tulajdonát, örökét bosszúból elhagyá,
Népének ifjait, színét pogánnyal vágatá,
Szénnel-vassal pusztítá, gyenge szűzit rontatá,
Földjét úgy rablatá,
Jó falka ideig népét így nyomorgattatá.

Ez iszonyú veszélyben nőtelen sok vesze,
Jó hírre növendő sok szűz gyalázatra kele,
Menyegző víg éneke múlék, soknak öröme,
Sok pap is úgy vesze,
Kiket özvegye keserge, de el nem temete.

Kemény csapási után végre felserkene,
Mint borral elaludt vitéz, fegyverével kele,
Megriada, rezzene, ellenségit megűzé,
A pogányt elveré,
Rájuk örök szégyent vete, testüket úgy veré.

Ezekről a szent ládát nagy csodán megvevé,
De József fiai közé vinni nem engedé,
Mert Silót nem szereté, Efraimban megveté,
De Júdát kedvelé,
Abban Sion-hegyre vivé sátorát, téteté.

Találá, és magának e hegyet választá,
Kin felséges, szent nevének házat is rakata,
Hogy ott örökké lakna, amíg az ég tartana,
Néphez onnat látna,
Többé se sátort, se népet ne bontakoztatna.

Ide s tova tekintve Dávidot úgy lelé,
A juhakolból felvevé, sok között szereté,
Királyságra emelé, vele népét megőrzé,
És megörökötteté,
Vele erejét ígéré, székbe úgy ülteté.

Gonosz pogány azóta a zsidót rettegé,
Mert Dávid ő királyságát eszesen viselé,
Az Istent igen félé, szívből, tisztán tisztelé,
Népét is megőrzé,
Ellenségitől megőrzé, törvénnyel élteté.

Jeles napra gyűlt népnek kántorok ezt mondák,
Főképpen Ászáf fiai, bölcsék így taníták,
Isten törvényét tudják, kiből tartoznak atyák,
Fiukat oktassák,
A Zsoltár hetvennyolcad részében ezt hagyák.

79. zsoltár

A te népedre és öröködre nagy ellenség szállott,
Te szent házatod megferteztette, ki mellett mindent ront,
Jeruzsálemben lakóhelyedből kőhalmokat rakott.

Nemes szentidnek, papoknak testét vad madarak eszik,
Azokat, akik tiszteltek téged, a vadaknak vetik,
Mert a mezőben fekvő testüket temetni sem merik.

Te szentid vérét patakra vevék, utcákon úgy onták,
A Jeruzsálem körül levágák, akit kaphatának,
Annyi emberség e fene népben nincs, hogy eltakarnák.

Ím, mind a holtak, mind a maradtak rútul gyaláztatnak,
Szomszéd pogányok ujjal mutatnak, csak minket csúfolnak,
Mireánk nézve a bálványozó hitben vastagulnak.

Ó, Jákob Ura, meddig haragszol, míg lehetsz kegyetlen?
Szélbe, mint erős égés, hogy vethetsz minket oly sebesen?
Leszen-e vége hosszú bosszúdnak régi, szent népeden?

Kérünk, már fordítsd a pogány népre ily keménységedet,
Kik sem ismerik, sem nem tisztelik tisztán felségedet,
Az országokra, kikben nem kérnek tőled segítséget.

Ha látod, Uram, hogy azon vannak, hogy végünket ériék,
A szent nemzetnek, te fiaidnak magvát se éltesse,
Mert tűzzel-vassal szép helyeinket, ím, mind megemészték.

Uram, ne említsd régi bűnünket, bűnös eleinket,
De kegyelmedből mindent megbocsáss, ne verj tovább minket,
Látod, elfogytunk, elkevesedtünk, gyűjts meg, építs minket!

Sok bűneinkkel ezt érdemlettük, de tekintsd nevedet,
E büntetésben hogy ne káromlják te tisztességedet,
Tisztességedért bocsáss meg nekünk, már szabadíts minket!

Ezt vetik nekünk, hogy avagy nincsen Istenük zsidóknak,
Vagy ha vagyon is, aluszik, nem lát, mert ím, mint vajúsnak –
Efféle nyelvenek a te szolgálád mondani mit tudnak?

Legyen vérükről te szolgálóidnak, kiket levágának,
Legyen a szóról, kivel nevedre ők káromkodának,
Jusson elődbe sok zokogásuk a te foglyaidnak!

Lássák hatalmát erős karodnak, hadd pogányok tudják,
Kik régen minket, kik megmaradtunk, pellengérre szántak,
Fizess hétszerte mi szomszédinknak, kik megszidalmaztak.

Ereszd bélükre a mi sok bűnkat e kegyetlen népnek,
Kik nyavalyánkat örömet nézék, azon örülnének,
Kik nyavalyánkról te szent nevedre rút szidalmat tőnek.

Néked örökké ezt mi köszönjük, kik juhaid vagyunk,
A pogány néptől megvett mezőben ha békével lakunk,
Te dolgaidról megemlegetünk, örök hálát adunk.

Nabukadnezár király a várost, templomot elrontá,
Görög Antiokh' megfertezteté, és népét levágá,
Ászáf kántor-rend hetvenkilenced énekben ezt mondá.

80. zsoltár

Fohászkodunk, mi gondviselőnk, hozzád,
Ki mint pásztor nyáját, zsidót jártatád,
Vizen, földön, pusztán így őrzéd, tartád,
Két kerub közt szent ládádból oktatád.

Oltalmad, és most is oly hatalmat
József fiain emeld fel karodat,
Józsefnek és Benjaminnak zászlóját
Tekintsd, ki hátul kísérte ládádat.

Gyámolítsd most is, siess néped mellé,
Jöjj közelb, jelentsd, hogy most is vagy véle!
Segíts, nyújtsd kezedet, már tekints ide,
Bűnünk engedd meg, kiért versz ennyire.

A te színedtől jöjjön már világunk,
Haragod miatt de meddig nyomorgunk,
Jó napokat talán immár nem látunk,
Vajon s mikor ér hozzád zokogásunk?

Tömlöci kenyérrel, vízzel mi lakunk,
Drága és könnyel elegy ettünk, ittunk,
Szomszéd pogányoknak csúfjai vagyunk,
Az ellenség szidva osztozik rajtunk.

Te bántasz, értjük, mindezekkel minket,
Bűnünkért fizetsz ily zsoldot, érdemet,
Keserves életet, nagy kisebbséget,
Ellenségünkötől szidalmat, szemérmet.

Azért, világ Ura, immár térj hozzánk,
Bűnünket bocsásd meg, épüljön hazánk,
Színed elvett világát bocsásd reánk,
Jól leszünk mindenben, csak te láss hozzánk!

Drága, fiatal szőlődet kihozád
Egyiptusból, és helyét megtisztítád,
A vad gyökért, fát, a pogányt kihányád,
Tiszta földbe csemetédet plántálád.

Szép, tiszta helyén ez oly nagygyá növe,
Hogy gyökere nagy mezőre terjede,
Lombbal, árnyékkal hegyeket ellepe,
Ága-boga a nagy cédrusra növe.

A vesszejét szinte tengorig veté,
Másfelől nagy Eufrátesz vizét éré,
Úgyannyira nyújtózék mindenfelé,
Hogy sok vadállat nézé és irigylé.

Bosszúdból mire hogy az így megbomla?
Sövényét elvontad, minden vad járja,
A gyümölcsét jövő-járó tékozlja,
Helyét, gyökerét a vadkan pusztítja.

A te szőlődhöz, Uram, immár térj meg,
Békéljél meg és jó szemmel tekintsd meg,
Kit saját kezddel te ültetél meg,
Sok műveddel kit te vastagítál meg.

Dicső neved tisztessége megbánja,
Hogy szőlődet az ellenség kivágta,
Együtt égeti, másutt most szaggatja,
Kire te kemény haragod bocsátá.

Égő szőlőd vesszejét már megoltsad,
Karod erejével néped megtartsad,
Néped fiait mert te választottad
Magadnak, és nem hagyod, azt mondottad.

Tőled ne hagyj, Uram, hogy elszakadjunk,
Mert untalan előttünk mi halálunk,
Ha élünk, ha leszen jobb állapotunk,
Mi dicsérünk téged és magasztalunk.

Seregek Ura, immár de térj hozzánk,
Bűnünket bocsásd meg, épüljön hazánk,
Színed elvett világát ereszd reánk,
Jól leszünk mindenkor, csak te láss hozzánk!

Ászáf fiai, kántorok ezt mondák,
Zsoltár nyolcvanadik részében hagyák,
Hogy pogányok a Szentföldet pusztíták,
Görögök s Babilon fiai ronták.

81. zsoltár

Hívek örvendezzetek, Úrnak énekeljete,
Hangosan dicsérjétek, mert övele nyérétek!
Ezt mondá a szent nép egy jó szerencsén.

Urat, no, dicsérjétek, dobot, lantot verjete,
Citerát pengessetek, minden szerrel zengjete,
Ezt mondá a szent nép egy nagy ünnepen.

Sereggel induló-jelt, papok, fújjatok, kürtöt,
Újholdkori ünnepet szenteljete, és Istent,
Ezt mondá a szent nép újhold ünnepén.

Vigasságnak ez napja, áldozatnak is napja,
Kit esztendőnként hagyja az Úr, megparancsola,
Pogácsás ünnepen a nép ezt mondja.

Emlékezetben hagyá, népét mint szabadítá,
E napot parancsolá, kin Egyiptust megrontá,
Sátoros ünnepen a nép ezt mondá.

Tudod, mikor ott lakál, oly nép nyelvét tanulál,
Kit azelőtt nem tudál, kinek sokat dolgozál –
Az Isten így beszél a szent zsidókkal.

Nyakadról ott levetém a jármot, és eltörém,
A téglától megmentém, kezedet könnyebbítém –
Így beszél szentinek a kegyes Isten.

Akkor én segítélek, mikor szörnyen fővétek,
Hogy nekem könyörgétek, mennyből én tekintélek –
Az Isten ezt mondja a zsidó népnek.

Pusztába mikor jutál, sok szükségbe szorulál,
Ott is, amit kívánál, megadám, noha morgál –
Így beszél az Isten ő fiaival.

Jódat én mind megszerzém, fáraót elmerítém,
Nagy dörgéssel elvesztém, népével vízbe lepém –
Így beszél szentivel a kegyes Isten.

Az én szómat hogy hallád, ne szóljak, azt kívánád,
Csak üzenjek, azt mondád, engedelmed fogadád –
Népének az Isten mondja jóvoltát.

Neked itt is engedék, mindent Mózesre bízék,
Sok bennetek szomjazék, kik vagytok, ott kitetszék,
Az Istent a szentek, ó, ne kísérsék!

Úgy szólék akkor neked: Én népem, ne felejtse,
Uradat megismerjed, minden szavát te töltsed,
A szomszéd népektől ne tanulj hitet!

Idegen nép istenét elő ne vedd, se hitét,
Ne tartsd más nép istenit, ne tiszteld vendég szentit,
Zsidótól tanulhatsz csak igaz hitet.

Hogy én szómat fogadjad, ím, rabságtól vagy szabad,
Én vagyok a te Urad, ki miatt vagy most szabad –
Az Isten beszéli parancsolatját.

Olyat te tőlem nem kérsz, ha jó léssz, kit meg nem nyersz,
Valamíg engem tisztelsz, parancsolatimban élsz,
Az Isten ezt mondja: légy jó s boldog léssz.

De szómat nem fogadá az én népem, meguná,
Más nép szentit imádá, fa-képeket csinála,
Az Isten a bálványt mely igen bánja!

Hamar én is megverém, gyeplőt nekieresztém,
Önn eszére engedém, szabad kedvén eresztém,
Ne hagyjon az Isten járni vak eszen!

Ó, ha engedett volna, törvényemben járt volna,
Oly nép rá nem kelt volna, ki neki ártott volna,
Az Isten törvényét minden úgy tartsa!

Reátörő népeket mint én ellenségimet,
Minden hitetleneket rontanék, nagy népeket,
Segíti az Isten csak a szenteket.

Dolgát szerencsételném, pogányt lábról leverném,
Adóját bevitelném, mindennel tiszteltetném,
Ha Istent tisztelem, vagyon érdemem.

A földnek jobb zsírjával tartanám, mind cipóval,
Mézzel, tejjel, bő vajjal, fogyatlan kívánt jókkal,
A törvényt ha tartod, lakhatol Úrral.

Sionban Istent áldák, Ászáf fiai mondák,
Nyolcvanegy részben hagyák, népet ezzel taníták,
Születben ünnepen hitre oktaták.

82. zsoltár

Urak, fejedelmek, jól meggondoljátok,
Hogy ti tiszteteket jól megtanuljátok,
Mert isteni tiszt ez, hogy emberrel bírtok,
Köztetek ül Isten, valamit csináltok.

Rátok nagy szemmel néz, törvénytekben ott áll,
Ha nem jól ítélték, mondja nagy haraggal:
Meddig igazgattok merő hamissággal?
Latrokat tartjátok könnyű gráciával?

Az én szegényimhez azért jól lássatok,
Az árváknak dolgát ne halogassátok,
Szegény igazságát nyomni ne hagyjátok,
Hamisat a pénzért ne igazítsatok!

Kegyetlen kezéből a szegényt mentsétek,
Az árvát panasszal rám ne eresszétek,
Patvartól, erőstől mindent őrizzetek,
Lássátok, ne féljen a szegény tőletek.

Bizony, lám, hiába intek süketeket,
Tudatlanság, vakság állja mind szívüket,
Akik mostan ülik az én szent székemet,
Ez okon e földről az igaz elveszett.

Igazság hogy elkölt, e világ megbódult,
Hogy bíránk nem tanult, minden rend megfordult,
Föld fundamentuma helyéből kimozdult,
Nyög és tűr a jámbor, a lator boldogult.

Rendetek úgy vagyon tőlem, és tisztetek,
Életen, halálon úrrá én tettelek,
Sőt, szent nevemet is közlöttem veletek,
Mert isteni nevet engedtem tinektek.

A békesség és had dolgát ha tudnátok,
A kicsinynek, nagynak igazat látnátok,
Tisztben eljárnatok, fiaim volnátok,
Különben megmondom, véle mit ártatok.

Kevélyek, hamisak, mind oly szépen haltok,
Mint egyéb emberek, lator hatalmasok,
Az isteni névtől nagy messze maradtok,
Mint egy-egy latornak, leszen halálotok.

Kelj fel, Uram, íteld, te bírd mi földünket,
Tetsszék, hogy örököd neked minden nemzet,
Verd meg a bírakat, vedd el ő tisztüket,
Kik miatt a jámbor és igaz nem élhet.

Szent Jósafát király bírának így szóla,
Minden tiszttartóit fenyíté, oktatá,
Ászáf-rendi kántor kit énekbe íra,
Zsoltár nyolcvanketted részében ezt hagyá.

83. zsoltár

Jer hamar mellénk, Uram,
ne hallgass, ne ülj, ne késsél!
Ne vond meg most magadat,
mellöttünk most törekedjél,
Mert a te ellenséged
megzendültek nagy erővel,
Akik téged gyűlölnék,
reánk tollat tettenek fel.

Oly igen fenyegetnek,
te népedre acsarkodnak,
Fejük égre emelték,
és tereád támadtanak,
Te szent néped vesztére
egy tanácson indultanak,
Ennyi felkelt nemzetek
egy beszéddel mind így szólnak:

Siessünk, e nagy erdőt
mind egy vesszőig levágjuk,
Emberi nemzet közül
zsidókat egyig kiirtsuk,
Hogy Izraelnek nevét
emberek között se hagyjuk,
Mert nevük és hatalmuk
igen terjed, amint látjuk.

A te tanácsod ellen
egy tanácson ennyi nemzet,
Az Ézsau fiaival
Izmáel-nép gyülekezett,
Lót két fia, az Ammon
és Moáb reánk fogat fent,
Hágárral Gebal-nemzet
ellenük táborba kiment.

Palesztin nép, Amálek,
jászokkal görög, Tyrussal,
Assur hatalmas népe
kigyúlt a Lót fiaival.
Lót fiait segíti
ennyi nemzet hadával,
E tábor reánk szállott,
hogy elnyeljen nagy torokkal.

Hallottuk dolgaidat,
kiből tudjuk nagy erődet,
Most is te megverheted
a mi nagy ellenségünket,
Verd úgy, mint egy Siserát,
a sok kaszás szekereket,
A Kison vize mellett
Jábin király nagy erejét.

Avagy mint Gedeonnal
erős Madián nemzetét,
A háromszáz emberrel
a százharminckétezeret,
Kik testével, vérével
meghizlalád a mezőket,
Kikkel te beterítéd
a te népednek sík földjét.

Törd úgy ezeket, Uram,
mint akkor az Oreb királyt,
Ne mentsd kezüktől őket,
mint akkoron a Zéb királyt,
Ha elszaladhatnak is,
kösd meg, Uram, ő útjukat,
Mint a futott két királyt,
a Zebeát és Salmunát.

Táborukat úgy rontsd meg,
és előttük hadnagyukat,
Most is azon Isten vagy,
mert hallod ily szándékukat,
Foglaljuk el – úgy mondnak –
a zsidó isten sátorát,
Szálljuk meg szép földjüket,
éljük ő bő határukat!

Azért veszed ezeket,
kergetegítsd meg őket,
Forgasd mint magas hegyről
lebocsátott egy kereket,
Kerengesd mint egy sebes
forgószélben a szemetet,
Sebes tűz mint égeti
szélben az aszú erdőket.

Lángja mely nagy a hegynek,
kin égetik az avarat,
Te vészeddél, szeleddel
úgy rontsd meg a pogányokat,
Ijeszd, rettentsd meg őket,
te úzd meg ő nagy hadukat,
Pirítsd meg orcájukat,
hagyd semmibe szándékukat!

Utálatos szégyenbe
 úgy ejtsd e sok nemzeteket,
Bánkódjanak dolgukon,
 szégyelljék szerencsájüket,
Higgyék, hogy Isten vagyon,
 ismerjenek meg tégedet,
Örök szégyent leljenek,
 úgy megforgassad mind őket!

Róluk más is tanuljon,
 senki magát el ne higgye,
Hogy az ember csak cserép,
 ő maga kárán megértse,
Hogy felséges Úr te vagy,
 azt e világ hadd ismerje,
Hogy ellened ő magát
 vetni ezután ne merje.

Jósafát király ellen
 számtalan nép összegyűle,
Körül sokféle pogány
 Jeruzsálemre erede,
Kiről Ászáf kántor-rend
 az Istennek így könyörge,
Zsoltár nyolcvanharmadik
 részében azt így jelenté.

84. zsoltár

Istenem, mely kedvem volna most énnem, hogy láthatnám házádat,
Szívem szerint való kedves hajlékotat, a te szent sátorodat,
Ó, hogy ez ünnepen nem viszem énekkel neked áldozatimat!

Nékem szívem, lelkem sátorodhoz óhajt, kibem testem csak fonnyad,
A te szent házadhoz való kívánságban szívem a búban fárad,
Hogy jobb állapota legyen egy verébnek, abban lelkem elhervad.

Nem szabad énnem mennem oltáridhez, hol a veréb fészket rak,
Hol fecske házat rak, hol apró madárnak fiat költeni hagynak,
Nyomorultabb féreg világon én vagyok, hogy engem onnat tiltanak.

E világon papok, lám, voltak boldogok, hogy te házadnál laknak,
Az én királyomhoz szabadon mehetnek, tisztükben eljárhatnak,
Szép hálaadással őtet dicsérhetik, untalan ott szolgálnak.

Panaszuk azoknak sincs, kik útban vannak, most mindenünnet mennek,
Szent törvényed szerint házadhoz felgyűlnek, és tégedet tisztelnek,
Kik csak abból tartják jó szerencsájüket, ha törvényedben élnek.

Egyaránt sietnek most mind hegyen-völgyön, most seregenként mennek,
Völgyek ha szárazok, sok kutakat ásnak, holott megtelepednek,
Hegyeken is ásnak, kibem megtértükben szép esővizet lelnek.

Te tiszteletedre csoportonként mennek, útjukban mind örvendnek,
Mert te úgy megáldod, ennyi hosszú földön semmit nem szűkölködnek,
Sionba úgy jutnak, te tisztességedre mindent megcselekednek.

Szent, hatalmas Isten, Izraelnek Ura, nézd nyomorult fejemet!
Paizsom, reményem, kőváram, ne vesd el tőled a te szenteted,
Tekintsd kegyes szemmel a te koronázott királyodnak személyét!

Énnem reményem csak tehozzád, Uram, vígy meg immár engemet,
Lássam szent házádat, hadd nyomjam gyakortább én is szent küszöbödöt,
Mert egy nap jobb nekem a te sátorodnál, hogynem ezer, más helyütt.

Nekem jobb, bár legyek csak egy ajtónállód, küszöbödöt őrizzem,
Istentelenek közt hogynem én fő legyek, legyen nagy tisztességem,
Mert ott a boldogság, ahol Isten lakik, nékem ez erős hitem.

Tornyuk, fényes napjuk és erős bástyájuk az Úr az ő szentinek,
Ő teszen kedvessé, ő teszen híressé, ő ad nevet híveknek,
Mindennemű javát adja ő azoknak, kik ártatlanul élnek.

Erős és nagy Isten, terajta áll a had, te adhatsz békességet,
Te vihetsz székembe, te megadhatd nekem az én tisztességemet,
Hogy tehozzád bízom, úgy leszek én boldog, hiszen megvissz engemet.

Láták a kántorok, mint kesereg Dávid, mikor fia kiűzé,
Egy nagy ünnepnapra Isten sátorához hogy haza nem mehet,
Azért Kóráh rendje a király képében e siralmat éneklé.

Jelenté Zsoltárnak nyolcvannégy részében, és többi közt rendelé,
Mily serény volt a nép a hitnek dolgában, azt is ebben jelenté,
Kire mindent inte, s kibem Dávid éle, amíg székében üle.

85. zsoltár

Hogy említjük eleinket,
hozzájuk nagy kegyelmedet,
Hogy noha verted népedet,
a mi bűnös szüleinket,
De ismét meghoztad őket
fogságból, te szegényidet,
Megáldottad ő földjüket,
elfelejtetted bűnüket.

A te haragos vessződet
meghagytad, keménységedet,
Felvetted az elvetteket,
mutattál atyai szívet,
Ebből vettünk ily értelmet,
hogyan is szent szemedet
Veted még, kegyességedet,
földünkbe térítesz minket.

Ugyan sem mindenkor fú szél,
örökké sem tart hideg tél,
Szél után csendes idő kél,
dér után a tavasz megtér,
Kérünk, Uram, reménységgel,
haragodat rólunk vedd el,
Kemény fogságból már oldj el,
vígy haza, velünk békéljél!

Rajtunk meddig tart haragod?
szent népedet meddig bántod?
Örök éltig-e mind rontod?
atyjukért is ostorozod?
Ha színed hozzánk fordítod,
életünket úgy meghozod,
Néped akkor vigasztalod,
szokatlan örömmel látod.

Azért fordulj hozzánk, kérünk,
ottan megéled mi lelkünk,
Rabságban szinte elveszünk,
csak reménység mi életünk,
Add meg, amit remélettünk,
jelentsd, hogy te vagy Istenünk,
Tömlöcből hadd menekdjünk,
oly kegyelmed jelentsd nekünk!

Drága szót az Úrtól várok,
kire két fület én tartok,
Mióta arra hallgatok,
jövendőt tőle tanulok,
Ígér minden jót a jóknak,
ha bűnben többé nem járnak,
Bolond észre nem fordulnak,
halljátok, mit mond azoknak!

Jövendőben, azt fogadja,
ötet félőknek azt mondja,
Örök oltalmát ajánlja,
megmenti és hazahozza,
Megtelepíti, hizlalja,
puszta földjüket újíttja,
Szép határukat tágítja,
földjük szélét messze nyújtja.

Ott istenfélő sok leszen,
sőt, jámborrrá leszen minden,
Minden ígéret megleszen,
amit eddig fogadt Isten,
Igazság akkor bő leszen,
kiért minden bőség leszen,
Boldog békesség idején
mi földünkön csak jó leszen.

Lelki, testi jó bő leszen,
akkor igazat mond minden,
A csalárd nyelv távol leszen,
nem kap senki akkor másén,
Igazság az égből leszen,
Szentlélek mindennel leszen,
Azért minden jámbor leszen,
mennyből született leszen.

Leszállítja minden javát
az Úr mennyből, áldomását,
Megáldja az atyát, anyát,
boldogítja a fiaikat,
Megáldja kezük munkáját,
a föld terem bő gabonát,
Megadja föld s fáknak hasznát,
meghizlalja mi hazánkat.

Előtte az igazság jár,
mert minden a törvényben jár,
Mint Úr szeme előtt, úgy jár,
egymás ellen senki nem jár,
Nem leszen akkor a patvar,
sem per, sem a hatalmas kár,
És nem nyomorog senki már,
széles földön boldogság jár.

Szent rabok így könyörgének
idegen földön Istennek,
Kiket rabságra vivének,
sok versben elemelének,
Jó reménységgel élének,
Krisztusról jövendölének,
Kóráh-rend így éneklének,
ez a nyolcvanötöd ének.

86. zsoltár

Az én könyörgésemre hajtsd füledet,
Uram, mentsd meg ellenségtől én szegény fejemet,
Mert nem tudok sehonnat várnom segedelmet.

Bíztam csak tehozzád, szolgád vagyok,
Tőled félek, ártatlanul törvényedben élek,
Azért tartsd meg lelkemet, ártatlan ne vesszek!

Segélj, mert én napestig napkelettől
Csak kiáltok, tehozzád bús lelkemben szakadok,
Vidámítsd meg szívemet, mert tetőled várok.

Akik tégedet hívtak, mint kegyelmes,
Meghallgattad, mert nagy jó vagy, megszabadítottad,
Mint engedelmes atya, megboldogítottad.

Láss hozzám is, hallgass meg,
 kéresemre figyelmezzél,
Jó gondot ily szükségemre viselj,
Lám, mikor megszorulék, azelőtt te védél.

Oly hitem vagyon rólad,
 olyan Isten, mint te, nincsen,
Ki oly dolgokat megcselekedjen,
Olyan csodákat, mint te, más isten nem teszen.

Megtarthatsz azért engem,
 ki népednek ily véletlen
Ország szerint nagy csodája leszen,
Az te választott néped álmélkodik ezen.

Engem mikor felemelsz,
 szent házadhoz mind felgyűlnek,
Hálát adnak, téged megtisztelnek,
Csodás, felséges Úrnak tégedet neveznek.

Légy velem, hogy tarthassam,
 tanulhassam törvényedet,
Hadd nyomhassam a te ösvényedet,
A te tiszteletedre vidd, tanítsd szívem!

Lelkem valamíg bennem,
 teljes szívből megdicsérlek,
Szabadításodról emlegetlek,
Hogy pokol fenekéből temiattad élek.

Erőmhöz nem bízhatom,
 de csak hozzád, hogy szorongék,
Te segélél, tőrből kiszaladék,
Hogy erejükhöz bízók lelkemet kergeték.

Nagy hadával ellenség
vala rajtam, megkerüle,
Mert tanácsból én fejemre jöve,
Hogy bánod a vérontást, attól ő nem féle.

Engem kegyesen őrzél,
senkit értem te nem bántál,
Hogy haragra késő vagy, tanítál,
Menteni, segíteni kész vagy, erre hívál.

Szegény főmet megtartád
reménytelen, kegyelmedből,
Csaknem ugyan ellenség kezéből,
A hamis Saul királyt sem veréd bűnéről.

Ezen te kegyelmedből
tekintsd és oltalmazd főmet,
Fejem mellett mutasd nagy erődet,
Ily szerető szolgádat ne hagyd veszni, főmet!

Saul előtt énrólam oly csodát tégy,
Kin ő magát megszégyellje, elvegye haragját,
Lássa minden gyűlölőm: te fogtad pártomat.

Sehol helyét sem leli ifjú Dávid a pusztában,
Király felől monda ezt bújában,
Nyolcvanhatodik részben vagyon a Zsoltárban.

87. zsoltár

Hegyen szép városát rakta,
Szent hegyeken fenn fundálta,
Az Úr azt kiválasztotta,
Ennyi város közt Siont többel látta.

Ily szép helyen építette,
Többinél inkább szerette,
Ő kapuiba ültette
Fő-fő bölcseket igazlítani szerze.

Ezek a népet ítélik,
Ország perit odaviszik,
Bölcs próféták népet intik,
Istennek kedvét nép között hirdetik.

Rólad és benned jót mondnak,
Jeruzsálem, téged hívnak
A nagy Isten városának,
Minemű neve nincsen Babilonnak.

Úgy tetszik, hogy kitekintek,
Egyéb nemzetet elnézek,
Semmi nemzetet nem lelek,
Kit én tehozzád, zsidó nemzet, vessek.

Sok a nagy Egyiptus népe,
Híres, nagy Babilon földje,
Neves palesztin nemzete,
Neves a görög és szerecsen népe.

A Sion népi fölősek,
De amazoké kevesek,
Számlálhatók a több népek,
De számtalanok jeruzsálemiek.

Lett egy-kettő Babilonban,
Ki híres volt tudományban,
De számtalan lett Sionban,
Mert tud Istenről akárki zsidókban.

Egyéb nép, míg zsidó leszen,
Zsidó koronához megyen,
Salamont úgy áldja Isten,
De zsidó soha nem lesz más törvényen.

Más nemzet olyant sem adott,
Kin világ úgy csodálkozott,
Senki soha úgy sem tudott
Salamon-látni, de sok kívánczozott.

Rövid szóval: Isten rakta
Jeruzsálemet, és látja,
Oltalmazza, nem tágítja,
Ha ki azt bántja, ártatlan nem hagyja.

E világot hogy megírja
Az Úr, és megmustráltatja,
Minden ezt akkor meglátja,
Sionnak dicsőségét megcsodálja.

Ó, mily örömet akarná,
Két kezével minden kapná,
Ha akkoron azt mondhatná,
Hogy ő is zsidó és sioni volna.

Leszen akkor fő örömem,
Kiben Siont megdicsérem,
Táncban, lantban megbeszélem,
Sion énekét mindenként zengetem.

Kórah-rend papok ezt mondák,
Zsidó nemet magasztalák,
Kin Isten áldását láták,
Zsoltár nyolcvanhét részében ezt hagyák.

88. zsoltár

Ne hagyj, kegyelmes Atyám, mert csak tőled várok,
Éjjel-nappal zokogok és reád kiáltok.

Az én könyörgésemre hajtsd kegyes füledet,
Fogadd el panaszimat, értsd meg keservemet!

Gondban, búban torkig ül és megtompult lelkem,
Koporsóhoz, poklomhoz jutott már életem.

Juttam ahhoz, testemben nincs elevenségem,
Már sokan holtnak tartnak, már kész az én vermem.

Büdös holt lehet ilyen, már megmenekedtem,
Világi minden gondtól koporsóba keltem.

Egy vagyok a holtakkal, kiket elfeledtél,
Kikre koporsó után gondot nem viseltél.

Tömlöcbe, mély sötétbe engemet taszítál,
Halálos foglyok helyén mély fenékben tartál.

E helyen bús haragod rajtam keményt fekszik,
Sok habod, nagy árvized én fejemet törik.

Gyámoltalanná tettél, mert tőlem mind futnak,
Ismerőim, barátim, szolgálaim utálnak.

Vetettél oly rekeszbe, kin semmi rés nincsen,
Megveszett szemem sírván e keserűségen.

Azonban én napestig tehozzád kiáltok,
Két kezem felemelve tenéked így szólok:

Gondolsz-e a holtakkal, csodát téssz-e velük,
Várod-e, hogy felkelnek és téged dicsérnek?

Jóvoltodat pokolban vajon s ki említi,
Kegyelmedet a sírban vajon ki dicséri?

Barlangban, koporsóban te igazságodat,
Az elfeledtek földjén ki mondja csodádat?

Uram, én, ím, míg élek, tégedet dicsérlek,
Mindenütt és mindenkor csak neked könyörgök.

Segítséged éntőlem mire, hogy megvontad,
Színedet elrejtetted, lelkemet meguntad.

Én csak halok, nyomorgok, gyermek óta sírok,
Mert nyavalyáim után többet-többet várok.

Szertelen félek ebben, kiben elkábulok,
Haragodtól rettegve nem tudom, mint vagyok.

Énkörülem és rajtam hol mi veszély vagyon,
Szállott várad én vagyok, vized rajtam vagyon.

Én nyavalyámat tudják, de most mind elbújtak,
Barátim, ismerőim meg sem vigasztaltak.

Egy nyavalyán szent Hémán ekképpen keserge,
Nyolcvannyolcad részében Zsoltárnak ez kele.

89. zsoltár

Istennek jóvoltát énekben jelentem,
Soha régi fogadását el nem felejthetem,
Uram, a te szent frigyedre fiaknak beszélem.

Sok jó fogadásid felől hitem ilyen,
Hogy amíg e nagy világ tart, hited is tart épen,
Kiről, Uram, te Dávidnak fogadál ekképpen:

Teszek ily fogadást szerető szolgálomnak,
Hitemre ígérem ezt választott királyomnak,
Nem hagyom magvát szakadni soha én Dávidnak.

Én a te székedbe ülni mászt nem hagyok,
Hanem a te fiaidból arra koronázok,
Kit örökölni, míg az ég áll, teneked fogadok.

Neves csodáidról az egek dicsérnek,
Uram, fejünk felett valók terólad beszélnek,
Ígéretidről szentid is sereggel hirdetnek.

Fogadásodat te mindenkor megadhatd,
Mert sem égen, sem sehol nincs hasonló tehozzád,
Pogányok közt semmi isten tehozzád nem foghat.

Országod gyűlése a számtalan angyal,
Ki tehozzád hallgat és áll körülöd udvarral,
Retteg ott is minden és fél te méltóságoddal.

Gondolkodva rólad, kit és hol találjak,
Hadban, békességben hozzád hasonlót kit mondjak?
Mind nagy igaz, amit művelsz, akárhova fogjak.

Atenger szélinek parancsolsz, árjának,
Ellened ne emelkedjék, hagyod a haboknak,
Könnyebb ennél szarvát szegned a nagy fáraónak.

Dühös és versenykes királyt te megrontád,
Te jobb kezű nagy hatalmát Egyiptuson hagyád,
A hatalmast addig töröd, hogy végre eloltád.

Az ég tiéd s a föld, mindent te teremtetél,
Nem csoda, hogy e világon mindent még meggyőztél,
Mindenfelé végeinkben pogányt te megvertél.

Sebes észak felét és délt te teremtetéd,
Nap-estire Tábor-hegyi pogányt leültetéd,
Hermon felé valókat is hozzád békéltetéd.

A te karod vastag, hatalmas, nagyságos,
Szép hazáknak négy szegire híres, méltóságos,
Hol szabadít, hol nyomorít, mindenben nagy dolgos.

Bíró-széked vastag, mert igazság tartja,
Irgalmasság és keménység udvarodat állja,
Királyi széked előtt az áll, és színedet látja.

A zsidó mely boldog, hogy te lakol közte,
Mert kürtödet ünnepedre fúvatod előtte,
Vígan megyen, mintha veled egy ebéden lenne.

Neved alatt bátor, színedtől mindent lát,
Azért örül s világon jár, szent dolgokat forgat,
Dicsekedik, pogány ellen hogy te adsz oltalmat.

Kérkedik korosként, hogy te oltalmazod,
Minden ellen megtisztelled, szarvát vastagítod,
Mellette vagy nagy ügyében és felül fordítod.

Erős bástyánk Isten mindenkor, és tornyunk,
Izrael királya, szentje, mi erős paizsunk,
Ha jól járunk, csak teneked illik hálát adnunk.

Te egykor így szólál te látó szentidnek:
Nagy hatalmat gondoltam én az én vitézemnek,
Kit emeltem község közül az én szent népemnek.

Én törvényem tartó szolgámat megleltem,
Kit én meg is koronáztam, szent olajjal kentem,
Dávidot én népem előtt királlyá rendeltem.

Segíteni őtet mindenkor kész vagyok,
Karomat mellette nyújtom, szívet, erőt adok,
Neki senkit titkon, nyilván ártani nem hagyok.

Sem haddal ellenség őneki nem árthat,
Sem békeességben patvarral fejére nem hághat,
Bölcsességgel, vitézséggel őhózzá nem foghat.

Irigyit, bosszúsit megbüntetem, rontom,
Ellenségit, gyűlölőit egyig elfogyatom,
Fogadott, nagy kegyelmemet neki holtig tartom.

De tisztességét és szarvát úgy nevelem,
Hogy a szomszéd országokat botja mellé viszem,
Egy tengertől más tengerig végeit kivetem.

Ország egyik vége görög tenger leszen,
Tyrusról nyúl napkeletre, Egyiptusra megyen,
Babilonra Eufráteszig harmad fele leszen.

Nevez azért és hív Dávid ő atyjának,
Istenének hív engemet, feje oltalmának,
Én első fiamnak hívom, s királyok urának.

E frigyét ma kötöm és örökké tartom,
Neki javát én örökké keresem, kívánom,
Utána unokáinak meg azont fogadom.

Míg az ég fenn leszen, Dávid széki mind tart,
Utánaavalókat teszek mindenkor én királyt,
Nem hagyok, mint Saul helyett, ő székében más fajt.

Szent törvényem szerint ha járni nem kezdnek,
Maradéki atyjuk nyomán kedvemre nem élnek,
Kedves utamat elhagyják, ha poklokká lesznek.

Ebbeli bűnükért vesszőmmel büntetem,
Atyai kézzel fogdosom, ostrommal verem,
De róluk én jó kedvemet soha el nem veszem.

Tisztán, panasztalan hitemet megtartom,
Amit egyszer megmondottam, soha meg nem máslom,
Dávid magvához jó leszek, frigyembe íratom.

Bizonyt mondtam arról, magamra esküdtem,
Dávid székét a fiaktól nem idegenítem,
De fogyatlan Dávid magvát a székbe ültetem.

Úgy leszen örökké, valamint én mondom,
Míg az égen napot, holdat én örökké tartom,
Erről legyen e két csillag örök bizonyságom!

Második rész: Antistrófa

De most úgy tetszik, hogy haragodból frigyedet megszegted,
Dávid-Krisztusról elfeledkeztél, mert magvát elvetted.

Országunk-szerre csak veszélyt látunk, kiből a hitetlen,
A pogány károg mi szerencsénkről tisztességed ellen.

Zsidó királynak amit fogadtál, azt mind felfejtetted,
Oly hű szolgádnak szent koronáját, ím, a földhöz verted.

Városit, minden szép örökségit a földre töretted,
E jeles földnek szép épületit kőhalommá tetted.

Aki érkezik, dúlja, pusztítja, mert kapui nyitvák,
Mi szerencsénket ujjal mutatják, fejüket csóválják.

Nagy erőd adtad ellenségünknek, karjukat emelted,
A te Krisztusod ellenségének kedvüket töltötted.

Megtöréd botját, kardját a harcon megéletlenítéd,
Mint előbb szoktad, az ütközetben karját nem segített.

Ország szép hírét, és méltóságát népednek elrontád,
Krisztusod székét hogy magas polcra a porba taszítád.

Nemes és kedves ifjú idejét búban rövidítéd,
Kiben megöszült, hogy e szégyenbe, gyalázatba ejtéd.

De meddig büntetsz, haragod míg ég, leszen-é már vége,
Vagy mint sebes láng, mit kaphat, éget, éltig csak ölsz verve?

Jusson eszedbe, mely rövid, s mint fut, ami időt adtál,
És noha porból, de nem hiába világra juttattál.

A halál eljár, ha te nem versz is, a bú megaggasztal,
Ha búval éltetsz, fel nem támadok, hogy lettem, mit használ?

Jusson eszedbe régi kegyelmed, kit Dávidnak mondál,
Kedves szolgáltnak a királyságról erős hitet adál.

A hit hol mostan, a fogadás hol? Tekintsd szidalmunkat,
Ennyi pogánytól mennyit szenvedünk, nézd gyalázatunkat!

Ím, minden népek bosszantnak ezzel: Messiást várjátok,
A mi kezünkől, hogyha hihető, majd megszabadultok.

Hogy ez haladott soha nem leszen, ők ugyan azt tartják,
Nyavalyánk felett a mi hitünket szókkal tántorgatják.

De mindazáltal igaz vagy, Uram, tiéd a dicséret,
Noha nyomorgunk, minden időben tiéd a becsület.

Így síra Étán, hogy Antiochus a zsidókat rontá,
A Zsoltár-könyvnek nyolcvankilenced részében ezt hagyá.

90. zsoltár

Hogy e nagy pusztán lakunk, és nincsen bántásunk,
Uram, csak neked köszönjük, te vagy oltalmunk,
Vadtól, embertől, égtől bátor hajlékunk,
Hogy nem árt semmi, örökölni neked kell hálát adnunk.

A nagy hegyek, a nagy föld még hogy nem vala,
Még így, mint most, e szép, kerek világ nem vala,
Állapotunkról mindent immár tudsz vala,
Hogy elesünk és térhetünk, arról már gondolsz vala.

Dorgálsz azért bűnünkért, és fogyatsz minket,
Akik ugyan nem fogadjuk szép intétedet,
E csapással megint az esendőket,
Kiről, ha hozzád megtérnek, nem vered meg úgy őket.

Lassan-lassan elfogyatsz versenyeseket,
Nem gondolod anélkül is kis idejüket,
Mert nálad ezer esztendő teszen egyet,
Mint egy tegnap, mint egy reggel, ki, hogy volt, meg sem tetszett.

A fővényen mely hamar eső hat által,
Mely hamar álmát felejt az ember nappal,
Mint virág és fű különb este s hajnalban,
Ha lemetszik, estig megasz, ki reggel volt nagy lombbal.

Kárban, búban, sok nyavalyában így fogyunk,
Vízözön előtt valókhöz csak álmok vagyunk,
Efelett vagyon sok büntetésed rajtunk,
Így emésztesz sok veszéllyel, kit látván csak szomorgunk.

Jól értjük már, hogy látod minden vétkünket,
Ifjúságunktól mint éltünk, tudod bűnünket,
Titkon és nyilvánvaló hibátétünket,
Mind elődbe, a napfényre tetted, úgy nézz most minket.

Azokról most mind büntetsz, kin elijedtünk,
Teljes éltig, lám, csak törél, kin csak rettegünk,
Ily félelemben, búban mi veszten veszünk,
Ostorod untalan rajtunk, kiben mind elrémultunk.

Mint lehelet, mint pára, oly hamar múlunk,
Hetven esztendőt ha élünk, ugyan jól lakunk,
Nyolcvanesztendős embert ugyan csodálunk,
Ezekben is nagyobb részint csak bút, kárt, bosszút látunk.

Jajveszéssel éltünk sírással rakva,
Sok betegség rövidíti azt is, és hajtja,
De ha ki jól gondolja, annak ez oka,
Urat aki mint tiszteli, annyi rajta haragja.

Óvni veszélytől magát aki tudhatná,
Poklul s keveset miért él, meggondolhatná,
Mondd meg, még életünkben mi vagyon hátra,
Hogy szívünket adjuk addig bölcsességed útjára.

Legyen előttünk bátor, hogy rövid napunk,
Verve emlékeztess bátor, hogy oka rajtunk,
A bűntől, a világtól hogy iszonyodjunk,
A te szent bölcsességedhez hogy inkább ragaszkodjunk.

Mindazáltal immáron ne haragudjál,
Ennyi büntetésed után hozzánk fogj jóval,
Térj hozzánk, békéljél meg már szolgálóiddal,
Mit halogatsz, meddig sujtolsz, ne bánts ennyi csapással.

Ennyi szörnyűség után add kegyelmedet,
E rövid világon bőven add kenyerünket,
Hadd töltsük jól e hagyott kevés időnket,
Mennyi veszélyt eddig érénk, adj annyi víg életet.

Gyakor vessződtől immár mi majd elasztunk,
Tedd azt, megannyi örömmel mi hadd ifiodjunk,
Ennyi esztendőn által mi csak vajúdtunk,
Adj örömet, ne rettegjünk, örökké ne sínylődjünk!

Értsék a te szolgálóid természetedet,
Veled termett atyai kegyelmességedet,
Tégy csodát, kivel mutasd hozzánk kedvedet,
Hadd beszéljük fiainknak a te tisztességedet.

Láthatóan mutasd meg te jóvótodat,
Fiaidhoz atyai vigasztalásodat,
Minden mi dolgainkban áldd meg munkánkat,
Szerencsésítsd kezünk dolgát, megáldd a mi jártunkat!

E könyörgést a pusztán szent Mózes mondá,
Hol a versenykes zsidókat az Úr sujtolá,
Sokféle csapásival sok versben rontá,
Fegyverrel, tőzzel, férgekkel sok ezért elfogyata.

Kinek oka bűnük lőn, kit mutogata,
Népének, mint fejedelme, fülébe rágá,
Jámbornak hosszú és jó időt fogada,
Kilencvenedik részében Zsoltárnak írva hagyta.

91. zsoltár

Ha szent vagy, és életedben ártatlan,
Bízhatol Istenben minden dolgodban,
Sőt, lakol a felséges Úr várában,
Semmidet ne féltsd az Úr árnyékában!

A mindenre elég erős Istennel
Minden szerencsédben dicsekedhetel,
Hogy tornyod Istened, mondd erős hittel,
Ne gondolj semmi szörnyű fenyegetéssel!

Döghalálba ne vessz, többel ő megment,
Gondviselőd titkos lesbe nem ereszt,
Sőt térted minden ellenséget veszt,
Látó s láthatlan törbe téged nem ejt.

Istened mint anyatyúk, szárnyát tartja,
Minden veszélyen terajta kinyújtja,
Ígért oltalmát, paizsát rád adja,
Úgy bátorít, fejed sehol nem hagyja.

Sem éjjel, sem nappal messze nem megyen,
Hogy se ember, se angyal kárt ne tegyen,
Éjjeli lélek is ne rettegessen,
Sebbel jövő nappali nyíl ne sértsen.

Testednek, életednek kárt nem tehet,
Sötétben oly titkon senki nem illet,
Szemlátomást semmi téged nem sérthet,
Mert Úr őriz, sehol semmi nem veszthet.

Ezeren balra melletted elesnek,
Hadbán, dögben jobbra tízezert vesztenek,
Pokol angyalok de téged nem érnek,
Sőt, hogy más se ártson, tégedet féltnek.

Nem elég, hogy ott fejed sem fáj neked,
Miérthogy Istent te igen tisztelted,
De ott ismered és szemeddel nézed,
Hogy bűnös az, aki elhull mellőled.

Róla tanulsz, hogy a bűnt Isten bánja,
A bűnösöket kiveszti, pusztítja,
A büntetéskor a jót oltalmazza,
Ki mindenkor magát az Úrra bízta.

Él, fél, lakik az Úrral a szent ember,
Oda nem ér sebes nyíl, éles fegyver,
Ott tégedet a pokol kéz meg nem ér,
Semmi veszély házadhoz attól nem fér.

Mert temelléd bocsátott angyalokat,
Hogy őrizzenek téged, és mind a jókat,
Valahová térülsz, irtsanak utat,
Fogjanak, hogy meg ne sértsed lábadat.

Azok abban, mit Isten mond, eljárnak,
Csak tisztvedben járj el, sehol nem hagynak,
Oly hatalmasak, mindentől megóvnak,
Ne botljék te lábad, kezükben tartnak.

Gonosz férgekkel és fenevadakkal
Hogy együtt lakol, áspissal, sárkánnyal,
Akár fene tigrissel, oroszlánnyal,
Nem ártnak, ha megnyomod is talpaddal.

Az Úr terólad tett ilyen ígéretet:
Mivelhogy ez engem igen szeretett,
Becsül, tisztel és fél mindenekfelett,
Én is minden gonosztól mentem őtet.

De valamikor engemet megtalál,
Nyomorgásában leszek oltalommal,
Érte megharcolok pokol halállal,
Aztán tisztelem méltó koronával.

Szinte míg szereti, mind élni hagyok,
Éltében véle eleget mondatok,
Világnak róla tanúságot hagyok,
Engem szeretőket mi jókkal látok.

Ezeket Dávid király akkor mondá,
Harmadnapig hogy döghalál tarta,
Jeruzsálem népét az angyal vágá,
Zsoltár kilencvenegy részében hagyá.

92. zsoltár

Néked mondok dicséretet,
mert, Uram, téged az illet,
Hirdetem természetedet,
mind reggel bölcsességedet,
Mind este te jótétedet,
jeles gondviselésedet.

Téged nemcsak nyelvvel, számmal,
szívből említlek nótámmal,
De minden vigasság-zajjal,
tízhúrú hegedű-szóval,
Lanttal, síppal, orgonámmal,
kürttel, dobbal, trombitával.

--

Szívemben mert hogy gondolom,
és szememmel széjjel látom,
Hogy kezed művét eljáróm,
meg gerjed én meghűlt tagom,
Lelkem repes, és vidul szóm,
örömmel kell kiáltanom:

Ó, bizony, nagy dolgok ezek,
nagy király dolgi e művek,
Nagy Urat jelentnek ezek,
bölcs művek és igen szépek,
De okai igen mélyek,
nem tudjuk, kik miért lettek.

Mert mindenek azt nem tudják,
a bolondok nem gondolják,
Kik mindkét szerencsét látják,
mind szegényt, mind urat hallnak,
Ezek maguk mitől bírják?
Amazt miért nyomorgatják?

Bírják magukat a latrok,
istentelenek boldogok,
A gonosztevők virágzók,
de rövid világra valók,
Örök pokolra szeg nyakuk,
de veled örökök a jók.

A füvet eső öntözi,
hevével a nap neveli,
De csak virágig emeli,
egy sebes szélvész megüti,
Vagy kasza, sarló lemetszi,
ember a helyét sem leli.

Te pedig egy állapotban
megmaradsz, Uram, magadban,
Nem változol uraságban,
ellenségedet dolgukban
Nem hagyod örök jószágban,
juttatod örök átkodba.

Ítéleted rajtuk hagyod,
a latrokat még megnyomod,
Én fejemet jóval látod,
szarvamat úgy vastagítod,
Mint egy kornisnak, úgy tartod,
olajjal testem ifjítod.

Drága jómat mind megadod,
egészséggel testem áldod,
Aki most rám tör, megrontod,
látnom halálukat hagyod,
Vagy távol hallanom adod,
lelkemet úgy vigasztalod.

Oly a jó, mint a pálmafa,
kinek nemcsak a virága,
De jó gyümölcsét is adja,
oly erős, mint a cédrusfa,
A háborút mind elállja,
bú után leszen nyomossá.

Leszen nyomos ő magzatja,
mert Úr házába plántálta,
Jó tanúságban tartotta,
kiért az Isten megáldja,
Mint atyát, virágoztatja,
kívántáig őtet tartja.

Ott sem hideg, sem hev nem árt,
szél, zivatar soká nem tart,
A vénség erőt nem fogyat,
mert abban is virágoztat,
Akkor is terem szép magzat,
ha agg is, nyers a jó fajzat.

Gyámolít Isten így jókat,
kiért így dicsérik Urat,
Az én erős gyámolomat:
Lám, az Úr teszen igazat,
Lám, nem igazít hamisat,
mindennek adja jutalmát.

Szombaton ezt Ádám mondá,
nagy vén korában mert látá,
E világ meggonoszula,
a büntetésről taníta,
Szombaton zsidó is mondja,
kilencvenkét részben tartja.

93. zsoltár

Innét Istenről bizonyt minden higgyen,
Hogy zsidók földjén király és Úr legyen,
Mert hatalmasan minap, felségesen
Mutatá köztünk magát, és tisztesen.

Sok szerszámmal magát öltöztette,
Úri köntössel törét felövezte,
Fegyveres, tisztos magát így jelenté,
Vastagon földet ki régen teremté.

Té s tova a föld nem indul azóta,
Székét is az Úr soha el nem váltja,
Végzetetlen ő magát amíg bírja,
Népére támadt pogányt abból rontja.

E folyó, sok víz morogjon, zuhogjon,
Másszor is bátor pogány ám zúgódjon,
Tengeren aki bír és a habokon,
Bírhát az Isten patakon, folyamon.

Nagy vala rajtunk fáraó és népe,
De erejével mivelünk nem ére,
Mind nagyobb most is te karod ereje
A pogányoknál, Uram, őket verd le!

Sátora felől mit az Isten monda,
Hogy Sionban áll, bizonyát már adta,
Ezzel Izraelt örökké biztatja,
Ennekutána hogy nem bujdosztatja.

Jó szerencsével zsidó egykor jára,
Mert pogány hadát leveré és -vágá,
Mennyei Úrnak ezen hálát ada,
Hét híján század énekében mondá.

— — —

94. zsoltár

Hatalmas, bosszús Úr, mutasd fel magadat,
Bosszúálló Isten, jelentsd ki karodat,
Serkenj fel, és büntesd a hatalmasokat,
A hamis urakat, ravasz tisztartókat.

A föld tisztartóit nézd, és a nagyokat,
Adj a kevélyeknek méltó jutalmakat!
Meddig hagyod élni Isten-tagadtakat,
Hagyod dicsekedni az ocsmány latrokat?

Meddig híznak ugyan, meddig emelkednek?
Mindennel bővesek, békességben élnek,
Noha türhetetlent, iszonyút beszélnek,
Noha nagy kegyetlen és kevélyen élnek.

Íme, mint rongálják a te szent népedet,
Vesztk és süllyesztik te örökségedet,
Fakgatják és ölik a te özvegyidet,
A szegény árvákat, a jövevényeket.

Sőt, mind ezenközben vetnek ilyen szókat:
A Jákob istene nem tudja dolgunkat,
Nem lát ide, sem tud sem jót, sem hamisat,
Attól mi szabadon tehetjük dolgunkat.

Bolond oktalanok, ezt hogy mondhatjátok?
Hogy nem értitek ezt, hogy nem gondoljátok?
Akitől fülesek és szemesek vagytok,
Az füles és szemes, lát, hall tihozzátok.

Inkább hogy lehet ez, hogy ti, fejedelmek
Község előtt vagytok eszesek és bölcsek,
Isten törvényére hogy nincsen fületek?
E törvényt érteni nem nyílik szemetek?

Régen e világot az árvízbe veszté,
Tűzzel és fegyverrel sok népet büntete.
Hogy lehet, hogy Isten titeket ne verne?
Ha az úr törvényét mindentek értette.

Az ő népe között, bizony, inkább büntet,
Az Úr szavát értvén a szolga meg vétett,
Amit ti gondoltok, már mindent megértett,
Hogy amit forgattok, hamis, megtekintett.

Ki boldog az, Uram, akit te tanítasz,
Törvényedre meghozsz, utadra fordítasz,
Pokol időn ilyent veszélytől megtartasz,
Az istentelennek mikoron vermet ássz.

Soha mindenestől népét el nem hagyja,
Egyiptusból megvett örökét megtartja,
Az Úr a kegyetlent őróla elfogja,
A tisztartók dolgát másképpen formálja.

A földről elűzött igazat meghozza,
Az emberek székit széke szerint szabja,
Mindennek életét aszerint kívánja,
A mostaniakat székükből kihányja.

Ugyanis vajon s ki segített engemet?
Ennyi lator ellen felvette ügyemet,
A gonosztevőkkel értem megütközött,
A reám töröknek tört, akadályt vetett.

Lelkemet már régen eloltották volna,
Ember miatt nem most én elvesztem volna,
Ha pártomat az Úr nem tartotta volna,
Velem nem volt volna, nem vigasztalt volna.

Így szólék egykor: bizony, már megestem,
Már a törben lábam, rajtam ellenségem,
Ottan te velem lől, kegyelmes Istenem,
Ugyan kézen fogva te tartál meg engem.

Te bátorítál meg, hogy igen búsongék,
Az urak sok bűnén mikor én kesergék,
Kikről én magamban ugyan így is szólék:
Ezekkel mi köze vagy az Istennek?

A gonosz szék-ülők hogyhogy maradhatnak,
Ha törvény színével sokat palástolnak,
Minden latorságnak oltalmat találnak,
E színnel a jókra artikulust írnak.

Kemény törvényeket szegénységre szabnak,
Sok igaz lelkeket tanáccsal elnyomnak,
Ártatlan, vétetlen vért szentenciáznak,
Mert: ország szerzése! – csak ily okot adnak.

Úr volt csak oltalmam mind effélék ellen,
Erős tornyom, váram e végezés ellen,
Fejemet megtartá eddig minden ellen,
Kiben reménységem ezután is leszen.

Rajtuk én bosszúmat azon Úr megállja,
Mit nekem akartak, fejükre fordítja,
Bizony, mint keresik, önekik úgy adja,
Bűnük szerint veszti, bizonynal megrontja.

A Saul pártiról Dávid így könyörge,
Hogy kegyetlenségét, sok irigyét nézé,
Saul tanácsinak ily levelet küldé,
Kilencvennegyedik nótában pengeté.

95. zsoltár

Kik Istennek csodáit láttuk,
kik e hadból, ím, haza szállottunk,
békével maradtunk,
Jertek, az Urat dicsérjük meg,
ez Úrnak hálákat adjunk,
Jertek, minden vigasságtévő
szerszámmal mind vigadozzunk!

— —

Induljunk fel szép énekekkel,
a sátorhoz vallástétel
szép dicséretekkel,
Mert nagy a mi Istenünk, az Úr,
nagy király ő nagy felséggel,
Mert e hadban más olyan Isten
nem lőn a pogány népekkel.

Semmi a föld gyomrában nincsen,
ki ez Úrnak kezében nincsen,
szeme előtt nincsen,
Minden magas hegyek kezében,
senki semmi az Úr ellen,
Az erős pogány és minden nép
erőtelen az Úr ellen.

Tengert, földet ez Úr teremte,
földet és mennyet bírja, nézi,
mert él mindörökké,
Jertek, térd-hajolva tiszteljük,
imádjuk kezünk emelve,
Jertek, boruljunk sátorához,
mert teremtőnk érdemlette.

Érdemlette, mert ő mi Urunk,
mi őneki juhain vagyunk,
ő nyájain vagyunk,
Ő gondviselésében vagyunk,
mindenből csak tőle várunk,
Ő vőn magának, ő hordoza,
e földre általa juttunk.

Neki szavát hogyha értitek,
ellene ne keményüljetelek,
és ne versengjetelek,
Mint atyáink véle feddődtek,
szembe pattogtak és szöktek,
Mint a pusztán földön, kísérték,
neki hátat is vetettek.

Arról most is így szól tinetek:
a pusztában kétesek lőnek
a ti eleitek,

Hitetlenségükkel belőlem
ugyan mindent kivevének,
Noha sok dologból előbb is
engemet ismerhetének.

Szükségükben hogy megszorultak,
ottan-ottan reám állottak,
ugyan megfirtattak,
Egész negyven esztendeiglen
engem ugyan meguntattak,
Sok morgásokat türtem, kivel
engemet igen bántottak.

Úgy látám, hogy eszefogyottak,
törvényemtől nem is tartanak,
és nem is tanulják,
Haraggal azért fenyítém, hogy
a jó földet ők sem látják,
Hitet mondék, hogy a nyugosztó
országot ők nem bírhatják.

Rabbat várost mikor megvevé,
Ammon-pogányt Dávid megveré,
koronát feltevé,
Vagy hogy Jósafát pogányt veré,
papokkal ezt ő éneklé,
Zsoltár kilencvenötöd részében
a zsidó így éneklé.

96. zsoltár

Egész országul az Urat, no, dicsérjétek,
 új énekkel zengedezzetek,
 mert új dolgát értitek,
No, mind körül, be-, felgyűljetek,
 Jákob fiai, no, jertek,
 az Urat, no, dicsérjétek,
Hírét egymásnak beszéljétek,
Mi időnkbeli csodatételit
 mindenütt hirdessétek,
Őtöle vagyon békességetek,
 ország javát, szentek, beszéljétek!

Sőt, a messze lakóknak is, idegeneknek,
 mely hatalmas legyen, és nagy Úr,
 szentek, azt hirdessétek!
Ez dolgotok, meg se szűnjetek,
 köztünk mely csodákat ő tőn,
 nagy örömmel beszéljétek,
Mert csak ez a felséges Isten,
Csak ez dicsérendő, nagy felség,
 a méltóságos Isten,
Ez a pogányság isteninek,
 bálványnak ez rettenetes Isten.

Kiket a pogányság tisztel, fél, nem istenek,
 de istennek hamisan nevezett,
 erőtelen képek,
Álmok és vázak és ál-szentek.
 De a mi Istenünk egy Úr,
 ki földet, mennyet teremtett,
Ki dolgában nagy a tekintet,
Amit művel, mind bölcs, mind díszes,
 hatalmas és felséges,
Sátorában is ezt megjelenté,
 kivel mindenütt ver pogány népet.

Istent, no, Jákob fiai, minden nemzetek,
 Istent, no, mindenféle zsidók,
 Istent, no, dicsérjétek,
Mindennel Istent tiszteljétek,
 hogy ő hatalmas, dicső Úr,
 dicső Úrnak nevezzétek,
Hatalmáról emlékezzetek,
Sok ajándékkal, áldozatokkal
 sátorához menjetek,
Ez Urat méltó becsülettel
 imádjátok, térdetekre essetek!

Reszekessen az egész nagy föld, ettől féljete,
 hogy ez király, és most székbe ült,
 mindenütt hirdessétek!

Szomszéd népekkel értessétek:
 aki a földet teremté,
 hogy ne rengjen, úgy építé,
Embereknek lakni készíté,
A zsidót immár nem bujdostatja,
 örökké itt megtartja,
A pogánytól itt oltalmazza,
 érte pogányt megbünteti és rontja.

Angyalokkal, csillagokkal az ég örüljön,
 a szentekkel a föld tapsoljon,
 örömben szökjön!

A habos tenger zengedezzen,
 és valami mindezekben,
 ez Isten dolgán örüljön,
Minden mező ezen örvendjen,
Örömmel bő gabonát teremtsen,
 minden mezei szökjön,
Az erdőn való sokféle fa
 örömmel virágozzon, gyümölcsözzön!

Legyen minden nagy örömben az Úr eljöttén,
 minden teremtet állat örüljön
 Úr jelenlétén!

Hogy örömet neki engedjen,
 mert imhol jó nagy törvényre,
 e világot hogy ítélje,
Az országokat leültesse,
Azoktól az ő népét megmentse,
 és meg szerencséltesse,
Igaz törvényét kijelentse,
 hogy minden e székből érdemét vegye.

Izrael országát, népét Isten megáldá,
 Dávid királyságában minden-
 nemű jóval látá,

Körül minden pogányt elnyoma,
 a hit dolgát feltámasztá,
 Sionba sátort szállítá,

Törvényét mindenütt tartatá,
Bölcs király az országot jól bírá,
 igaz törvénnyel tartá,
Kilencvenhatodik énekét
 Dáviddal Úrnak a nép arról mondá.

97. zsoltár

Az Úr immár király, kit minden nemzet ural,
Népe közt méltósággal, pogányokon bír hatalmával,
Kiket most igen vere mint erős vaspálcájával.

Zengjen a föld ezen, Istenünknek örüljön,
Tengerekre hír legyen, minden sziget ezen örüljön,
Ez amaz erős Isten, ki felhőn jár az egeken.

Bizony, igaz Isten, jár a sötét felleghen,
Mint királyi köntösben ott ül ő királyi székében,
Igazság, egyenesség jár véle, és tart e széken.

A tűz ő strázsája, elejét mennykő járja,
Ellentartóit rontja, bálványozó pogányt lobbantja,
Körüle sok villámja, kivel a földet ingatja.

Látván megolvadnak a hegyek, ellágyulnak
Mint viasz, ugyan folynak, az Úr jövetelén változnak,
A föld és a kősziklák Uruk előtt megmozognak.

Világ ötet vallja, az ég igaznak mondja,
A sok angyal kiáltja, dicsőségét, ím, minden látja,
Már a pogány átallja, hogy bálványt tisztelte, bánja.

A pogány piruljon, kép-imádó pirongjon,
Semmivel ki kérkedett, hogy tisztelte, nagy szégyent valljon,
A bálvány leomoljon, minden térd Úrnak hajoljon!

Nemes Sion hallja, Isten dolgán vigada,
E hír tovább is juta, ország városa mind vigada,
Hogy a bálványt lehányta, pogányt az Úr megrontotta.

Jelentéd, ki volnál, Uram, a pogányokon,
Nagy felséges Úr te vagy, és másod nincs egész világon,
Hogy te minden pogányon bírsz, és az ő bálványukon.

Ó, ti, istenesek, a bűnt mind gyűlöljétek,
Ha Istent szeretitek, lelketeket úgy őrizzétek,
Mert Isten csak jót szeret, pokoltól jámborokat ment.

Szentnek gyújt ő gyertyát, igaznak tart világot,
A tisztáknak örömet, víg életet ad, boldogságot,
A tökéleteseknek mindenkor ő jókat adott.

Ó, ti, szent jámborok, ezen nagy vigasságtok,
Hogy Isten oltalmatok, örüljétek, mert Úr váratok,
Kitől feledségtelket soha ti el ne álljatok!

--

A pogányt megveré, égből az Úr rettenté,
De szent hadát segélé, ő magát nagy Úrnak jelenté,
Kilencvenheted énekben néppel király ezt éneklé.

98. zsoltár

Mondjatok új éneket, új csodát az Úr is tett,
Nagy kezével sok pogányt győzött.

A pogánytól megmentett, hogy kezével csak védett,
Nálunk nélkül nagy csodát szerzett.

Látni adta hatalmát, mutatta igaz voltát,
A pogányon bosszúállását.

Ezután nem mondhatja a pogány, ne tagadja,
Hogy nem Isten a zsidók Ura.

Kit atyáinknak monda, Izraelt oltalmazza,
Hitét mirajtunk bizonyítja.

Ezt a föld népe nézé, Úr diadalmát érzé,
Aki elmene, hirdetheté.

No, tehát dicsérjétek az Urat, hirdessétek,
Kürttel, trombitával zengjétek!

Egész nemzetül jertek, nyelvetek emeljétek,
Szóval össze lantot verjétek!

Sípot, kürtöt, kintornát, hegedűt és orgonát,
Mutassátok vigasságokat!

Az erős király előtt, az Úr ládája előtt
Mondjatok zengéssel éneket!

Most örüljön és zengjen tenger, és benne minden,
Föld, és valami lakik földön!

Mind vizek, mind a hegyek markukat összeverjék,
Hogy Uruk jó, úgy jelentessék!

Országát hogy meglássa, imhol jó, hogy megjárja,
E világot törvényre hívja.

Népének igazságát, mindeneknek jutalmát,
Igazán fizeti meg dolgát.

— —

Nagy szerencsén megveré Dávid a pogányt, töré,
Kilencvennyolcad részben ezt szerzé.

99. zsoltár

Eő székét az Úr Sionba tette,
oda ládáját szállítá,
Kerubok közül ő népét látja,
körül minden pogány bánja,
Hadát nógatja, tetszik, a föld reng,
reánk úgy hozza.

Már királyunk vagyon, és köztünk lakik,
ki mit tehetne ellene?
E világ népe sem ér övele,
rettenetes mindenfelé,
Ennek nagy híre, ez alatt nyugszik
ezután népe.

Szent azért e név, és dicséretes,
no, zsidók, ezt dicséritek!
Érdeme szerint ezt megtiszteljék,
mert érdemli, hogy mindenek
Őtet rettegjék, szentek ezenben
őtet szeressék!

E király, e nagy Úr igazat szeret,
köztünk törvényt szolgáltat,
Arra hatalmas, hogy igazat lát
az Izrael fiai közt,
Minden jót forgat, székéből, Sionból
ő igazgat.

Tiszteljétek a mi Urunkat,
ti, szentek, magasztaljátok,
Ládájához leboruljatok,
e nagy Urat arcra esve,
No, imádjátok, zsámolya porát
megapoljátok!

Erre példátok Mózes és Áron,
az Úr előtt nagy nevesek,
És Sámuellel egyéb, sok szentek,
kik az ország szükségében
Az Úrhoz esdtek, bűnös országnak
is kedvet leltek.

Nekik az Isten mind választ ada,
a ködös zlobból szólala,
Mert a kettő a törvényt tartá,
sok dolgokban az Istennek
Szavát fogadá, mást is a jóra
igen oktatá.

Láttad jóval ilyen szentidet,
meghallád könyörgésüket,
Értük eltűréd te néped bűnét,
de nem tűréd ily szentidnek,
Uram, bűnüket, mert a jó földbe
nem vőd be őket.

Áldjátok ezt a mi jó Urunkat,
ti, szentek, magasztaljátok,
Ládájához mind boruljatok,
e nagy Urat arcra esve,
No, imádjátok, zsámolya porát
megapoljátok!

Dávid ezt mondá, hogy elemelé,
az Úr sátorát felvivé,
Jeruzsálemben Sionra tévé,
kiből az Úr sokszor inté,
És népét őrzé, kilencvenkilenced
nótába szerzé.

100. zsoltár

Az Úrnak országul hálát adjatok,
Énekkel, öröm-zengéssel neki szolgáljatok!

Jertek sátorához szívvel-lélekkel,
Színe eleibe járjunk kellemes zengéssel!

Áldjátok, mondjátok: az Úr az Isten,
Mert mi magunktól nem lettünk, ő teremte régen.

Bölcsen ő teremte, gondunk viseli,
Mert népe vagyunk e földön, mezein juhái.

Oltárhoz vígan, no, menjetek fel,
Szent háza kapuin, szentek, keljetek énekkel!

Ládájánál Istent, no, dicsérjétek,
Jótétéről pitvarában megemlegessétek!

Mert véghetetlen jó az Úr, s kegyelmes,
Ígéretit nem felejtí, oly igen figyelmes.

Ünnepre zsidókat király így inté,
Zsoltár századik részében ily hitét jelenté.

101. zsoltár

Fogadásom, Uram, teneked jelentem,
Ha székembe ültetsz, s megnyughatik lelkem,
Minden kegyelmemet a jókhoz jelentem,
Az ország gonoszit törvénnyel büntetem.

Erőm, tehetségem szerint igyekezem,
Hogy minden dolgomat eszesen rendeljem,
Egész életemet ártatlan viselem,
De vajon s ha jössz el, hogy jól tégy énvelem?

Jer mellém, vígy haza, tedd fogadásodat,
Hogy megtökélhessem ilyen szándékomat,
Tarthassam egészen parancsolatodat,
Törvényedhez szabom minden udvaromat.

Eszembe sem hagyok hágni álnokságot,
Istentelenséget és gonosz szándékot,
Utálom, ki töri a parancsolatot,
Nem fogok énmellém afféle barátot.

Dolgát én Saulnak előmbe sem veszem,
Senki rút példáját tisztben nem követem,
Arra intő szolgát házamtól elűzöm,
A lator tanácsot nálam nem kedvelem.

Értek hamis törvényt király udvarában,
Árvát nyomorgatnak e széles országban,
Sok lator szabadon forog az udvarban,
Nincs, ki megszólítsa, mert kel a tanácsba.

Lakni udvaromban affélét nem hagyok,
Kétszínű embernek kenyeret nem adok,
Ravaszt és álnokot udvarban nem tartok,
Gonoszra ingerlő szolgát távoztatok.

Egymásra beszélőt, árulót sem tartok,
Másra hízelkedő, mérges nyelvet rontok,
Emberszóló szolgát élni én nem hagyok,
Fennpökő negédest házamnál én bánok.

Magát szolga lévén aki nagyra tartja,
Szemöldökét, nyakát magasan felhúzta,
Lába alá nem lát, magát úgy felfújta,
El nem szenvedhetem, mert lelkem utálja.

Tiszta igazságot valakik szeretnek,
Ez országban széjjel kik jámborul élnek,
Megkeresem, azok én szolgálaim lesznek,
Kenyeret és tisztet adok afféléknek.

Igaz és ártatlan szolgát én szeretek,
Tökéletes jámbort tanácsomba veszek,
Efféle szolgálkat asztalhoz ültetek,
Effélékkal, Uram, vén korig hadd éljek!

Szolgám csalárdkodó házamnál ne legyen,
Mert kenyere nálam ravasznak nem leszén,
Szós és hazug szolga házamhoz ne jöjjön,
Előttem örökös csélcsapó nem leszén.

Tovább a föld latrit élni nem engedem,
Mihelyt székembe vissz, kicirkálom, vesztém,
Te szent városodat bűnöstől megsepreml,
Ezt fogadom neked, hogy tisztemet teszem.

Éktelen zűrzavart, minden latrot láta
Saul udvarában Dávid, kit utála,
Bujdosva Istennek más udvart fogada,
Száz s első énekben e szándékát hagyá.

102. zsoltár

Nyomorult fejemtől fogadd kérésemet,
Uram, megtekintsed keserűségemet,
Ne rejtsd, ne fordítsd el előttem színedet,
Mindenek, ím, rontnak, hajtsd ide füledet!

Életem búbánat, csak alig szorongok,
De hamar láss hozzám, mert majd elnyomulok,
Panaszom fogadd el, hogy hozzád kiáltok,
Ne halaszd a választ, mert ezent elfogyok.

Mert mint pára és füst, életem úgy múlik,
Időm, ifjúságom búban, gondban romlik,
Mint tűzhely, én testem elasz, kisebbedik,
Én tagom mint forgács lángon, úgy enyészik.

Háborúságomban testem elfonnyadott,
Mint lemetszett virág, én szívem elaszott,
Mert búmban, hogy egyem, eszembe sem jutott,
Kiben minden erőm éntőlem távozott.

Az én csontom, húsom ugyan egybeaszott,
Sok nyögés, zokogás belül megszaggatott,
Mert gyakor óhajtás belül fojtogatott,
Kiben nagy nyilallás testemben megbántott.

De sőt, mint egy vad publikán, én úgy járok,
Mint puszta házakon bagoly, én vigyázok,
Én éjjel és nappal csak nagy bút kiáltok,
Keserűségemben egyesén ballagok.

Nincs nyugalmam mint egy özvegy gerlicének,
Nincs vigasztalásom, mint egyes verébnek,
Mert én ellenségim mindennap nevetnek,
Káromló beszédet én fejemhez vetnek.

Az én szerencsémről mást is ők átkoznak,
Hogy így járjon, mint én, akiket megszidnak,
Így minden veszélyben tartnak, így gyaláznak,
Pöknek és rútolnak, mással utáltatnak.

Kenyér mint a hamu, ugyan nem kell ennem,
A porba keverek, ha mi kicsinyt eszem,
Ha iszom, orcámon foly keserű könnyem,
Így az én vizemet könnyel elegyítem.

Rajtam haragodért ily nehezen élek,
Kemény verésedben e földön kesergek,
Egyszer felemelél, kit el nem felejték,
Földhöz verél fentről, kit megemlegetek.

Az árnyék sötétben, este meg sem tetszik,
A levágott, zöld fa hévben megváltozik,
Az én időm, Uram, szinte úgy hanyatlik,
Elenyészem majdan, életem végezik.

Kárt pedig az idő tebenned nem teszen,
Mert te Isten voltál, Isten léssz végetlen,
Te jó híred-neved mindörökké leszen,
De mellém felkelned már ideje leszen.

Ne hagyd szegény Siont, immár keserüljed,
Hetvened esztendő mert immáron eljött,
Kiben, fogadád, hogy néped megtéríted,
Megromlott hazánkat ismét megépítéd.

Uram, szolgálid is már minket kedvelnek,
Cyrus és Dárius rajtunk keserülnek,
Siont építenünk az urak segítnék,
Porban hevert köveket velünk emelnek.

Nevedet ezt látva pogányok is vallják,
E világ királyi mi hitünket tartják,
Hogy nagy hatalmadat mirajtunk meglátják,
Hogy egybevissz minket, nagy hírrel meghallják.

Királyi voltodat hogy ezzel mutattad,
Hogy Siont megrakni ismét parancsoltad,
Sírók könnyörgését kegyesen forgattad,
Az elfogyottakat hogy feltámasztottad.

Nem vész el e példa, mert könyvbe beírják,
A mi fiainkra prófétáink hagyják,
Az Isten jótétét hogy azok is tudják,
Az Urat szükségben ők is megtalálják.

Ily alá és messze hogy az égből nézett,
Felséges székéből az Úr letekintett,
Foglyok zokogásán ő szíve megesett,
Fegyverre szánt népet a vastól megmentett.

Szent nevét Sionban hogy ezért dicsérik,
Hogy Jeruzsálemben az Urat hirdessék,
A nagy ünnepekre hogy országul gyűlnek,
Úr tiszteletére a nemzetek mennek.

Dolgom közepében noha megcsökkente,
Életem folytában erőmben megtöre,
Időmből jó falkát elfoga és metsze,
Merem azért hívni Urat segítségre.

Segíts és ne halaszd velem jótétedet,
Életem közepén ne vedd el lelkemet,
Ne rövidítsd meg is futó életemet,
Ugyan sem kívánom te hosszú idődet.

Időd és esztendőd teneked fogyatlan,
Sem előd, sem véged nincs, úgy élsz aggatlan,
Mennynél, földnél előbb voltál, s léssz az után,
Mert mind te teremtéd azokat e formán.

Olyanok azok is, mint én, megváltoznak,
Bizonyos időre is mind megavulnak,
Mint ó ruha, köntös, ugyan megrothadnak,
Mindenek más képbe, színbe állapodnak.

Nem illetén vagy te, mert azonban maradsz,
Noha mindeneket másképpen változtatsz,
Egy helyében, mint Úr, más köntösben járhatsz,
Világ színét hol így, hol amúgy mutathatsz.

Te ezenben is mindörökké azon vagy,
Szentid gyermekinek ilyen életet adj,
Gyermekid magvának örökké élni hagyj,
Mert e rövid időn ő csak tehozzád vágy.

Mikor Babilonból a nép hazaszállta,
Templomépítésben igen sok bút látta,
Szomszéd pogány ellen ekképpen panasza,
Száz s másod énekben könyörgését hagyta.

103. zsoltár

A szent Istent, lelkem, dicsérd az Urat,
Teljes szívedből tiszteld a nagy Urat,
Minden erőddel köszönd meg jóvoltát,
Ne felejtsd el ennyi irgalmasságát.

Gyakor jótéte közt ennyivel látá,
Bűneidet csak minap megbocsátá,
Kikért megvert volt, ismét feltámaszta,
Minden tagidat erősíté, gyógyítá.

Jóvoltából életedet meghozá,
Szinte pokol torkából szabadíta,
Bátoríta, halálodat halasztá,
Kegyelméből sok jóval fejed látá.

A te agg erődet megvastagítá,
Álladban fogaidat eddig tartá,
Mint egy agg sast, testedet úgy ifjítja,
Kívántod felett életedet áldja.

Bizony, ilyen természetű az Isten,
Bűnöst meglakoltat, igazat teszen,
Nyomorultat hatalmastól megveszen,
Köszönje, ha bűnért kegyelmet teszen.

Útjait Mózeszel arra mutatta,
Természetét a zsidóknak megmondta,
Hogy életét minden csak ahhoz szabja,
Ha elveti bátor, haragját várja.

Lelheti de minden az Úrnak kedvét,
Mert Atya, és nem veti el gyermekét,
Haragra késő, de bőven kegyelmét
A térőkhöz jelenti több jó kedvét.

Kész adni jót, ha fiai jól veszik,
Velük minden bűnükre sem feddődik,
Sőt, sokára ingyen sem emlékezik,
Sok bosszútételünkről feledkezik.

Érdemünk szerint azért ő sem büntet,
Mennyi bűnünk, sem vet ránk annyi terhet,
Mert mennyivel nem éri a föld eget,
Bűnünkhöz képest úgy mutat kegyelmet.

Oly messze vette sőt a mi bűnünket,
Napesettől mely messze a napkelet,
Mint egy atya szánja fiai vesztét,
Így az Úr keserül tőle félőket.

Látja bizony minden állapotunkat,
Említi mint porból alkottattakat,
Látja bennünk termett gyújtó taplónkat,
Kibe a bűn ottan-ottan vet lángot.

Tudja, hogy mint virág, ember ideje,
Kinek hamar huzalkodik szép teste,
Siet ifjúságról veszett vénségre,
Kiben mindent levág a halál keze.

EMBER olyan, mint mezőben virágszál,
Gyűjt, keres, rakodik nagy szép marhával,
Tetszik egy kevésbé, de egy szél fuvall,
Hogy ott volt, csak az sem tetszik más nappal.

Nem ennyit tart az Istennek kegyelme,
De szentihez tart időről időre,
Fiakról is marad a gyermekekre,
Csak legyen gondjuk az ő szent frigyére.

Életükben csak törvényét megtartsák,
Kihez frigyét kötötte, az utat nyomják,
Atyjuk után is világ javát bírják,
Ha fiak, mit Isten szeret, fogadják.

Ki királyi székét égbe rakatta,
Annak változását senki ne várja,
Onnat a világhoz lát, igazgatja,
Firól fira szentit ő boldogítja.

Ez Urat, angyalok, no, dicsérjétek,
Ki követi vagytok igen erősek,
Kik, ahová küld, e világra mentek,
Amit parancsol, azt teljesítetek.

Ez Urat, szent seregi, dicsérjétek,
Mert ez Úr zsoldján, neve után éltek,
Akaratát mint szolgák, úgy teszitek,
Uratokat táborral kíséritek.

Ez Urat, minden rendek, dicsérjétek,
Országi végében valahol éltek,
Mert az Úr atyátok és teremtetők,
Lelkem, adj hálát jól tett Istenednek!

Egy nehéz betegségben Dávid érté,
Hogy Isten abba bűneiért ejtette,
Hogy meggyógyula, Istent így dicséré,
Százharmadik énekben jelenté.

104. zsoltár

Istent, no, dicsérd minden erőddel, magasztald én lelkem!
Teremtésedet, nagy dolgaidat, Uram, hogy tekintem,
Dicsőségedet, méltóságodat azokon ismerem.

Szép te köntösöd, a nagy fényesség, nagy világ terajtad,
A tágas eget mint sátorodat körüled felvontad,
Égi vizek közt te palotádat bölcsen gerendáztad.

Te könnyű kocsid a sebes felleg, szárnyaid a szelek,
Néked a vizek, tüzek udvarlnak, mert azok követek,
Azok a posták, azok fáraót és Szodomát vesztek.

E nehéz földet vízen fundálád, mozgani sem hagyád,
Mint egy palásttal, előbb mély vízzel azt te beborítád,
Földről, hegyekről ezután tengert egy szóddal kitiltád.

Nagyot dördítél, kin a nagy vizek földről kifutának,
Hegyek kelének, és azok alatt völgyek kilátszának,
Egy helyt mutatál, hova a vizek mind takarodának.

Grádicsot, határt tengernek vetél, kin kijjebb ne jöjjön,
Többé a nagy víz földet és hegyet, mezőt el ne lépjen,
Grádicsán kijjebb hágni ha nem mer, úgy lakhatunk földön.

Olvasztasz vizet a hegyek közül, forrásokat folyatsz,
Kin vadat, barmot völgyeken itatsz, nagy vizet támasztasz,
Házi szükségre tenger vizéből csak ennyit marasztasz.

Nagy vizek kelnek a sok forrásból, holott berkek nőnek,
Vizek kedvéért ott a madarak kedvest telepednek,
Az embereket gyönyörködtetik, kedvest énekelnek.

Drága harmattal palotáidból hegyeket öntözöd,
Mert a völgyekből a folyamokat csak a síkra viszed,
De hegyet, mezőt égi vizeddel egyaránt fűösztöd.

Jó fűvet embernek, baromnak azzal egyaránt teremtesz,
A kijött fűvön gabonát, szénát, elég élelét szerzesz,
Kenyeret, olajt, bort, parajt, szénát a földből tenyésztesz.

Az ember szívét víg boritallal ekképpen tágítod,
Színét és testét kövér olajjal fényleted, gyógyítod,
Fogyott erejét kenyér-étellel ekképpen támasztod.

A te esőddel vadon erdőkön a fákat is tartod,
Nagy cédrusidat Libánus-hegyen titokban hizlalod,
A madaraknak lakóhelyüket ezeken meghagyod.

Szállását gólya jegenyén rakja, hegyet az őz lakja,
A kőlyukakban, a barlangokban ürge magát bízza,
Mit teremtettél ő oltalmára, minden vad azt tudja.

Elénkbe holdat arra támasztád, hogy tudjunk nap-számot,
A fényes napot, hogy amíg fenn jár, lássunk tenni dolgot,
Nappal fáradjunk, ki helyett éjjel lássunk édes álmot.

Leviszed tőlünk a napvilágot, éj és homály leszen,
Élés-keresni minden vad ottan erdőből kimegyen,
Oroszlán kölyke riad ordítván, kapni indul félen

Erdőkben ismét, mihelyt nap támad, sietnek, rejteznek,
Emberek, barmok az ő dolgukban mind estig epednek,
A napon, holdon, a napon, éjen életet keresnek.

Ó, kegyes Isten, mely sok és mely bölcs e földön te dolgozol!
Rakva műveddel mező, hegy, erdő, mind szép ennyi dolgozol,
De nemcsak földön bölcsességedet, gondodat mutatod.

Ki nagy a tenger! a benne való lelkekkel eltartod,
Számptalan apró és nagy állatra ott is vigyázásod,
Mennyin ott úsznak, mennyi hajó jár, az is mind te gondod.

Erős cethalak, a vízi barmok ott eveznek, járnak,
Ha csavarodnak, oly nagy habokat nagy farkukkal csapnak,
Hogy nagy hajókat benne valókkal a vízbe fordítanak.

Tőled mindenek, a földi, vízi állatok függenek,
Hogy éhségükben abrakodat add, mind tereád néznek,
Ha markod nyitod, ha te ennik vetsz, szednek és megélnek.

Kegyes orcádat ha elfordítod, ottan megcsökkennek,
Hogy nyomorgatod, lelkük kimúlik, régi porba kelnek,
Ha te fuvasz, föld színe újul, azok ismét élnek.

Ezt jó híredért, Uram, megtartsad, szaporítsd, tápláljad,
Kiket teremtél, jó vén korukig kegyesen juttassad,
Tetsszék, hogy örülsz, ha minden élhet, minek létét adtad.

Kinek dörgésén a nehéz föld reng, Uram, kitől retteg,
Ki tekintetén a hegy füstölög, a havas gőzölög,
Téged én, Uram, téged, Istenem, dicsérlek, míg élek.

Csak vegye tőlem Uram jó néven, örökké dicsérem,
Nagy dolgairól én elmélkedem, kiben gyönyörködöm,
Itt e világon nem lehet semmin mert nagyobb örömem.

Hiszem, hogy akik ezt nem művelik, e földről elvesznek,
Leszen olyan idő, istentelenek hogy sehol nem lesznek,
Azért, én lelkem, éneket, hálát mondj az Úristennek!

Az Isten dolgát egy ünnepnapon a szent nép elnézé,
Vesztég ültében gondolatiban nagy bölcsnek ismeré,
Szent gondolatit Zsoltár száznegyed részében jelenté.

105. zsoltár

Istent, hívek, szentek, no, dicsérjétek,
E nagy Úr nagy nevét emlegessétek,
Természetét, dolgit, no, hirdessétek,
Minden nemzetek közt, no, beszéljétek!

Seregek és papok, mostan zengjétek,
Kik e szent sátorhoz gyülekeztetek,
Ez Úr beszédetek, ez Úr énektek,
Csoda dolgairól, no, dicsérjétek!

Ti az Úr nevével dicsekedjétek,
Pogány közt ez Úrral ti kérkedjétek,
Ez Urat ha tisztán ti szeretitek,
Látható örömben leszen szívetek.

Ez Úr eleibe, no, mind menjétek,
Hatalmát, a ládát, no, keressétek,
Színe eleibe, no, siessetek,
Sátorához járni ne restelljétek!

Ne felejtsétek el, mit cselekedett,
Mily csodákat atyáinknak jelentett,
Emlegessétek meg, miket beszélt,
Mi törvényt, mi rendet tinektek szerzett.

Jámborok és szentek, tinektek szólok,
Ábrahám magvai akik itt vagytok,
Jákob fiai, kik Úrnak szolgáltok,
Te, választott nemzet, halld meg, mit mondok!

Országon, világon annak hatalma,
Aki mi Istenünk, Izrael Ura,
Eleinkkel kötött frigyét megtartá,
Egy betűt is abban hátra nem hagyta.

Tőn azért Ábrahámmal minden időre,
Azután Izsákkal fogadást hitre,
Végre Izraellel ezer időkre,
Jákobnak ezt köté erős hitére:

E Kánaán földjét, kiben bujdostok,
Ily nemes, bő földet még nektek adok,
Úgy mint sajátomból, rudammal osztok,
Ebben bírni másnak aztán nem hagyok.

Tsaládjukkal össze oda szállítá,
Noha kevés számmal, ott bujdostatá,
Együnnen máshová sokszor szállítá,
Egy országból másba őt hordoztatá.

Igy is mindazáltal sehol nem hagyá,
Minden hatalmastól megoltalmazá,
Királyokat az Úr értük riaszta,
Fenyíté, megveré, és így is szóla:

Ti, bakok, szentimet meg ne bántsátok,
Kivált Krisztusimat nekem hagyjátok,
Én prófétáimat ne búsítsátok,
Mert bosszú helyébe többet várjatok!

E világra mikor egy drágát hozza,
A bűnért a földet megostorozá,
A kenyér támaszát mind elfogyatá,
Kiben számtalan nép a földre omla.

Segítségét tőlük ott is nem voná,
Előttük Józsefet mert elbocsátá,
Kivel Egyiptusban rájuk gondola,
Noha József előbb rabul szolgálta.

Irigy atyafiak mert őt eladák,
Martalócok inast meg elárulák,
Ezután sokáig vasban jártaták,
Kiben szívét-lelkét megszorongaták.

Gyakor sírás és bú lelkét fonnyasztá,
Tömlöccel az Isten őtet próbálá,
Mint kétes aranyat, ugyan koholá,
De álom-látásit rábizonyítá.

Azonban fáraó egy álmot láta,
A fogoly Józsefnek hírét meghallá,
A magyarázásról bölcsnek alítá,
Udvarát, országát azért rábízá.

Szolga és hitvány rab ki előbb vala,
Jó szerencséjével felül fordula,
Az ország kincséhez egyedül nyúla,
A nagyságosoknak mind parancsola.

Immár ha mikor kell, országot hívat,
A tanácsurak közt mindent igazgat,
Bölcs ésszel egy ifjú véneket forgat,
Ország tartására tanácsot mutat.

Gazdag Egyiptusról Jákob hírt halla,
Hogy ott élés vagyon, és bebocsáta,
Nem sok idő múlva ő is befoga,
Bujdosva Hám földjén Izrael szálla.

Isten ott Izraelt elszaporítá,
Egyiptusiaknál tevé sokabbá,
Kit Egyiptus népe igen bosszula,
Azért a szent népre ő feltámadá.

Ravaszul országul tanácsot tart,
Hogy zsidó nép köztük ne szaporodna,
Mózes ez időben az Úr támasztá,
Kivel Áront, bátyját ám bevásztá.

Egyiptusba az Úr őket bocsátá,
Úr szavával Mózes mindent megmonda,
Iszonyú csodákkal királyt untatá,
De Izraelt király ki nem bocsátá.

Természetnek Mózes ám parancsola,
Mindenben változék, amiben monda,
Iszonyú sötétet országra hozá,
Kiben tapogatva az ember jára.

Italukat tőlük aztán elfogá,
Minden vizet köztük mert vérré váltá,
Kiben mindennemű hala meghala,
A vérszopó népet úgy szomjazzatá.

Termő, bő földjüket megváltoztatá,
Jó gabona helyett sok békát ada,
Városban, mezőben ki ugyan forra,
A palotákat is béka megmászá.

E kemény nemzetre sok legyet küldé,
Csak apró férgekkel országot veré,
Palackféreg, tetű, bolha sok kele,
Mindent a föld színén féreg ellepe.

Mennykövekkel elegy jégeső hullá,
Mint egy sebes zápor, a kő úgy omlá,
Az Úr kővel, lánggal Egyiptust rontá,
Ki a lombos fákat letöré, fosztá.

Levele, virága és szép gyümölcse
Fügének, szőlőnek haszna elvesze,
De ami a jégtől menekedhete,
Arra sűrű sáska-sereggel jöve.

Ettől csípve, csonkán ami marada,
Számptalan csereboly serege szálla,
Az ország zöld füvét az mind elrágá,
Gabonát országban sehol nem hagyá.

Teste kívül kárán mégsem tanula,
Király és az ország nyakát nem hajtá,
Azért már testükre a veszély szálla,
Minden első fiuk egy nap meghala.

Sírás-rívás nagy lön egész országban,
Mert fő halott fekszik minden családban,
A szent házasságnak áldomásában
Megcsalatott, minden kívánta jókban.

Igy ijede király, és elbocsátá,
Sőt, hogy elmenjenek, ugyan kihajtá,
Mert hogy országostul meghal, azt tudá,
De oly könnyen menni Isten nem hagyá.

Nagy sok arany-, ezüstmarhát kérete
Egyiptusiaktól, kölcsön szedete,
Rakva népét ezzel az Úr kivivé,
Ennyi ezer mind egészséggel mene.

Népek mindkét félben igen örülnek,
Zsidók hogy gazdagon, szabadon mennek,
Az egyiptusiak, hogy már nem félnek,
Mert előbb zsidóktól mind rettegének.

Élésük és útjuk pusztán nem vala,
És szertelen hévség homokon vala,
A mezőn sok féreg és méreg vala,
Hévben népük, barmuk szomjazik vala.

Pusztán azért őket ködben jártatá,
Mint paláستtal, hévtől úgy oltalmazá,
Éjjel a had előtt tüzet hordoza,
Hideget oszlata, utat mutata.

Éhségben hogy kérék, sok fürjet ada,
Az égből kenyeret, mannát hullata,
Erős szikla-követ csak megsujtata,
A pusztán nagy vizet abból fakasztá.

Nagy vizet azóta vélük hordoza,
Mert Ábrahámnak mit fogadott, tudá,
Azért víg énekkel népét indítá,
Szentit Egyiptusból így szabadítá.

A pogányok földjét önekik adá,
A szép, kész jószágba csak beszállítá,
Hogy abban törvényét minden megtartsa,
Hogy életét minden csak ahhoz szabja.

Dávid hogy a sátort Sionba vivé,
Az egész országgal igen örüle,
A szent kántorokkal ezt énekleté,
Százötöd énekbe, Zsoltárban jegyzé.

106. zsoltár

Velem dicsérjétek, ti, szentek, az Istent,
Mert jó, soha nem vet kegyelmében véget,
De ki mondja mind meg ennyi erős tettét?
Ki győzi megmondani minden dicséretét?

Ím, mily szerencsések a jók s mily jól jártak,
Kik mindenha szentek és a törvényt tartják!
De az én bűneim engem elrontottak,
Azért jártam így, Uram, hogy megbántottalak.

De már kegyelmedből rólam emlékezzél,
Viselj gondot reám, ments meg, ne felejts el,
A te szentid javát hagyd látnom örömmel,
Örüljek földemben örök, szent népeddel.

Jól tudom, őszünkkel egyaránt vétkeztünk,
Mind atyák, mind fiak véled ellenkeztünk,
Istentelenséggel, bálvánnyal sértettünk,
Hamisan, kegyetlen feleinkkel éltünk.

Hogy Egyiptusból kimentéd atyáinkat,
Nem gondolák úgy, mint kelle, csodáidat,
Ottan elfelejték velük jóvoltodat,
Ottan megbosszanták hatalmas Urukat.

A sásos tengerhez alig kaphatának,
Versenyesek ottan reád támadának,
Mert te hadnagyidra ők acsarkodának,
Hogy ottan vesztenéd, már méltók valának.

Szent nevére nézve de azért nem bánta,
Az Úr itt kegyelmét s hatalmát mutatá,
Mert tengert riasztá, vizét ketté vágá,
Mint egy mezőn, népét fenekén jártatá.

A fenékről partra éppen kivezeté,
Ellenség kezéből kedvük felett menté,
Kire a két vizet össze úgy ereszté,
Hogy csak hírmondó is bennük el nem mene.

Neki ebben hittek, hogy így elkelének,
És nagy hatalmáról vígan éneklének,
De ottan hogy nem lőn, kitől rettegnének,
Ottan a csodáról elfeledkezének.

Kezdének felrúgni, ottan nem említék,
Mint laktak s mit láttak, miből mivé lettek,
Egy rövid éhségben, ím, ottan felszöktek,
Isten tanácsától nem vártak, kérdezték.

Buzgó harag-szóval nagyon pattogának,
A pusztához képest Istenre szólának,
Mintha lehetetlen, hogy ott jól laknának,
Ennik ada az Úr, amit kívánának.

Azonban, mint kelle, sokan leomlának,
Kiben táborszerte ők megritkulának,
Kívánt étek felett mert igen morgának,
Mondák, hogy affélén csak elhitványodnak.

Mint feledékeny nép, sem jón nem tanula,
Sem ennyi veszélyre tisztében nem járja,
Mózesre, Áronra csakhamar támada,
A tisztet irigylé és tőlük kíváná.

Ilyen pártosoknak egyik fele Dátán,
A másik Abirám, kit Isten igen bán,
A föld torkát tátá ő sátoruk alján,
A véle valókkal elmerüle Dátán.

Nagy tüzet az Isten többire gerjeszte,
Harmadfél száz pártosít Kóréval emészté,
A papság-kívánó sereg tűzzel vesze,
Az uraság-osztó a földbe süllyede.

Továbbá Hóreben a nép borjút önte,
Kit úgy, mint az Istent kellene, tisztele,
Így az Isten népe barom-képtől féle,
Szénán lakó képét imáda, becsüle.

Rettenetes Istent mily hamar felejté,
Annak tisztességét fűrágóra költé,
Aki minap ötet nagy csodákkal menté,
Rettenetességgel, és nemessé tevé.

Értük sok csodával Egyiptust mint veré,
A sásos tengeren csodán költözteté,
Hogy ahonnan őket az Isten kivivé,
Az ő ellenségét azon vízbe veszté.

Gonosz népet egyig veszesse, akará,
De Mózes az Urat mentében megkapá,
A csapás közepén haragját lágyítá,
Ennyi veszélyen is a nép nem jobbula.

Eleinknek ígért földet mint kívánák,
Ennyi jót egy hírre, íme, megutálák,
Isten fogadását igaznak nem tarták,
Mert hogy megvehetnék, nem hiszik, azt mondák.

Nagy sok zúgódással az Istent bosszanták,
A hadnagy szavára tábort sem indíták,
A kegyelmes atyát fejükre mozdíták,
Hegyeiken, erdőkön nyakukat szakaszták.

Felemelé kezét az Úr, és lecsapa,
Hitére fenyíté, hogy őket elhányja,
A pogányok közé széjjel bujdosatja,
Maradékjukat is bemenni nem hagyja.

Esmét a bálványhoz ő magukat köték,
Belfagórnak a nép ünneppel áldozék,
Némának áldozott étkekkel lakozék,
Efféle erkölccsel az Istent gerjeszték.

Legottan sok ezer öbennük meghala,
Fineás ezenben ám fegyverét kapá,
A fertelmesek közt fő embert levága,
Ő könyörgésére a csapás megállá.

Edolgot az Isten oly nagy néven vevé,
Papságot örökül hogy neki ígéré,
És örök hírt-nevet őneki engede,
De mindez után is a nép nyakra szege.

Dörgődő beszéddel ismét haragíták,
Meribás vizénél az Urat bosszanták,
Ennyi zúgódással Mózes is elkapák,
A búsult jámbornak fejét mibe hozák!

Búsultában nekik veszett olyat szóla,
Maga-gondolatlan kivel Istent bántá,
Mert azzal a népet inkább tántorítá,
Kiért magára is Istent haragítá.

Ezért a jó földbe Mózes nem mehe,
De amely ifjú nép Jézussal bemene,
A pogányt a földből hogy mind ki nem veszté,
Isten ellen véle rútul, elegy éle.

Úgy minden erkölcsét pogánynak felvevé,
A földi, sok bálványt aszerint tisztelé,
Minden latorságban kezét fertezteté,
Gyermekeit ördögnek áldozá, megmetszé.

Nemes és ártatlan vért ekképpen veszte,
Bálványok oltárit azokkal öntözé,
E vérrel a földet mind megfertezteté,
Ezzel a törvénytől esék igen messze.

Erkölcsében a nép annyira merüle,
Úgy elvetemedék, kurva-színt felköte,
Hogy nagy haragjában az Úr hátát veté,
Szép örökségétől elidegenüle.

Oly nagy bosszankodva ő népét elveté,
Körül sok pogánynak talpa alá veté,
Hol eggyel, hol mással úgy vesztegetteté,
Ő kemény nyakukat térd felé töreté.

Nem felejté itt is azért kegyességét,
Sok versben megmenté pogánytól ő népét,
Ki ottan megveté ismét Ura kedvét,
Ismét Ura ellen felemelé fejét.

Kegyesen pogánytól ismét szabadítá,
Régi ígéretét mert ebben gondolá,
Hogy örök oltalmát atyjuknak fogadá,
Ő szép, hízelkedő zsugorgását látá.

Erre nézve bűnét sokszor megengedé,
Neki jó hadnagyot, bőséget engede,
Még a pogánnyal is megkeserülteté,
Akiknek ő népét raboltatni veté.

Tarts meg azért, Urunk, Istenünk, te minket!
A pogányság közül szedd össze népedet,
Hogy mi is dicsérjük a te szent nevedet,
Hadd magasztalhassuk ezért felségedet!

Babiloniában a szent nép így síra,
Atyjuk bálványáért nyomorog, azt tartá,
Kiért mind e napig magát így siratja,
Százhatod részében a Zsoltárnak mondja.

107. zsoltár

Boldog állapotot és szép szabadságot,
jó szerencsét mindennek ad csak Isten,
Kit százheted részben éneki közt jelent
a zsidó nép ekképpen,
Ha ki miből ment meg, találja meg Istent,
dicsérje szerencséjén!

Urunkat ti, szentek, és ti, minden rendek,
dicsérjétek, neki hálát adjatok,
Mert jó és kegyelmes, mert örök jótevő
mindennel, azt tudjátok
Ha eltekintetek, mindennemű renden
jótétét tapasztjátok.

Dicsérjék az Urat, akik rabok voltak,
mert fogságból ezáltal szabadultak,
Mert az Úr az oka, ellenség kezéből
hogyan halálból szaladtak,
Hogy sok nemzeteken, sok mezőn, sok vizen
szép hazájukba juttak.

Országukba őket szinte napkelettől
és nap-éset felől haza vezette,
Ha rabbá felszélre, vizes, hideg földre
vitték is, kimentette,
Ha a heves délre, onnat is kegyesen
hazájukba megvitte.

Sokan, kereskedők útjukat elvétik,
erdőn, pusztán, hegyen-völgyön bujdosnak,
Arábia földjén, Egyiptus határin
falura nem találhatnak,
Étlen, itlan búban ugyan elszakadnak,
hogyan csak útra sem jutnak.

Ott a nyavalyában ha az Úrhoz fognak,
keservesen mint atyjukhoz kiáltanak,
Az Úr tekint rájuk, nyomorúságukból
mert ottan kigázolnak,
Oly útra vezeti, hogy falut, lakóhelyt,
tömött várost találhatnak.

Tehát mind effélék kegyelmességéről
az Urat magasztalják és dicsérjék,
Ily kellő jótétét, ily csoda dolgait
mindeneknek beszéljék,
Éhségből, veszélyből hogyan nagy jóra juttak,
a szükségből megmentek.

Foglyok, kik sötétben, halálos tömlőben,
vasba, kalodába kötve hevernek,
Hogy a nagy Istennek szavát és tanácsát
elheverték, bűnhődnek,
Azért nyomorognak, nincs, ki értük szólna,
mert Istentől veretnek.

Ott a nyavalyában ha az Úrhoz fognak,
keservesen kiáltják mint atyjukat,
Az Úr hozzájuk lát a sötét tömlőbe,
megnyitja a kalodát,
A vasat eloldja, a hóhér kezéből
menti szinte nyakukat.

Gondolják meg ezek, ki cselekedti ezt,
és az Úrnak hálájukat megadják,
Jókori dolgáról, ilyen csodáiról
mindenütt magasztalják,
A vasas ajtókon, az erős rekeszen
ő hozta ki, azt vallják.

Lágyak és jól lakók, tobzódók, kevélyek,
Isten ellen élők feküdni esnek,
Megszokott bűnükért, bolond életükért,
Úr akarta, gyötrődnek,
Gyomruk mindent utál, semmit nem ehetnek,
halálhoz közelítnék.

Jajszóval és szívvel Istent megtalálják,
nyomorúságuk felől felkiáltnak,
Az Úr rájuk tekint, prófétáját küldi,
Úr szaván meggyógyulnak,
A haláltól mentek, életük hosszabbul,
testükben vastagulnak.

Oly csoda dolgiról ezek a nagy Urat
kegyelmességéről megemlegessék,
Ádám fiainak vélük való jeles
dolgait megbeszéljék,
Hálaadó szóval neki áldozzanak,
dolgait megdicsérik.

Tengerre kik szállnak, ez iszonyú vízen
hajón ha más országban kereskednek,
Az Úr nagy hatalmát és csoda dolgait
azok látják s rettegnek,
Mert az Úr szavára iszonyú, nagy szelek
ő bárkájukra kelnek.

Megbomol a tenger, a habok felkelnek,
úgy tetszik, hogy a magas eget ütik,
Néha nagy tajtékkal a két magas hab közt
a víz kétfelé nyílik,
Pokol fenekére hajójukkal jutnak,
a hajósok azt vélik.

Ezen mind elhalnak, minden testük reszket,
mindenfelé kapnak és bolondulnak,
Mint, ím, a részegek, ugyan szédelegnek,
talpukon sem állhatnak,
A kormányos esze, bölcsessége semmi,
annyira elbódulnak.

Nyomorúságukban ha bűnből kitérnek,
Úrhoz fognak, és kérnek segítséget,
Az Úr rájuk tekint, haboknak parancsol,
szállítja a szélvészket,
A tengert csitítja, kívánt, sok helyekre
nagy vígan viszi őket.

Tehát a jó Urat effélék dicsérik,
magasztalják mint kegyelmes Atyjukat,
Minden embereknek örömmel beszéljék
csodáit és jóvoltát,
Seregben, gyűlésben, vének közt tanácsban
emlegessék az Urat!

Ilik ezt dicsérni, ki ott erdőt támaszt,
hol a hajós vizeket elapasztja,
A lakók bűnéért földet elszáraztja,
homokká változtatja,
A vizet, a termőt rossz sovánnyá teszi,
kivel népét kibontja.

De viszont más helyet megáld, megkövérít,
puszta helyeken is bő vizet támaszt,
Sovány, aszú földet megújít, zsírosít,
mert jó vizet rááraszt,
Ínségben futókat azon megtelepít,
ott rakat boldog várost.

Ezek kellő fákkal a földet beoltják,
hegyeket szőlőkkel széjjel elássák,
Hegyet, völgyet, mezőt gabonával vetik,
szép hasznát betakarják,
Sok jó szerencsében már ugyan elhíznak,
barmuk elszaporítják.

Olyakat viszontag uraságból levet,
nehéz életre, rabotára juttat,
Fejedelemséggel akik jól nem éltek,
a jószágtól megfosztat,
Urakat utáltat, tisztükből lehányat,
bennük pusztákra futtat.

Tisztükben az urak mikor tunyán járnak,
szomszédi serény népek nem bánkódnak,
Tunya fejedelmet mind népével össze
eldúlnak, elrabolnak,
Oly úttalan pusztán a rabságra hordják,
hol soha nem jártanak.

Viszont ez oly nagy Úr, aki az erőtlent
nyomorúságból véletlen kiveszi,
Az istenes szegényt a porból felveszi,
híres-nevessé teszi,
Életét, családját neki szaporítja,
mint annyi nyáját, őrzi.

Az Isten dolgait a jámborok látják,
és örülik, de a latrok bánkódnak,
De semmit nem szólnak, mert az Úr dolgához
semmi bűnt nem adhatnak,
Valakik eszesek, ezeket tekintsék,
s hogy jó az Úr, megtudják.

108. zsoltár

Minden szerencsén, Uram, kész én lelkem,
Hogy jótétedet örömmel említsem,
Mozdulj, hegedűm, kivel jó hírt leltem,
Mozdulj, szép lantom, muzsikám, víg szívem!

A te nevedhez jó reggel serkenek,
Jótételedről, Uram, emlegetlek,
Ünnepre gyűlt nép előtt megdicsérlek,
Jótételedről sok előtt említlek.

Sok jótételed az eget elhágta,
Kegyelmed hozzám oly nagy, meghaladta,
Fogadásodat én szemem már látta,
Kiért én lelkem felségedet áldja.

Ó, erős Isten, ki légy, sok nem tudja,
Azért jelenj ki, e világ hadd lássa,
Nagy hatalmadat rettegje, csodálja,
Hogy égnél, földnél nagyobb vagy, hadd tudja.

Dühös pogánytól szabadítsd népedet,
Erős karoddal ments, ha szeretsz minket,
Verje meg néped, hagyd, a pogány népet,
Ebben hallgasd meg, Uram, kérésemet!

E könyörgésre az Úr meghallgata,
Szent sátorából víg szózatot ada,
Ha Sikem földjét megosztanom hagyta,
Szukkót hegy-völgyét koronámhoz hozta.

Oltalmul adta királyi fejemnek
Jordán két felét, népét Manassének,
Az Efraimnak, Gádnak és Rúbennek,
A Galád-ország engem tart fejének.

Rabbat felől is azon reménységem,
Hogy rövid napon koronámhoz veszem,
Ammon koronát én fejembe teszen,
Egész Izrael mert leszen mind velem.

Én hadam Júdas, Júdas én tanácsom,
Tehát Moábra lábam szennyét mosom,
Idume nyakát rövid nap megnyomom,
Jász koronáját örömmel elhozom.

Ó, Idumére ki viszen engemet?
Erős házakra ki ad nekem erőt?
Ó, csak te, Uram, noha verél minket,
Meg sem segítéd minap seregünket.

Megtarts és segíts pogány ellen minket,
Mert abból hadam minket nem segíthet,
Ha te léssz velünk, teszünk vitézséget,
Hisszük, megvered velünk e nagy népet.

Ammon-nemzetre hadát Dávid küldé,
Erős Rabbatot ki nagy soká fekvé,
Király szégyellé, Istennek könyörge,
Kit száznyolcadik énekben jelente.

109. zsoltár

Hamis száját istentelen rám táтта,
Uram, fejemet egy hazug nyelv rontja,
Gyűlölségből királyt reám nógatja,
Tanácsával ártatlanra buzdítja.

Azért, én dicsért Uram, ne hallgasd el,
Ne késsél, a hamisat ne szenvedd el,
Igazat hazuggal nyomni ne tűrd el,
Mert akivel jól tettem, rám az beszél.

Szerettemért, ím, mily bosszút most látok,
Hogy értük Istent imádtam, nyomorgok,
Barátságért fejemre poklot várok,
Kit szerettem, amiatt, ím, mint járok!

Uram, vess őreá egy hazug embert,
Fejére törő hatalmast, kegyetlent,
Jobbjára Sátánt, aki törje őtet,
Patvarral, mindennel ez istentelent.

Gyámoltalan ő törvényébe vesszen,
Ha perbe kel, szentenciázott legyen,
Ha könyörög, senki rá ne tekintsen,
Sőt, könyörgésén a bíró gerjedjen.

Félbeszakadjon élte, rövid legyen,
Idő előtt halála közelítsen,
Idegenre tiszte, jószága keljen,
Gyermeke, felesége árván éljen!

Országról országra gyermeke járjon,
Kenyeret sírva keressen, bujdosson,
Úgy is sehol nyugalmat ne találjon,
Háza, jószága fiskusra maradjon!

Nyomorúságában uzsorán vegyen,
Kit éltig megadni elég ne legyen,
Uzsorában háza, jószága keljen,
Holtakor mindene kapzsira keljen.

Dolgaival kerestet idegen vegye,
Ő marháját ellensége elvegye,
Sehol senki őtet ne keserülje,
Árváit élni senki ne segélje!

Oltalma ő gyermekinek ne legyen,
Sőt, magva szakadjon, süllyedjen, vesszen,
Maradékának csak nevük se legyen,
Atyjuk bűne miatt soká ne éljen!

Rajtuk az Úr szeme mindenkor legyen,
Eleik bűnéről se kegyelmezzen,
Atyjuk, anyjuk bűnére addig nézzen,
Mígnem hírükkel elseperje, Ámen.

Lássa Isten ezzel ellenségimet,
Mert ő elfeledte volt a jótételt,
Feledett legyen az Úrnál e nemzet,
Mert ő szegényt és veszettet kergetett.

Óvni a nyomorultat nem tanulta,
A keservest halálra háborgatta,
Fejedelemnek oly tanácsát adta,
Hogy valaki fejét ártatlan bántsa.

Drágább és kedvesb dolga volt az átok,
Másra törés, rágalmazás és szitok,
Azért fején legyen a kedvelt átok,
Ha nincs kedve, hogy ériék ötet jó szók.

Oly kegyes szót az ő nyelve nem szokta,
Hogy mondani, hallni a jót utálta,
Azért ötet a jó soha ne bántsa,
Neki jót szólni senki ne kívánja!

Éltében takaró köntös ez legyen,
Rajta tetőtől talpig átok legyen,
Mint gyomorba ital, úgy belemenjen,
Mint olaj, a testben benne terjedjen.

Gyámoltalan, boldogtalan úgy legyen,
Hogy átkot köntösül rajta viseljen,
Kit hasonló övedzővel övezzen,
Kit őrajta minden ember nézhessen.

A gonosz tanácsnak ez az ő zsoldja,
Rágalmazó nyelvnek ily szép jutalma,
Valakik szólnak fejem kárára,
Az Úr ezeket adja ő magukra.

Tekintsd, Uram, Istenem, szent nevedet,
Vedd fel és viseld még az én ügyemet,
Irigytől, patvartól óvjad fejemet,
Kiért én megdicsérem felségedet.

Kietlen helyen lakom, ím, nyomorgok,
Szükségben, rettegésben nagyban vagyok,
Mint lövöldék, hol itt, hol amott bolygok,
Mint egy sáska, együtt nem maradhatok.

Oda nem bújhatom, hol meg nem lelnek,
Minden élest előlem elvettenek,
Sok éhségben én inaim reszketnek,
Elfogyott zsírja, kövére testemnek.

Szidnak ezen is, rútakat üzennek,
Ahol látnak, csúfolnak és nevetnek,
Fejüket csóválják, bosszúkat tesznek,
Segélj meg ellenük, ne sérthessenek!

Ó, én Istenem, tartsd meg életemet,
Mutasd rajtam szokott, nagy kegyelmedet,
Emberek hadd ismerjék meg erődet,
Értsék, hogy te cselekeded ezeket.

Törjenek bár és szidjanak engemet,
Csak te áldjad, védelmezzed fejemet,
Szégyenítsd meg én fejemre törőket,
Örültesd szomorú, fonnyadt szívemet!

Rajtuk oly gyalázat és veszély legyen,
Ki mind főtől talpig palástjuk legyen,
Tanácsban szándékuknak esze vesszen,
Életük csak orcapirulás legyen.

Ország előtt ezekről hálát adok,
Nagy ünnepen neked éneket mondok,
Főmre járóktól ha megszabadulok,
Hogy mellettem voltál, rólad jót mondok.

Százkilenced énekben így könyörge
Dávid, hogy a pusztán nehezen éle,
Doég szavára hogy Saul keresé,
Ártatlanra gonoszt ne szóljunk, inte.

110. zsoltár

Isten, az Úr az én uramnak mondá,
Hogy gondod volt én parancsolatimra,
Ezután azért ülj az én jobbmra,
Én gondolok a te méltóságodra.

Segítségemet, ím, temelléd adom,
Ellenségedet koronádhoz hajtom,
Mint egy zsámolyt, lábad alá úgy nyomom,
Széked előtt fejüket meghajtatom.

Terólad az egész ország ezt tartja,
Sionban az Úr székedet megáldja,
Istápod erejét onnat mutatja,
Ellenségedet mindenfelé rontja.

E jeles nap, ím, veled vagyon minden,
Jó kedvvel a szent láda mellett megyen,
Ünneplő köntösben, vígan és frissen,
Mint királyt, úgy kísér, mint lehet szebben.

Nem kevésb, mint nyári harmat hajnalban,
Oly örömet, mint harmat a hullásban,
Számptalan enélkül is országodban,
Így viszi a szent sátor szép Sionba.

Erős és szép, királyi te termeted,
Noha sötét, mint hajnal te nemzeded,
Ezt tettetessé teszi te Istened,
Ha hadra kel is, így készen te néped.

Sötét hajnali eső, lá, mely zsíros,
Tudod, mikor pásztor valál, mely hasznos,
Jókedvű néped veled víg és hangos,
Kitől ellenségiden diadalmas.

Kezére, hitére az Úr fogadta,
A bölcs Isten, beszédét meg nem bánja,
Hogy a hithez ily szerelmedet látja,
Székedet soha más fajnak nem adja.

Igaz hitre hogy az országot vitted,
Isten tiszteletére néped intéd,
A sátorban kántorit elrendeléd,
Melkhisédek király nyomát követéd.

Régen Melkhisédek e várost bírta,
Király lévén a hitre jól gondola,
Istent igazán népével vallatá,
Kiért Ábrahám neki dézsmát ada.

Azon tisztbe téged Isten választá,
Hogy a hitre vagy gondod, javallja,
A te néped felől azért fogadja,
Hadbeli szép prédát neked mutatja.

Leveri néped te ellenségedet,
Rövid nap a szomszéd pogány népeket,
Főképpen a kemény Ammon-nemzetet,
Kik ezelőtt csak ronták e szent népet.

Jobbod felől áll mindenkor az Isten,
Temelleted búsul, indul keményen,
Ha megindul, sok király feje féljen,
Mert elesik minden ő keze ellen.

Rajtuk a szent nép bosszúját megállja,
Kit sok időtől fogva pogány bánta,
Mózes után Saulig nyomorgatá,
Teáltalad törvényt teszen, azt szánta.

Ott vajh, mennyi pogány vér-patak megyen,
Számptalan test hever abban sok helyen,
Ammon-nemzet királya kézben leszen,
Fővárosa, Rabbat is mienk leszen.

Leszen oly nagy vérontás ott a harcon,
Hogy a test hömpölyög a vérpatakon,
Abba lehajolva ihatol szomjan,
Senki nem bánt azután, ülsz boldogan.

Dávid hitét egész Izrael érté,
Hogy a szent ládát Sionba felvivé,
Örömmel ezt jövendőlé, ígéré,
Száztizedik énekében jelenté.

111. zsoltár

Jer, dicsérjük a nagy Istent,
hirdetem az Urat szívem szerint,
Jámborok közt e jeles napon
dicsérem tisztem szerint.

Ó, az Úr dolgi mely nagyok,
mely csodálatosak, hallatlanok,
Akik ugyan beletekintnek,
indulnak attól azok.

Lám, királyi, nagy felséget,
minden dolgán jelent bölcsességet,
Eleitől eddig igaz,
úgy tartja ígéretit.

Tart örökké híre hossza,
mert, csodáit említsük, azt hagyja,
Onnat értjük, mily nagy kegyelmes,
és bűnkben szónkat hallja.

Egyiptus javát felosztá,
szentit annyi jóval gazdagítá,
Fogadását akkor is tölté,
ezután is megállja.

Osztán is erős hatalmát
Izrael előtt mutatá magát,
Megvevé és neki osztá
pogányok sok országát.

Tiszta, szent kezének dolga,
amit szól és művel, igaz s tiszta,
Amit hagyott, igaz és tiszta,
soha meg nem másolja.

Izraelnek amit monda,
az valamíg leszen, tartsa, hagyta,
Mert törvénye egyenes s igaz,
veszni soha nem hagyá.

Oly erősen azt támasztá,
hogy világ ereje el nem rontja,
Üdvösségét senki anélkül
se remélje, se várja.

Levoná azért népéről
a kemény vas-igát Izraelről
Ilyen okon, hogy szent törvényét
tartsa már mind örököül.

Érte Egyiptust elveszté,
pusztán örök frigyét köte véle,
Hogy szentelje, igen tisztelje
szent nevét, és rettegje.

Gondviselését fogadá,
népe ha a törvényt hallja, tartja,
Rettenetes, mint fenyegeti,
ha ki ellene járna.

Jó dolog az Istent félni,
fő és nagy bölcsesség ezt tisztelni,
Eszük vagyon, kik abban járnak,
hírük fog megmaradni.

Ünnepen Istent így áldá
a szent nép, és egymást így tanítá,
Száztizenegy szép énekében
zsidó nemzet ezt mondja.

112. zsoltár

Az a boldog ember, aki Istent féli,
És tettetés nélkül, szívéből tiszteli,
Szent parancsolatit felettébb szereti,
Örömet erkölcsét, lelkét ahhoz töri.

Szeme előtt magva magabíró leszen,
Városában marhás, tekintetes leszen,
Mert szentek gyermekit megáldja az Isten,
Isten áldomása firól fira megyen.

Jámbornak házában marhája nagy bőven,
Kiből szegényeknek elég része leszen,
Mert szűkölködőkhöz keze nyitva, készen,
Kinek örök híre megmarad e földön.

Az Úr a latrokat mikoron bünteti,
Világról sötétre, pokol ügybe veti,
Akkor ő jámborit kegyelmesen menti,
Szelíd jótevőit világra vezeti.

Mert szíve jámbornak a szegényen esik,
Igazán keresett jóból adakozik,
Kölcsönkérő előtt ő nem vonakodik,
Minden szava, dolga nagy eszesen esik.

Beszédét úgy szabja, hogy vétkes ne legyen,
De mintegy törvényből, ítéletből keljen,
Mert nem búsul, dül-fül ő semmi eseten,
Ő jámborságának híre örök leszen.

Ország háborúját, vagy mi pokol hírt hall,
Ha drágaság támad e földben, dőghalál,
Nem háborog abban, egy tökéletben áll,
Szíve bátorsággal hogy bízik az Úrral.

Rettenetes habot a köszál így állja,
Tenger vize is azt meg nem mozdíthatja,
Szíve mozdulatlan, a veszélyt úgy állja,
Kiben ellenségi vesztét éppen látja.

Jószágát, marháját kíméletlen osztja,
Az Isten szegényit munkájával tartja,
Hogy azt el sem viszi, sem hozta, jól tudja,
Isten adta neki, és osztani hagyta.

Oly nagy híre leszen ő jámborságának,
Hogy örökké róla érette jót mondnak,
Dicsősége marad ő magas szarvának,
Erős maradása az ő magzatinak.

Látja a hitetlen mindezt, és bosszulja,
Kiben teste fonnyad, fogát csikorgatja,
De abban semmi kél, amit ő kívánna,
Mert az Úr effélét csúfolja és rontja.

Jámbornak életét az Írás így tartja,
Még e világon is nagy jutalmát mondja,
Noha előmentét istentelen bánja,
Százttizenkettedik énekben tanítja.

113. zsoltár

Úr szolgái, Istent velem dicsérjétek,
Víg énekkel e szent nevét említsétek,
Csodáit, dolgait, nosza, beszéljétek,
Felejteti őtet senkinek ne tűrjétek!

Régi teremtését, dolgit tekintsétek,
Az égről, a földről Urat dicsérjétek,
Napkelettől fogva esetig értitek,
Miből kell dicsérni, dolgait ismeritek.

Látd-é, semmi nemzet közt oly nagy úr nincsen,
Kinél feljebb való király ő ne legyen,
Mert királyi székét helyezte az égen
Szeme vagyon és bír onnat minden nemzeten.

Akik e nagy Urat még nem ismeritek,
Nosza, mondjátok meg, ha tudtok, ismertek
Ily felséges királyt kit és hol hittetek,
Ha ezzel nem ér más, mást tehát ne higgyetek.

Távol lakik ugyan és igen magasan,
De nincs oly alacsony, kit ne látna nyilván,
Semmi nincs a földön, semmi a föld gyomrán,
Semmi nincs az égen, kit ne tudna igazán.

Ím, az elveszettet a porból felveszi,
Tisztességes polcra, ha akarja, teszi,
Ganéjban heverő szegényt felemeli,
Fejedelmi közé, szenti közé ülteti.

Drága magzatokkal a meddőt megáldja,
A magtalanokat ő virágoztatja,
Halálban elpusztult házát szaporítja,
A keserves anyát ismét megvigasztalja.

Ezt minden újholdkor Isten népe mondá,
Gondviseléséről a szent Urat áldá,
Az igaz Istennek csak az egyet vallja,
Szántizenharmadik énekben ezt hagyja.

114. zsoltár

Izrael hogy Egyiptusból indula,
Jákob családja hazafelé fordula,
Az idegen nemzet közül kiszálla,
Júdás-nemzet a többi előtt forga.

Ez az Úr régi szavára tekinte,
Róla jövőendő beszédét említé,
Ki előtt hatalmát az Úr jelenté,
Mert Izraelt szent néppé azzal vevé.

Legottan Júdás előtte indula,
A tenger vizébe nagy bátran hága,
A tenger azt látva kétfelé futa,
A többit is Júdás után nem bántá.

Erre nézve Jordán is ám felfuta,
Ő folyását szárazon népnék hagyá,
Sina hegye, mint egy bak, megugrála,
Törvényt adni hogy az Úr arra szálla.

No, mit látál te, tenger, hogy elfutál?
Mi lelt, hogy helyedről kétfelé állál?
Mi lelt, Jordán, hogy te alá nem folyál,
Mire, hogy folyásodon te nem futál?

Úgy, mint a jóllakott bakok felszöknek,
Mire nézve ti, hegyek felszökétek,
Sina körül halmok, mire rengetek,
Mint kövér bárányok a mezőn szökdelnek.

Resztekkel te is, föld, az Úr jöttére,
Minden meginduljon jelenlétére,
A Jákob Istene jövetelére,
Rettegjen e nagy Úr tekintetére!

Aszú kőszáלבól is ő vizet merhet,
Márványkőből nagy állóvizet vehet,
A forgácsban vízeret ő lelhet,
Bő forrást a kovából is ő tehet.

Fiainak Izrael ezt beszélé,
Szabadító, fő csodáit említé,
A nagy ünnepeken is megéneklé,
Száztizennégy énekébe bejegyzé.

115. zsoltár

A mi kemény rabságunkban
Ne hagyj, Uram, e nagy kínban,
Tekints hozzánk Babilonban,
Csak magadat tekintsd abban!

Szent nevedet ne káromlja
Pogány, mirőlunk ne szidja,
Mert hogy képedet nem látja,
Hol Istentek? ő azt hányja.

Igaz Isten, bár ne minket,
Hanem nézd tisztességedet,
Szent nevedért ne hagyj minket,
Jótétedben nézd hitedet!

Gazdagságban, szerencsében
Pogány esett kevélységben,
Azért kétes mi hitünkben,
Hogy nem tisztelünk fa-képben.

A mi Istenünk a mennyen,
Amit akar, mindent teszen,
Ahol akar, ott ő jelen,
Ilyen, aki igaz Isten.

Szép, de csak szemnek a bálvány,
Akit imád minden pogány,
Vesztett fa, kő, ezüst, arany,
Agyas emberi találmány.

Ím, akit ő maga csinál,
Ki semmit neki nem használ,
Azt imádja, az előtt áll,
Annak áldozik barmokkal.

Szájuk vagyon, de nem szólnak,
Szemük vagyon, de nem látnak,
Fülük vagyon, de nem hallnak,
Orruk, s semmit nem szagolnak.

Tehát jövődőt hogy mondnak,
E világra hogy gondolnak,
Könyörgésre hogy hallgatnak,
Áldozatot hogy szagolnak?

Eő kezükkel nem tapintnak,
A lábukon sem járhatnak,
Torkuk által sem szólhatnak,
Semmi dolgot nem mutatnak.

Nevetség csak ilyen Isten,
Kinek semmi dolga nincsen,
Csúf, aki effélét teszen,
Bolond, aki annak hiszen.

De ti az Úrhoz tartsatok,
Jákob fiai, bízzatok,
Ő tornyotok, ő paizstok,
Őmiatta szabadultok.

Ó, Áron népi, bízzatok,
Csak ez Úrhoz folyamjatok,
Ő tornyotok, oltalmatok,
Őáltala szabadultok.

Lévi fiai, szent papok,
Csak ez Úrhoz ti bízzatok,
Ő váratok, gyámolotok,
Őmiatta szabadultok.

Gyanú nélkül még megemlíti,
Meglátja Jákob családit,
Megáldja Áron fiait,
Megfordítja szerencsáját.

Oltalmazza még kegyesít,
Szerencsésíti még szentit,
Mind kicsinyit és mind nagyit,
Megsegíti rab híveit.

Sok jóval lát még titeket,
Titeket és gyermekteket,
Kedvébe veszen titeket,
Amely Úr teremte mindent.

Értjük, Uram, földet, mennyet
Te teremtel, mindeneket,
Magadnak vöd a nagy eget,
Embereknek hagyád földet.

Sehol azért nem dicsérnek,
Ha földről szentid elvesznek,
Ha csak a pogányok élnek,
Sem ismernek, sem említnek.

Éltesd azért te szentidet,
Szabadíts rabságból minket,
Hogy örökké felségedet
Emlegessük jótétedet.

Láta sok bút fogságában
Zsidó ő hite dolgában,
Ott mondá ezt háborúban,
Száztizenötöd nótában.

116. zsoltár

Velem jól tett Istent szívemből szeretem,
Az Urat, mint érdemli, éltemig tisztelem,
Mert szorultságomban meghallá beszédem,
Kegyes fülébe vevé az én nagy keservem.

Innettova azért, valamíg én élek,
Bizonyos reménységgel öneki könyörgök,
Mert halál törére minap hogy akadék,
Mint egy vízbe haló, oly veszélyben valék.

Lábam koporsóban, reménytelen valék,
Nehéz gondú ügybe és halálba juték,
Ellenség kezéből ily szóval kiálték:
Ne hagyj, Uram, lelkemet mentsd ki! – így kiálték.

Esedezésemet az Úr ottan hallá,
A mi kegyelmes Urunk fejemet megtartá,
Reménytelen, veszett fejemet nem hagyá,
Az együgyűeket ő mert így oltalmazza.

Térj helyedbe vígan, nyugodjál már, lelkem,
Élj, ami jóval látott tégedet Istenem,
Mert haláltól általa menekedel, lelkem,
Botlástól én lábam, sírástól két szemem.

Lelkem szerint élek, mint Úr előtt, szenten,
Az élőkkel nem félek Isten után földön,
Úr fogadásában szívem nincs kétesen,
Noha jajveszékelék előbb önkéntelen.

Eszem én futtomban té s tova tévelyge,
Had előtt hogy bujdoklám, szívem ezt is mondá:
Királyságot nekem Sámuel fogada,
Imhol veszek, csak hamis szóval azért tarta.

Neked, Uram, ennyi dolgidért mit adjak,
Mivel köszönjem, mivel ajándékozzalak,
Jeles napot várok, kin tégedet áldlak,
Sokat hívok vendéggé, téged ott megáldlak.

Szó mellett kezemben poharam emelem,
Minden jótétedet amelletts köszönöm,
Szent nevedet vendég előtt emlegetem,
Fogadásim annyi nép előtt megfizetem.

A nagy ünnepre gyűlt nép előtt megadom,
Valamit most fogadok, gazdagon áldozom,
Mind annyi nép előtt felségedről vallom,
Mily gondviselésedet én magamon látom.

Lássátok, hogy Isten szentit oltalmazza
Veretlen, e világnak rontani sem hagyja,
Szép vérüket folyni szertelen sem hagyja,
Hanemha szent nevének nagyobb hasznát látja.

Az én veszett főmmel, Uram, ily jól tevé,
Minthogy te szolgád vagyok, szolgád mellett védél,
Szolgálód gyermeke vagyok, méltán mentél,
Hogy ellenség töriből kioldál, kifejtél.

Dicsérlek mindezért, örömet áldozom,
Ott szívemből nagy vígan szent nevedet vallom,
Hasonló szükségben felséged találom,
Hogy ezután is nem hagysz, nagy erősen bízom.

Ó, szép Jeruzsálem, én fogadásimat
Közepetted megadom szép áldozatimat,
A szent sátor előtt dicsérem az Urat,
Ünnepen ország előtt adok nagy hálákat.

Tön ilyen háladást Dávid bujdostában,
Hogy alig menekedék a Máon pusztában,
Egy hírre, hogy Saul tére országába,
Tudnunk adta száztizenhatodik nótában.

117. zsoltár

Jákob fiai, minden nemzetek,
az Urat dicsérjétek!

Ő dolga ez ünnepen
mind megemlegessétek!

Mert semmi nemzeten annyi java,
mint rajtunk, nincs irgalma,

Soha nem csalt, de örök hite,
és szent ő fogadása.

118. zsoltár

Dicsérjétek, szentek, a mennyei Urat,
mert örök jó és kegyes,
Mert az ő szentihez minden szerencsében
véghetetlen kegyelmes.

Áldja zsidó velem a mennyei Urat,
mert jó atya és kegyes,
Mert nem említhetünk soha olyan időt,
kiben ő nem kegyelmes.

Velem a szent pap-rend, az Áron családja
mondja, hogy engedelmes,
Mert minden időben szentihez, népéhez
véghetetlen kegyelmes.

Istenfélő szentek, országban köznépek,
mondjátok, hogy jó s kegyes,
Hogy míg világ leszen, az ő fiaihoz
fogyatlan ő kegyelmes.

Dühös ellenség közt mikor én szorongék,
egyfelé sem meheték,
Istenemet hívám, ki szómat meghallá,
a szorosból tágulék.

Segédem mellettem, csak ő tartsa velem,
ezután én nem félek,
Akármi ellenség, akármi nagy erő
támadjon, nem rettegek.

Oltalmam hogy ő volt, a hatszáz magammal
kedvemre mindent vertem,
Bajnokim halálát ez segítségéből
szememmel kedvest néztem.

Ki sokkal jobb bízni a mennyei Úrhoz,
hogynem nagy erős hadhoz!
Ki sokkal jobb bízni a mennyei Úrhoz,
hogynem földi királyhoz!

Vala rajtam minden, mert az én nemzetem
szép hazámból kiűze,
Körülem Amálek és pogány palesztin
én fejemre mind töre.

Ezeket megvertem Úr segítségéből,
vagy rólam elvettem,
Másszor és harmadszor mégis ha rám kelnek,
ez Úrral leültetem.

Számtalan legyen is, mint mennyi raj repes
a tavaszi melegen,
Mint aszú töviset láng ropogva éget,
úgy lesznek ellenségen.

Isten felől vagy ilyen reménységem:
a pogányt mind megverem,
Aki nemzetem közt ellenem pártolna,
az Úrral leültetem.

Levetni lábamról te, Saul, te, Doég
akarál, úgy taszítál,
De az Úr énalám ő szent kezét veté,
szándékodban csalatál.

Úr dolga lön mindez, Úrral voltam erős,
Urat azért dicsérem,
Csak neki köszönöm, hogy ennyi veszélyből
jó szerencsén kimentem.

Trombitaszó mellett a sok jámbor örvend,
ország javát örüli,
Úr csoda dolgait velem, vitézségét
házanként így beszéli.

Az Úr karja erős, az Úr ver csak hadat,
az Úr ad győzedelmet,
Az Úré a hadban a fő jó vitézség,
az Úr ver ellenséget.

Nem halok meg még, nem, halál, számtalanszor
hiába fenyegettél,
Hadd éljek, hadd mondjam az Úr szép dolgait,
kiben nekem lelkem él!

Fejemre sok veszélyt mind az Úr ereszte,
kesergete, sujtola,
De szent Atyám azzal mind ennyi szerencsén
vesztemet nem akarta.

Előttem nyissátok a szent ház kapuit,
kibe csak szentek járnak,
Ki nekem zárlott volt, hadd mondjak örömmel
hálaadást az Úrnak!

Nagy Úré e kapu, kin jámborok járnak,
hogy áldozatot visznek,
Hogy hozzám hallgatál, mindenütt megtartál,
köszönöm felségednek.

Ez ország-építők e követ kiveték,
sehol falba nem tevék,
Mert rossznak ítélek, ki a két fal fején,
tetejére téteték.

Úr dolga lőn mindez, hogy csak község közt is
fejem nem maradhata,
Sok áruló miatt király az urakkal
halálra háborgata.

Legtisztességesbé engem felséged tőn,
azokat mind elvesztéd,
Kin most csodálkozik, és neked hálát ad
velem most így te néped.

Isten ennek oka, kin szemink eléggé
csodálkozni nem győznek,
Úr adta e napot király-koronázni
népe szerencséjének.

Méltó most örülnünk, örüljön minden rend,
Uram, tartsd meg a királyt!
Adj szerencsét neki, igazgasd és őrizd,
tartsd, Uram, az új királyt.

Mondnak ezen papok: Jó szerencsés legyen,
akit Úr tett királlyá,
Aki e sátorhoz Istent tisztelni jó,
azt az Úr jóval lássa.

Az Úr ő házából titeket is lásson,
kik király körül vagytok,
Lásson Isten jóval, hogy akit Úr választ,
tisztelettel fogjátok.

Reánk most tekintett, világunk megadta
az Úr, ím, most megáldott,
Azért, no, kössétek az oltár szarvához
a kövér bakot, tulkot!

Ó, kegyelmes Isten, örök hála neked,
hogy mindenütt megtartál,
Örökké dicsérlek, hogy ennyi veszélyből
engem megkoronázál.

No, szentek, no, papok, dicsérjük az Urat,
hogy ily jó, hogy ily kegyes,
Hogy minden időben ilyen engedelmes
és végetlen kegyelmes.

Hogy az egész ország Dávidot választá,
Dávid arról ezt írta,
Sok szerencséjéről száztizennyolcadik
énekében meghagyá.

Hogy a Jézus király tövis-koronára
Jeruzsálembe mene,
A jó hitű szent nép előtte s utána
ez éneket üvölté.

A húsvéti bárányt mikor zsidók ették,
étel közben ezt mondták,
Vég-vacsora után a szent apostolok
a Krisztussal ezt mondák.

Marok zöld ágakkal sátoros ünnepen
most is zsidó ezt mondja,
Ünnep nyolcad napján Istentől a királyt
ilyen szókkal kívánja.

119. zsoltár

Alef **A**ki éltig a törvényt tartja
 ki boldog, ha épen járja!
Ki az ígét jó kedvvel hallja,
 ó, ki boldog, ha fogadja!

Büntől tisztán, szeplőtelen él,
 ki Úr ösvényén jár és él,
Kit, Uram, kemény fenyítéssel
 tartanunk hagysz tökélettel.

Segélj tartanom törvényedet,
 szabjam ahhoz erkölcsömet,
Mert én úgy nem vallok szemérmet,
 ha azon tartom szememet.

Akkor néked nagy hálát adok,
 minden jót hogy megtanulok,
Utadon erőm szerint járok,
 csak ne hagyj el, szót fogadok.

Béth **L**atorból jó ifjú mint lehet?
 így, ha tartja törvényedet,
Ím, igen keresem kedvedet,
 ne hagyj tévednem el innét!

Oltva, rejtve szerzetid bennem,
 ellened hogy ne vétkezzem,
Tanítsd meg dekrétumidra lelkem,
 kin felségedet dicsérjem.

Mert úgy szokom meg törvényedet,
 untalan mondom ígédet,
Feljebb szeretem, hogynem kincset,
 utad járnom, hogynem mindent.

Vétetlen az igazat tartom,
 szerzetidről gondolkodom,
Ha megvissz, abban nyájaskodom,
 azt soha én nem tágítom.

Gimel **A**z életre vígy meg engemet,
 tartsam vígan törvényedet,
Nyisd, világosítsd szemeimet,
 lássam ígéd bölcs értelmét!

Gyámoltalan vendég, bujdosom,
 házadnál ígéd sem hallom,
Vígy haza, mert házad óhajtom,
 ne rejtsd azt, kiben nyugalmam!

Jól tudom, bánod és átkozod,
kik nem élnek úgy, mint mondod,
Ments ki, lásd, mily szidalmat látok,
hogyan élek, amint jóllod.

Saul mind reám szól urakkal,
de én csak járok igazsággal,
Minden kedvem te útjaiddal,
igéd tart engem tanáccsal.

Daleth **A** porba, sírhoz jutott lelkem,
ígért életem add érnem,
Lám, ügyem mind neked jelentem,
te oktatsz, mit kell művelnem.

Utad tanulnom is vígy engem,
dolgaiddat hadd beszéljem,
Mert kívánva elolvadt lelkem,
mint fogadtad, vidítsd szívem!

Lelkemet hamisra ne ereszd,
igédet tisztán ismertesd,
Mert választottam tökéletemet,
nézem csak te törvényedet.

Énbennem törvényed felmetesz,
ne szégyenítsd meg hitemet,
Fejtsd ki veszélyből bús lelkemet,
futva nyomom ösvényedet.

Hé **L**ábamat vezesd, tartsd lelkemet,
tartsam éltig szerzésedet,
Vigy meg, hadd tanuljam igédet,
Tartsam épen törvényedet.

Ösvényeden vezess engemet,
mert ahhoz tudod kedvemet,
Vagyon-gondtól térítsd eszemet,
fordítsd tefeléd elmémet!

Orcám tartóztasd, bűnt ne lássak,
életet törvénnyel tartsak,
Add fogadt jódat, lám, nem hagylak,
hagyd, szeretve szolgáljalak!

Tartok szégyentől, kitől megments,
mert jó igéddel csak éltetsz,
Jóvoltodból engem ne vesztesz,
lám, törvényed nálam kedves.

Váv **B**ús fejemmel tégy jól, oltalmazd,
fogadásod ne halogasd,
Bosszantómnak hadd adjak választ,
hogyan veti az hozzád bizást.

Uram, igaz ígédet számtól
ne fogd el, mert függök szódtól,
Úgy nem állok el az igaztól,
nem szűnöm meg jó dologtól.

De ha honn szabadon lakhatom,
törvényed is inkább tartom,
Az uraktól én sem átallok,
sőt, előttük hasogatom.

Ó, mily leszen gyönyörűségem,
tartanom, amit szerettem,
Szerettem könyvedre vetem kezem,
azt beszélem, emlegetem.

Zain **S**ok búmban tart szód és reménység,
már amint fogadtad, vígy meg!
Háborúmban mert csak az éltet,
csak vigasztal egy ígéret.

Vajh, hogy csúfolnak a felvalók,
útjaidból ki sem tartok,
Régi dolgidra ottan fogok,
ott vigasztalást találok.

Az ország vakságát is látom,
hogyan elhagyott, iszonyodom,
Én bujdosván is veled tartom,
ígédet kedvest dúdolom.

Kedves ígéd éjjel is tartom,
tiszteletidet gondolom,
Mindenütt mindenha ez dolgom,
szent hagyományodat tartom.

Héth **I**tt részem, itt marhám, ezt mondtam,
hogyan beszédedet megtartsam,
Szívszakadván előtted mondtam,
szód szerint tarts meg, láss hozzám!

Vétkes erkölcsömre tekintek,
egyenes utadra térek,
Nem halasztok, térni sietek,
szerzetidre kedvvel megyek.

A gonoszok töribe estem,
törvényed úgy sem feledtem,
Sőt, éjfélkor énekhez keltem,
ígédről neved dicsértem.

Nyájasságom hatszáz jámborral,
szent útjaidon járókkal,
Lám, e föld rakva jóvoltoddal,
tégy bölcsé tudományoddal!

Téth **K**önyöröld meg, vidd meg szolgádat,
 lássa már fogadásodat,
Jó hitet adj, értelmet, vallást,
 mert hiszem mind mondásidat.

Ostorod után már jól élek,
 azelőtt igen tévelygék,
Jó vagy és jótévő, hadd értsék,
 igédbe tedd azt, hogy bölcs legyek!

Szólnak urak, rágnak hamisan,
 noha törvényt tartom tisztán,
Ez örömem, ezt járom vígan,
 ők elhíztak urak útján.

Így jó tanulni, mint én jártam,
 verve mondásidhoz szoktam,
Szád beszédét jobbnak tartottam,
 hogynem halom kincsem látnám.

Jod **K**ezed vetett engem e búra,
 vígy haza, ott tégy tudóssá,
A sok jámbor örömmel lássa,
 hogy hitemet szód nem csalta.

Azt tudom, szód igaz s tökélet,
 azért méltán versz engemet,
De vígy meg, vigasztald lelkemet,
 szód szerint ne hagyd hitemet!

Szerelmem, kedvem csak törvényed,
 vígy meg azért, add kegyelmed!
Kik reám törnek, szégyenítsed,
 lám, minden dolgom törvényed.

Sok szentid velem hadd éljenek,
 akik törvényedhez értnék,
Szerzetidben hadd ép, bölcs legyek,
 némely szókat ne szégyelljek!

Kaf **A** várásban lelkem elszakadt,
 szód után remél oltalmat,
Szód után szemem nézve fáradt,
 mondok: Mikor teszed szódat?

Tömlő vagy füstre tett bőr testem,
 törvényed így sem feledtem,
E veszély végét mikor érzem?
 ellenim vesztét hogy nézzem.

Oly vermet nekem azok ástak,
 kik nem igédből tanultak,
Szód ha igaz, hol maradnak,
 kik méltatlan engem rontnak?

Rám törnek, már csak meg nem öltek,
a jótól el sem vihettek,
Jóvoltodból életre vígy meg,
minden szódnak honn engedek.

Lamed **H**a mint az ég, beszéded megáll,
fogadásod soha nem csal,
Míg a föld, szód örökké szolgál,
megleszen, mit nekem mondtál.

Oly erős szód, kin azok állnak,
hogy e napig mind szolgálnak,
Ha szóid nem vigasztalnának,
holta lett volna szolgáltnak.

Szerzetid soha nem felejttem,
kikben tartod én életem,
Ím, szolgád vagyok, tarts meg engem,
lám, titkodon értekezem.

Törnek gonoszok én fejemre,
én gondom csak törvényedre,
Mert csak annak, látom, nincs vége,
mind egyébnek leszen vége.

Mém **A** törvényt én, vajh, mint szeretem!
az mindennapi beszédem,
Ellenimnél eszesbbé lettem,
hogy korosként azt említem.

Nagy doktorimnál többet értek,
hogy törvényről elmélkedek,
Véneknél ezzel többet értek,
törvényed szerint hogy élek.

Oda minden gonoszról térek,
bölcsséged útján megyek,
Sehová szód mellől nem térek,
mert te intesz, hogy így éljek.

Lépes méznél számnak törvényed
édesb mert lelkemnek étked,
Onnat vettem én ennyi eszet,
hogy gyűlölök rossz erkölcsöt.

Nun **N**ékem te szód úti lámpásom,
lábam vezető világom,
Hitre fogadtam és megállom,
szent törvényedet megtartom.

Ily nagy kínokból de már vígy fel,
lám, fogadtad, vígy meg, költs fel!
Szám áldozatit vedd jó kedvvel,
taníts élnem törvényeddel!

Sokszor lelkem markomban tartom,
törvényedet mégsem hagyom,
Latroktól nekem vetve hálóm,
amit hagysz, mégsem tágitom.

Törvényed nekem örök marhám,
szívem mind csak abban vidám,
Abban járni magam foglaltam,
holtomig azon szívem, szám.

Szamek **S**ok vetett hálót, sokan lesnek,
én csak igazat kedvelek,
Ellenük te vagy vár és rejtek,
szódhoz képest én nem félek.

Éntőlem latrok távozzanak,
mert az Úr szavában járok,
Szódra támaszkodván megállok,
várván té s tova sem kapok.

Láss hozzám, támassz meg, ne vesszek,
törvényedben holtig élek,
Bünteted, kik téged megvettek,
álnok életet követtek.

Efféle föld s lakit kiveszted,
ezt tudva tartom törvényed,
Testem ezt tudva reszket tőled,
mert rettegem ítéleted.

Ajn **K**edvedre szent egyenest éltem,
ellenségtől ne hagyj vesznem,
Adj jót, adj valaha örülnöm,
latrok búját ne szenvedjem!

Epedt szemem várva oltalmat,
tartva parancsolatidat,
Már kegyelmedből fogd szolgálodat,
add tudnom szertartásidat!

Drága szolgálodat törvényedre
Vidd, igéd titka-értésre,
Most azokat fogd büntetésre,
kik csak törének igédre.

Nálam azért kedvesb a törvény,
hogynem finom aranyedény,
Éppen előttem a szent ösvény,
rossz szokásom nincs azt nézvén.

Pé **I**gédből vannak csoda titkok,
mint szívemben e szép dolgok,
Ajtajukon nagy ő világuk,
ott az együgyűk lesznek jók.

Jó nagy torokkal azon iszom,
 értenem azt úgy kívánom,
Már tekints, jóvoltod hagyd látnom,
 mint kit szeretsz, ne hagyj fogynom.

Óvd és vezesd utadon lelkem,
 bűn ne ülje meg én elmém,
Rám töröktől oltalmaz engem,
 szerzésidet hogy őrizzem.

Tekintsd víg szemmel már szolgádat,
 add tudnom dekrétumidat,
Nézd szememnek könnyes patakját,
 hogyan nem tartják reguládat.

Cáde **M**ily igaz vagy, mily tiszta dolgod,
 mind igaz te hagyományod,
Teljes jó mind parancsolatod,
 egy igaz minden mondásod.

Ezt hogy felejtették a latrok,
 bosszúmban csaknem fakadok,
Tiszta szód mint oly égő lángok,
 kin ezért ennyire kapok.

Rossz gyermek koromban is tartám,
 törvényed útjait jártam,
Mert örök jó, még akkor láttam,
 nem vész, aki tartja, tudtam.

Törvényedben én gyönyörködtem,
 ha bűba, veszélybe estem,
Add örök ígédet értenem,
 úgy, hiszem, leszen életem.

Kof **A**dd meg szívem tiszta kívántát,
 úgy tartom dekrétumidat,
Halld meg egész szívemnek szavát,
 tarts meg, hogy tartsam te szódat.

Szódra bízva jó reggel kelek,
 hogyan megvív, azon könnyörgök,
Virrasztóknál ébrebben élek,
 törvényed felől beszélek.

Panaszom jóvoltodból halld meg,
 mint igaz bíró, és ments meg,
Mert közel hozzám latrok jöttek,
 kik utadról messze estek.

Istenem, te is jöjj hozzám közel,
 ki mindent igazt szerzettél,
Tudtam, törvényed örökké él,
 soha szent ígéd nem vész el.

Rés **E** kint, bűt tekintsd, mentsd ki lelkem,
lám, törvényed nem feledtem,
Vedd fel ügyem, perelj meg értem,
szód szerint tarts meg, védj engem!

Törvényedet akik nem tartják,
a latrok mind latrul járnak,
Vége nincs irgalmasságnak,
abból adj szegény szolgádnak!

Azok sokan üldöznek engem,
igédtdől el így sem tértem,
Ennyi latrot látván bús lelkem,
hogy igédhez nincs szerelem.

Szent törvényed, látd, mint szerettem,
jóvoldbóld tarts meg engem!
Minden szódat igaznak értem,
mily igaz, oly örök hitem.

Szin **É**n főm ártatlan sok úr rontja,
de szívem a törvényt tartja,
Igédén feljebb vigassága,
hogynem ha sok pénzt lelt volna.

Gyűlölök hamisat és feddek,
minthogy minden jót kedvelek,
Hétszer egy nap téged dicsérlek,
hogy igazságidra nézek.

Igéd-szeretők nagy boldogok,
nincsen azoknak bántásuk,
Tőled én csak oltalmat várok,
törvényedben arra járok.

Szerzésidet tartom és őrzöm,
lelkem szerint azt szeretem,
Te hagyásid forgatom, nézem,
mert nézed te 's mind erkölcsöm.

Táv **E**lődbe vedd kiáltásomat,
tudnom add te titkaidat,
Vedd elődbe imádságomat,
ments meg, add fogadásodat!

Neked nyelvem mond dicséretet,
hogy tanulhatom igédet,
Szám beszéli szent szerzetidet,
szent igaz ítéletedet.

Jobb kezeddal segéld fejemet,
lám, választottam igédet,
Lelkem tőled remél kegyelmet,
mert szerettem törvényedet.

Ó, vígy meg, és honn megdicsérlek,
törvényedben úgy élhetek,
Eltévedt juhodat keresd meg!
lám, soha nem feledtelek.

Saul Dávidra így panasza,
ki sok latorral csak bántá,
A sátorhoz hogy nem járhat –
száztizenkilenced nótá.

120. zsoltár

Nekem volt eddig nagy sok ellenségem,
Mert nagy had hol űz, hol fekszik körülöm,
Tüzet rám olajjal gyújt sok irigyem,
Imitt-amott sok patvar öli fejem.

Jöni mellém sehol senki nem mere,
Gyámoltalan fejem az Úrra kele,
Szómat kegyesen mindenütt megérté,
Én szegény fejemet eddig megőrzé.

Énrám most is a nyelv magát felhúzta,
Hamis ajak magát igen mozgatja,
Áruló száj énreám torkát táta,
Tarts meg, Uram, lelkemet ne ronthassa!

Lator nyelv, de mire népsz te dolgodban,
Mi hasznót vársz én fejem fogyásában,
Mihez hasonljalak forralásodban?
Kivel vesztesz és véssz a sustorgásban?

Úgy vágsz és szúrsz, mint tatár éles nyila,
Ki mérges sebének nincsen orvossága,
Ugyan lobog, mint aszú fenyő lángja,
Kit, ahol indul, senki nem olthatja.

Vesztett fejem, ím, Izrael közt lakom,
De mintha pogány közt laknám, úgy tartom,
Mert nemzetem szeretetét nem látom,
Sőt, fejemet köztük én alig óvom.

A fene Kédár nemzetek hasonlók,
Lám, atyámfiak is mind arabok,
Hitet, emberséget köztük nem látok,
Egyhez sem bízhatom, mert mind árulók.

Sok ideje, hogy effélékkel lakom,
Köztük fejemet én le sem hajthatom,
Kiknek ha jót mondok, csak haragítom,
Kardra készek, ha békességre hívom.

Sok árulók ellen Dávid így szóla,
Kik szavára Saul őtet búsítja,
Soká Dávid miattuk pusztán bolyga,
Százhuszad énekben róluk panasza.

121. zsoltár

Várnék erőt mindenünnet,
Hegyek felől segedelmet,
Széjjel viszem két szememet,
Nézném, ha védnék fejemet.

Együnnet is nem remélek,
Azért csak az Úrra nézek,
Ha mindent könnyen teremtett,
Engem ez ügyben megmenthet.

Lábad csuszamni sem hagyja,
Ha tántorogsz, kezéd fogja,
Szemét álmra nem hunyja,
Fődet őrződ, Úr úgy óvja.

Elhidd, ez Úr hogy nem szunnyad,
Izraelt őrzí, úgy tudjad,
El sem veszi szemét rólad,
Éjjel-nappal neked virraszt.

De mit rettegsz, ha Úr nem hagy,
Ha Úr őriz, ha jobbján vagy,
Jobbod felől ha erőt ad,
Fejed felett árnyékot tart.

Attól sem hév nappal nem ver,
Hold hűvöse éjjel sem ér,
Semmi veszély hozzád nem fér,
Mert mindenkor veled vezér.

Szentit régen a pusztában
Így őrzé minden útjukban,
Megóv s nem hagy semmi búdban,
Tartja lelked mert markában.

Utadban, minden jártodban
Téged őriz, és házádban,
Békességben és hadakban
Örökké tart oltalmában.

Rettent Jósafátnak mondá
Jekházíel, így biztatá,
Pogány ellen bátorítá,
Százhuszonegy nótán hagyá.

122. zsoltár

Vidulok és örvendek,
Mikor ily szókat értek:
Az Úr házához, szentek,
E napon velem jertek!

Idő, nap, ím, elforgott,
A nagy ünnep eljutott,
Látok majd sok, drága jót,
Hallok ott sok szent, víg szót.

Gyönyörűséggel látom
Jeruzsálemet, áldom,
Szent kapuit hogy nyomom,
Sok jámborral ezt mondom:

A Jeruzsálem szép hely,
Mint Úr városa, ép hely,
Házzal erős és néppel,
Erős az egyezséggel.

Díszes, mert oda járnak,
Akik Úrnak szolgálnak,
Kit Úr hagyott Jákobnak,
Fiak ott imádkoznak.

Izraelnek mert széke
Ott vagyon kérdő helye,
Minden kapun törvénye,
Ott Dávid magva széke.

Mindennek boldogsága
Onnat vagyon meg java,
Tehát minden ezt áldja,
Urat érte imádja!

Az Urat, no, kérjétek,
Minden jót adjon ennek,
Akik ezt szeretitek,
Minden jó legyen nektek!

Szép Jeruzsálem vára,
Jódat az Úr megadja,
Te tornyidat megáldja,
Friss házidat Úr lássa!

Ez legyen Úrtól neked,
Mert nemzetem tebenned,
Atyámfia, te néped,
Azért jó legyen neked!

Nagy Úr háza tebenned,
Úr sátora közepetted,
Ki hogy legyen örököd,
Az Úr legyen teveled!

Tudnunk a szent nép adá,
Ünnepen mint vigada,
Százhuszonketted nóta,
Kit örömről hagyja.

123. zsoltár

Búmban két szememet az égre emeltem,
Mennybéli erős Úr, te székedre néztem,
Ki, noha messze vagy, itt lehetsz, meghittem.

A szolgák, lám, néznek csak uruk kezére,
A leányt ha bántják, asszonyt éri érte,
Mert vigyáz és indul gazda intésére.

Bízunk mi csak hozzád, szemünk csak rád vetjük,
Míg mihozzánk nem térsz, rólad el sem vesszük,
Míg nem szabadítasz, segítséged kérjük.

Engedj meg bűnünkből, már könnyörülj rajtunk,
Mert nagy gyalázatban, szégyenben nyomorgunk,
E kevély nép között csak utálság vagyunk.

Lásd meg e szidalmat érted, és csúfságot,
Nem tűrhetjük immár dúsak sok, rút szavát,
Hogy igazat vallunk, kevély nép nyomorgat.

Rabságban a szent nép régen így panaszla,
Babilóniában kit pogány csúfola,
Százhuszonharmadik énekében mondá.

124. zsoltár

Ha Úr velünk nem lett volna,
Bátor Izrael mind mondja:
Ha Úr velünk nem lett volna,
A mi dolgunk odavolna.

Az ellenség úgy búsula,
Ellenünk úgy készült vala,
Mely szándékkal siet vala,
Elevenen elnyelt volna.

Dühödt árvíz mint mindent kap,
Senki ellene sem állhat,
Pogány oly sebbel indula,
Hogy elmosson, hogyha árthat.

Ily keveset, ily erőtlent,
Készületlen, marok népet,
Nagy erejéhez bíztaban
Úgy szomjazta mi vérünket.

Derékképpen mindenestől
Ez özönbe vesztünk volna,
Mert fejünkön, mert lelkünkön
Az árvíz felül ment volna.

Ez hogy nem lőn, az Istennek
Örök hála, a felségnek,
Hogy e fogas, vastag népnek
Nem ada prédán fenéknek.

Jutánk törbe, de kimenénk
Mint madárcák, és kifeslénk,
Vadász töre mert eltörék,
A kelepccén mi elmenénk.

Ezután is az Istenben
Bizodalmunk, teremtőnkben,
Ki tehet mindent mindenben,
Ha ő bír földön és mennyben.

Nabukadnezar kezéből
Zsidó aki megmarada,
Százhuszonnegyed énekben
A magnak maradt ezt mondá.

125. zsoltár

Istent szívéből aki tiszteli,
Ki Úrban bízik és éltig féli,
Azt a szerencse szele nem illeti.

Sem nyilvánvaló veszély nem bántja,
Sem titkon való el nem olthatja,
Világ ha összeszakad is, nem rontja.

Tisztán mint Sion hegye, úgy marad,
Kit merő kövön az Úr úgy fundált,
Hogy semmi szélvész, eső annak nem árt.

Ennyi hegy fekszik szent város körül,
Isten tábora így szentek körül,
Soha nincs messze az Úr ő népétől.

Nem hagy latroknak örök istápot,
A szentek nyakán örökös botot,
Mert abban sok szent hitben megtántorgott.

Éltesd szentidet, tégy jól a jókkal,
Tégy minden veszélyt, Uram, latrokkal,
Kik a jó útról eltérnek, azokkal.

Sík út e világ, kin latrok járnak,
Ki után mikor latrul kárhoznak,
Jákob fiai akkoron áldatnak.

A jó városnak ez állapota,
Hogy egy sincs latra, sok a jámbora,
Százhuszonötöd szent ének azt tartja.

126. zsoltár

Édes hazánk földje felé hogy az Úr fordítá,
Sionból elvitt rabjait hogy elbocsáttatá,
Örömünkben mi nem hivénk, amit szemünk láta.

De sőt inkább ugyan tetszék, mintha álmot látnánk,
Mind eszünkben rabságunkról előbbi nyavalyánk,
Alig hisszük, amit látunk, hogy haza indulnánk.

Édest nevet szívünk, szemünk, ki előbb csak síra,
Nagy örömmel ki-ki vígan feleinek mondja,
Víg énekkel hangos nyelvvel a szent Urat áldja.

Sőt pogány is minden földön hogy örömünk látja,
Csodálkozik, reánk bámul, ránk mutat, ezt mondja:
A zsidókat most az Isten nagy javával látta.

A pogány nép ezt jól mondja, mert sok jóval látta,
Az ő népét a jó Isten hogy megszabadítá,
Kiért méltán az ő népe örömét mutatja.

Szabadítsd meg, kegyes Isten, te több rab szentidet,
Kiben néped úgy csodálja cselekedetidet,
Mintha délre a homokon fakasztanál vizet.

Hitetlen nép, a pogányság ezt ugyan nem hiszi,
Mint hév földön hogy nagy árvíz lehessen, nem véli,
De megjöttöd világ ellen te néped reméli.

A mag-hintők ha rossz földbe jó magvukat vetik,
Nagy bánattal, sírva hintik, mert lételét kétlik,
De ha neki idő szolgál, nagy örömmel gyűjtik.

Szép magvunkat sírva hinténk, hogy rabságra menénk,
A drága mag, ím, jól termett, pogány közt hogy élénk,
Ím, örömmel nagyobb részül szép hazánkba térénk.

A szent népnek jó csoportja, hogy haza szalada,
Isten házat sírva rakja, a többit kíváná,
Százhuszonhat énekében örömét is mondá.

127. zsoltár

EMBER csak hiába magától vesződik,
Ha az Úr nem segél, akármint törekedik,
Marhára, családra hiába törődik,
Ha mennyei Úrtól ő dolga nem áldatik.

Gyámoltalan a vár, veszendő a város,
Ha Isten nem őrzi, higgyed, nem bizodalmas,
Éjjel-nappal semmi a serény virrasztás,
Ha az Úr nem segél, országot vesz e tartás.

JÓ reggel dolgozhoz csak hiába kelsz fel,
Hiába nagy későn még haza és lefekszel,
Aszú kenyéren is nagy nehezen élsz el,
Ha az Úr nem szeret, ha kezed nem segél.

Sőt, akit ő szeret, annak kívánságát,
Ha mind aluszik is, megadja élte javát,
Mikor a hitetlen úzi nagy munkáját,
Kiben megszakasztja ettét, ittát és álmát.

Efféle örökség, mint a nemes magzat,
Csak az Úrtól vagyon, nem leled meg másutt azt,
Isten ajándéka a gyümölcsöző ág,
Ami annál alább, magadtól azt nem adhatd.

Gyermekeket az Úr ad, Úr ad egészséget,
Ha tégedet szeret, ad testednek épséget,
Kivel megijeszti minden ellenidet,
Erre nézve nem mer vonni rád senki fegyvert.

Erős, tegzes vitéz ha keziját húzza,
Az ő ellensége sehol őt meg nem várja,
Erővel, ifjakkal akit Isten álda,
Bizony, boldog ember, ellensége nem bántja.

Lesznek szerencsések az Úrtól áldottak,
Kik olyan nyilakkal tegzüket megrakhatják,
Mert lészen oltalmuk, mikor perbe jutnak,
Székben ellenségek azokon nem kaphatnak.

Bölcs Salamon király ez éneket ír,
Százhuszonhetedik részben Zsoltárban hagyá,
Hogy ember tanácsa semmi, és munkája,
Ha Isten nem áldja, fogyatkozik bár, tudja.

128. zsoltár

Ki boldog, aki Úrtól fél,
Az ő törvényében él,
Útjairól ki nem tér el,
Nem tévelyeg hitetlennel.

Ügyed boldog és életed,
Előre megyen mindened,
Ha te kezedd keresed,
Etted-ittodat megleled.

Nejed kellő magzatokkal
Virágozik te házadnál,
Mint termő szőlő szép lombbal,
Szőlőfejekkel vigasztal.

Bő földön olaj-csemete
Mint nő és szép hegye gyenge,
Te gyermekid így ülnek le
Te asztalidnak körüle.

Erőtlen, vékony, aszú fa
A szőlőtő, de szép haszna,
Gyarló edény nálad Éva,
De édes gyermek nő nála.

Nem kell karó az olajnak,
Zöld és kövér, ő haszna nagy,
Örök hírük jó fiaknak,
A szentek így virágoznak.

Jámbort így áld meg az Isten
Háza táján, ugyan kinn, benn,
Ha féli őtet mindenben,
Az él lelkében, testében.

Ország javát is megadja,
Jeruzsálemet megáldja,
Sionból érted Úr látja,
De holtodig jóval tartja.

Látod házad boldogságát,
Látod sokszor unokádat,
Megéred Izrael javát,
Teérted bő olcsóságát.

Az Úr ő szentit így áldja,
Földjét értük megtartja,
Dávid király ezt jól látá,
Százhuszonnyolcad nótán mondja.

129. zsoltár

Járt énreám sok ellenség,
Kiskoromtól ronta mindeddig,
Mondja most Izrael, a szent nép:
Énreám járt minden pogány nép,
Tört reám mindeddig.

Ifjúságomtól mindeddig
Számptalan bút, kínt, veszélyt láték,
Pogány miatt sokszor nyomorgék,
De fejemet még nem vesztheték,
Ugyan megmaradék.

Sok pallér igen rongála,
Hátamon pogány vígan szánta,
Hosszú barázdákra hasíta,
Rajtam addig cséple és vona,
Míg ugyan eluná.

Rabszíjamat elvagdalá,
Én béklyómat az Úr eloldá,
Nyakamról az igát levoná,
Sokszor pogány közül meghoza,
Régen hozzám láta.

Azt tartom, most is poklul jár,
Szándékában kisebbséget vall,
Szép Sionra valaki forral,
Valaki zsidót gyűlöl, utál,
Futni tér, szégyent vall.

Efféle mind olyan legyen,
Mint amely fű költ a háztetőn,
Kinek zsírja hogy semmi nincsen,
Érés előtt aszása leszen,
Aratni ne kelljen.

Erről sem arató, markát,
Sem hordó, nem tölti meg zsákját,
Sem útonjáró nem mond ily szókat:
Úr áldja meg ti munkátokat,
Sem fogadják az áldást.

Látok sok pokol szerencsét,
Izrael pogány közt szenvedett,
De hogy megment, azzal kérkedett,
Százhuszonkilenced éneket
Arról monda kedvet.

130. zsoltár

Nagy, mély vízben, sárban forgok,
szívem titkából óhajtok,
Uram, csak hozzád kiáltok,
te ajtódon zörgök, kopogok,
Megértsd szóm, nézd, mint nyomorgok,
keserves szívvel mint búsongok.

Jajszómra hajtsd le füledet,
vedd eszedbe nyögésemet,
Megbocsásd, kérlek, bűnömet,
mert ha feljegyzed mind vétünköt,
Ha mindenért lekapsz minket,
ki tűrheti el törvényedet?

Ó, tekintsd inkább magadat,
eleinkhez irgalmadat,
Minem mindenkor lakoltatsz,
kegyelmedből sok bűnöst meghagysz,
Fiakat hozzád úgy fogadsz,
kiért minden fél, és hozzád tart.

Megvárom fogadásodat,
meghittem igaz, szent szódat,
Elvárom szabadságomat,
pogány közül fordulásomat,
Ezzel kötöm nagy sok búmat,
hogymég meglátom szép hazámat.

Oly reménységem az Úrban,
szívem függ szent fogadásán,
Hogy hajnaltól estig magam
foglaltam nagy imádkozásban,
Az én szemem virraszt abban,
kérlek immár, vígy meg hazámban!

Reménységteket vessétek
csak Istenbe, zsidók, szentek,
Mert kegyelmes, csak kérjétek,
megkegyelmez, ha hozzá tértek,
Őnála segedelmetek,
rabságból kiment, ne féljete!

Gyámolítja a szent népet,
az Izrael rab nemzetet,
Megengedi minden bűnét,
kiért most elvetette őtet,
Halálból felkölti népét,
minem elvette szinte őtet.

Oltalmát mintha megvonta,
 zsidót az Úr hogy elhányta,
De valaha megfordítja,
 kiról hitét zsidó így vallja,
Babilonban arról szóla,
 százharmincad énekben monda.

131. zsoltár

Az én szívemben, Uram, előtted ha magam elhittem,
Ha kevélykedtem, ha merő nyakkal, feszes szemmel néztem.

Lelkem ha pöffedt, ha szemöldököm szokatlan felhúztam,
Ha erőm felett nagyobbra űztem, magam mutogattam,

Ami Istené vagy más felségé, ha magamra vettem,
Ha nagy, ördögi, rút mesterséggel én nevet kerestem,

Zablán magamat ha nem viseltem, meg nem mértéklettem,
Kívánságimat ha meg nem szegtem, szelíden nem éltem.

Ám, Uram, büntess, semmit ne kímélj, ha meg nem aláztam,
Mint csecstől elvált mostani gyermek, magam úgy nem szabtam,

Tsak anyjával jár, csak anyát kiált, untalan szólítja,
Sehol anyjától az el nem marad, mert javát ott tartja.

Olyan én szívem tehozzád, Uram, tőled vár és hallgat,
Állapotomban lelkem oly szelíd, nem búsít, háborgat.

Soha ne szakadj, szent, az Istentől, de reméld ott jódat,
Izrael, így várd, mint én, örökké, és szeresd az Urat!

Dávid, nagy király és nagy próféta magát el nem hivé,
Szelíd életét százharmincegyed énekben jelenté.

132. zsoltár

Sokat túrtem, sok bút, munkát láttam,
kiért tőled jót vártam,
Dávidról már emlékezzél,
velem tégy jól, szent Atyám,
Mert hitemre azt fogadtam,
az Úrnak számmal mondtam,
Hogy nyomorgék és bujdosám,
szám égre tátám,
Jákob Urát szólítám,
ilyen szóm neki nyújtám:
Nem lépek addig házamba,
addig én meg nem nyugszom.

Istenem bár megverjen, ha nyugszom,
házamban ha nyujtózom,
Ha ágyasházamba lépek,
ha mellém jó asszonyom,
Ha álmomat én megadom,
ha szememhez én bocsátom,
Ha eszemet én meghagyom,
ha másra adom,
Mígnem bizonynal tudom,
megtalálom, meglátom,
Az Izrael szent Urának
háza helyét fundálom.

Dögben, szükségkor arra találtunk,
kit azelőtt nem tudtunk,
De vékonyan Efratában
e szent helyről hallottunk,
Angyal után rátaláltunk,
szövevény helyet találtunk,
Jertek, e szent házba menjünk,
jertek, imádjunk,
Lába helyét becsüljük,
székéhez, jer, járuljunk,
Az új házban a nagy Úrnak
egy beszéddel így szóljunk:

Ó, felséges Úr, indulj és kelj fel,
nyugvóhelyed, ím, készen,
Szent törvényed tartó ládád,
Gabáonból jer mennyen!
Örök helye már Sionban
ezután, adjad, hogy legyen,
Papid öltözzenek szépen,
minden örüljön,
Víg áldozat nagy legyen,
szép énekekkel zengjen,
Szent Dávidért fia széki,
adjad, szerencsés legyen!

Hitére az Úr Dávidnak mondta,
meg sem hívja beszédét,
Dávid után koronázza
ő székében gyermekét,
Ha fiaid én frigyemet
megtartják, szent törvényemet,
Akikre tanítom őket,
megtartom őket,
Székedbe teszem őket,
és az ő gyermeküket,
Firól fira királyságra
emelem nemzetedet.

Itt, Sionban választom széket,
kedves lakóhelyemet,
Itt nyugszom meg, itt lakom már,
többé nem váltok helyet,
Kívántam eddig ily széket,
megáldom annak környékét,
Megszolgáltatom jó egét,
adok békességet,
Eltöltöm munkás népét,
bővösítem szegényit,
Bölcsé teszem Lévi népét,
jókká papi nemzetet.

Termővé teszem ott Dávid magvát,
felemelem ő szarvát,
Az én Dávid-Krisztusomnak
így teszem fel lámpását,
Ollyá teszem maradékát,
ki nagygyá tegye országát,
Megtöröm a pogányokat,
ellen valókat,
Szégyenítem az orcát,
ki reá tátja száját,
De ő fejébe szentelek
örök virágkoronát.

Sok háborgás után így jól jár
Dávid király, vigada,
Az Istennek házat rakna,
szent szándékkal fogadá,
Kinek helyét döghalálkor
végre angyal megmutatá,
Széke ott örökös lenne,
arról gondolá,
Hogy Isten azt választja,
örök székeinek tartja,
Százharmincketted énekben
fiainak ezt hagyá.

133. zsoltár

Édesb, nagyobb, jelesb de mi lehet,
Mint ahol a szép egyezés lehet,
Két atyafi ahol együtt élhet,
Csoda lehet.

Gyönyörűség szaga balzsamumnak,
Kit öntnek fejére a nagy papnak,
Fejéről jut elég szakállának
S ruhájának.

Jó harmat, jó eső Hermon-hegyen,
Ki leszáll, és Sion körül megyen,
Ezekből de mind annyi jó nincsen,
Nem is lesz.

Egyezés, békesség a boldogság,
Ha pappal egyetért a királyság,
Sionban, Jeruzsálemben jószág,
Kész boldogság.

Siont az Úr, bizony, akkor áldja,
S javát mindenben szolgáltatja,
Ha király és a pap együtt tartja,
Hitét vallja.

Az egyezséget így ajánlá
Papok közt, urak közt, Dávid hagyá,
Százharmincharmadik énekben mondá,
Papnak mondá.

134. zsoltár

Papok, tisztetek értsétek,
Az Urat ti dicsérjétek,
Éjjel-nappal Úr házában,
Mert ti csak azért éltek.

Az Urat ti is áldjátok,
Köznép közül kik itt háltok,
Szent ládához kezeteket
Emelvén imádjátok.

Pokoltól az Isten óvjon,
Sionból tehozzád lásson,
Ki mennyet, földet teremté,
Tégedet, szent, az áldjon!

135. zsoltár

Úr szolgálai, ti, szentesek,
az Úr nevét, no, dicsérjétek!
Papok, Lévi-nemzetek
és köznépek, mind kegyesek,
Kik az Úr házában éltek,
istenes népek!

Rendetek az és tisztetek,
itt éjjel-nappal azért ültök,
Úr pitvarit őrzitek,
Urat velem dicsérjétek!
Mily jó az Úr, hirdessétek,
emlegessétek!

Díszes éneket mondjatok,
emlegessétek meg ő dolgát,
Mint választá zsidókat
magának, a Jákob magvát,
Saját örökség marháját,
Izrael házában.

Oltalmat neki fogada,
sokszor nagy hatalmát neki mutatá,
Mert nagy a Jákob Ura,
nagy a mi Urunk hatalma,
Pogány istenit megbírta,
e világ tudja.

Létét aminek akarja,
földön, mennyen csak parancsolja,
Szavát a víz fogadja,
gyomrából a föld kiadja,
Valamit kíván, ha mondja,
ilyen hatalma.

Gyomrából földnek kihívja
a felhőt, és égre akasztja,
Az eget ropogtatja,
eső előtt villogtatja,
Tárháziból szelít hívja,
és elindítja.

Istenünk értünk megveré
Egyiptus földjét, vesztegeté,
Elsőszülöttjét veszté,
minden rendben megöleté,
Embert, barmot kesergete,
azt sem eléglé.

Több csodájával rettenté
a királyt és népet emészté,

Azután sok pogányt veszte,
erős királyokat töre,
Hatalmasokat megszege,
földjük elvevé.

Erős emor királyt, Seont,
básáni királyt, a nagy Ógot,
Mind annyi pogány országot,
kiket örökül megosztott,
Bírni Izraelnek adott,
úgy boldogított.

Megmarad, Uram, nagy híred,
ezekről vagyon örök neved,
Hogy oltalmazod néped,
pogányt szentidért így vered,
Népedhez kedved jelented,
és felemeled.

Látjuk az Úr nagy csodáit,
tudjuk a pogányok istenit,
Ezüst-, arany-öntésit,
mesterember keze szennyit,
Nem tudjuk azok csodáit,
semmi dolgait.

Élő lelkük nincs azoknak,
mert szájuk vagyon, de nem szólnak,
A szemükkel nem látnak,
fülük vagyon, de nem hallnak,
Orruk vagyon, sem szagolnak,
sem szívnek, fújnak.

Semmivel azok sem jobbak,
akik afféléket csinálnak,
Akik azokhoz bíznak,
oly bálvánnyá változnak,
Némuljanak, vakuljanak,
hogy fát imádnak.

De Izrael csak az Urat,
Áron családja csak Urat,
Lévi nemzet az Urat,
szentesek mind csak az Urat,
A jeruzsálemi nagy Urat,
a Sion Urát.

Így biztatá a nép magát,
hogy említé az Úr dolgát,
Hogy meghozza sok rabját,
megveri érte a pogányt,
Százharmincötöd szép nótát,
így üté lantját.

136. zsoltár

Az Urat, minden szentek,
velem, no, dicsérjétek,
Mert az Úr örök jó,
mert örök kegyelme,
Mert fogatlan, bő keze.

Szenteknek, isteneknek
Istenét dicsérjétek,
Mert örök jó,
Mert vége nincs jótétének,
Hozzánk való kedvének.

Szentek, az urak Urát,
no, velem dicsérjétek,
Mert örök jó,
mert vége nincs jótétének,
Hozzánk való kedvének.

Együl csak ő csodákat,
csak ő tett nagy dolgokat,
Mert örök jó,
mert így mutatja jóvoltát,
Örök atyai voltát.

Nagy bölcsen a szép eget
teremté és terjeszté,
Mert örök jó,
mert végetlen ő kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Tenger vizén a földet,
lágyn merőt fundála,
Embereknek jónak
mert azt úgy gondolá,
Mert örök ily jóvolta.

Fényes, nagy lámpásokat
nekünk az égen gyújta,
Embereknek jónak
mert azt úgy gondolá,
Mert örök ily jóvolta.

Előnkbe a szép napot
gyertyául feltámasztá,
Embereknek jónak
mert azt úgy gondolá,
Mert örök ily jóvolta.

Osztán holdat az éjre
és csillagokat hagyta,
Embereknek jónak
mert azt úgy gondolá,
Mert örök ily jóvolta.

Legelső magzatjukat
Egyiptusban elveszté,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Drága népét, Izraelt
közülük úgy kivivé,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Ezt mind felhúzott kézzel,
erős karjával szerzé,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Sásos, Veres nagy tengert
előttük kettémetszé,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Tenger száraz fenekén
Izraelt általvivé,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

E fáraót népestől
a tengerbe beveszté,
Mert örök jó,
Mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Rossz és mérges, nagy pusztán
szentit békével vivé,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Előttük nagy, hatalmas
királyokat kiveszte,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Magabíró, nagy híres
hercegeket elveszte,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Többi közt emor királyt,
Szihónt a földhöz veré,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Erős Básán királyát,
óriás Ógot veszté,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Zsíros és bő földeket
szentinek bírni oszta,
Mert örök jó,
mert véghetetlen bő marka,
Ő szentihez jóvolta.

Földjét örök lakásul
szentinek megosztatá,
Mert örök jó,
mert véghetetlen bő marka,
Ő szentihez jóvolta.

Ez Úr mi rabságunkban
kegyesen ránk tekinte,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Levevé mi nyakunkról
az igát, és megmente,
Mert örök jó,
mert véghetetlen kegyelme,
Ő szentihez jótéte.

Ez ad nekünk eledelt,
és minden állatoknak,
Mert örök jó,
mert vége nincs jó dolgának,
Hozzánk való gondjának.

Ó, szentek, e mennyei Urat,
no, dicsérjétek,
Mert örök jó,
mert vége nincs jótétének,
Hozzánk való kedvének.

Lelki, nagy örömében
a szent nép ezt éneklé,
Százharminchatodik
énekben beszélé,
Úr dolgait említé.

137. zsoltár

Hogy édes hazánkból fogságra jutánk,
Babilon földjére messze távozáink,
Útban, vizek mellett egy helyt megnyugvánk,
Édes hazánkon könnyezénk, zokogánk.

Istenünk házát, szép Siont említénk,
Romlott hazánk puszta földjét kesergénk,
Kire soha nem nézünk, azt ítélénk,
Minden vígságunkat ott letevének.

Édes muzsikánkat, mi citeránkat,
Vízi fűzekre akasztánk lantunkat,
Halálos bánatra adánk magunkat,
De a pogány nem eléglé mi búnkat.

Rontá, töré szép hazánkat, pusztítá,
A beteget sírni, nyögni sem hagyá,
A rabokat víg nótákra unszoló,
Hogy nyavalyán örüljenek, kíváná.

Uratok, Istenetek szent házában,
Amely éneket mondtatok Sionban,
Mondjatok most itt olyat a javában,
Talán, ha szép, megtanuljuk hazánkban.

Sionbeli éneket de hogy mondjunk?
Pogány földön szent nótát de hogy vonjunk?
Isteni dicsérettel csúfolkodjunk?
Nem e földre való, amit ott mondtunk.

Azóta, hogy szép hazánkból eljöttünk,
Belőled, szép Jeruzsálem, kikeltünk,
Minden világi jót mi elfeledtünk,
Nem tud lantot pengetni már mi kezünk.

Lantra nem mozdul, megragadt mi nyelvünk,
Valamíg Jeruzsálem nélkül élünk,
Míg hazánkról éneket nem kezdhettünk,
Addig énekre nincs kezünk és nyelvünk.

Említsd, Uram, említsd Edom nemzetét,
Ki hazánkra nógatta ellenségét:
Törjétek fundamentumából e helyet,
Törjétek és vesszétek e népet!

Megtudd, kegyetlen Babilon, kit vesztél,
Könyörületlen velem cselekedél,
Nem gondolád, szerencse tőled felkél,
Hogy Istentől verni reám küldettél?

Isten annak e világon sok jót ad,
Aki rajtad értem veszen igazat,
Öledből kikapja szép magzatodat,
Lábuk fogva falhoz veri agyukat.

Az énekes papok így kesergének,
Rabságba hogy Babilonba menének,
Százharmincheted nótán jövendölnek,
Hogy zsidók ellenségi poklul vesznek.

138. zsoltár

Uram, szívem szerint tégedet dicsérlek,
Valamivel lehet, mindazzal tisztellek,
Fejedelmek előtt téged nem szégyellek,
Minden fő rend előtt terólad éneklek.

Rólad szent házadnál derék vallást teszek,
Méltó tiszteletet szent nevednek teszek,
Hozzám kegyelmedről mindennek beszélek,
Mely igaz tökélet te légy, úgy dicsérlek.

Vagyon ugyan neked mindenről nagy neved,
De ígéretedet hogy megteljesíted,
Azzal te híredet sokkal öregbíted,
Mert nagy híred felett vagyon ígéreted.

Amely nap könyörgék, meghallgatád szómat,
Ottan vastagítád én gyarlóságomat,
Nem hagyád megfogyni én bátorságomat,
Mikor fejem láta szokatlan, nagy búkat.

Gondodat felőlem, és igazságodat,
Ha szomszéd királyok hallják jóvoltodat,
Dicsérik és vallják te igaz voltodat,
Kik tudják, hogy nekem ígértél koronát.

Ily fogadásodnak nagy volt náluk híre,
Hogy székbe ültettél, hamar vagyon híre,
Megmondják, mily drága az Úrnak errkölcse,
Megmondják, mily dicső az Úrnak felsége.

Országa és széke mert vagyon az égben,
De mindent lát felül azért itt e völgyben,
Minden felett járó, néz igen fényesen,
Mint mi itt e földön, nem úgy ül egy helyen.

Köztük legyek bátor én ellenségimnek,
Ott is te megtarthatsz, nem árthatnak főmnek,
Erős kezéd veted én kergetőimnek,
Azt hiszem, megtartasz mindenütt ellenük.

Hiszem, véghezviszed, amit elkezdettél,
Én állapotomat vidd elébb még ennél,
Örök kegyelmedből ne hagyj, hanem vígy fel,
Kezed művét, kérlek, hogy félbe se hagyd el!

Saul holta után Dávid székbe üle,
Kit ő az Istennek ekképpen köszöné,
De ország jó részét Saul fia élé,
Százharmincnyolcadik ének arról kele.

139. zsoltár

Isten, tudod minden dolgomat,
Én tanácsomat, egész gyomromat,
Ültöm és keltem, mozdulásomat,
Jól tudod s látod én gondolatomat.

Gondolatimat jártom-keltemben
Jól érted s nézed, és feküdtömben,
Körülem forgasz teljes életemben,
Te mind általlátsz elmélkedésemben.

Az én nyelvemnek minden tanácsát
Hallod, akármely aprólék szavát,
Mert te formálád elém utamat,
Mind homlokomat, mind pedig hátamat.

Szent kezed fogott akkor is hozzám,
Anyám méhében hogy fogantatám,
Bölcs mesterséged ebben csodáltam,
Hogy szívem látod, abból is én tudtam.

Végére annak mégsem mehettem,
Annak értését nehéznek véltem,
Egy kicsiny vérből hogy ezzé lettem,
De miként lettem, elmémmel nem értém.

Azért előled hová mehetnék?
Kit te nem tudnál, mit művelhetnék?
Ahol nem volnál, hová bújhatnék?
Ahol nem látnál, hová rejtőzhetnék?

Gondolnám, menjek mennybe, de ott vagy,
Ha föld gyomrába búvom, ott is vagy,
Bár vegyek ottan két sebes szárnyat,
Hogy napkeletről nap-esetre fogjak.

Jól látsz oda is, ott is megtalálsz,
Oly hosszú kezed, hogy ott is megkapsz,
Jól sem mondanám: sötétben nem látsz,
Mert éjjel is te, mint egy délben, úgy látsz.

Olyan a sötét, mint a nap neked,
Az éji sötét fénylik előtted,
Éj és napvilág nincsen teneked,
Csak emberekért azokat rendelted.

Kezedben szívem, minden értelmem,
Mert te teremted nekem mindenem,
Mert te alkottad anyámnál testem,
Vékony burokból hogy gyengén eredtem.

Úri, nagy műved abban dicsérem,
Mely csodán, bölcsen ott én készültem,
Anyám méhében általad éltem,
Ennek bölcs módját noha mind nem értem.

Rajtam tanultam bölcsességedet,
Vallom, csodálom te bölcs művedet,
Ha nem értem is bölcsességedet,
De nem tagadom te titkos művedet.

Az én tagimba oly kicsiny nincsen,
Kit te nem láttál a titkos helyen,
Mint föld gyomrában, anyámban gyengén
Mikor készülnék mondhatatlan bölcsen.

Mikor képtelen először ötlém,
Már tudál akkor, hogy csak kezdetém,
Már minden tagom, inam és erem,
Ki azután nőtt, nálad vala szintén.

Nálad mind számban még akkor vala,
Mint ami elmúlt, lajstromban vala,
Színem, mozgásom már tudván vala,
Hány nap mit nőnék, előbb tudod vala.

Amily keveset ebben én értek,
Dolgid végére mert nem érhetek,
Teremtésedben nagy mélyet nézek,
Elmém elfárad, abba hogy tekintek.

Könnyebb számlálnom tenger fővényét,
Hogynem művednek mély bölcsességét,
Aludtomban is azon fejemet,
Úgy mint ébren én fárasztom elmémet.

Sőt, majd úgy tetszik, úgy elmélkedem,
Mintha fenn volnék, ha lefeküdtem,
Hogy felserkenek, neved említem,
Természetéről ismét elmélkedem.

Azért ha tudod természetemet,
Minthogy formálád te mindenemet,
Tudod, ha törtem a király fejét,
És ha kívántam az ő tisztességét.

Uram, hát mikor veszted ezeket,
Kik nagy hamisan törik fejemet,
Mikor veszed el főmről ezeket,
Akik mindennap keresik véretem?

Lásd, mind utálnak, Uram, tégedet,
Semminek tartják tisztességedet,
Csúfolják, szólnak jámbor szentidet,
Értetlen veszik szájukra nevedet.

Nem szerethetem, Uram, azokat,
Nem kell, s nem veszem barátságukat,
Akik utálják méltóságodat,
Hogy reád vannak, az marja gyomromat.

Az ellenségem, ki gyűlöl téged,
Holtig gyűlölöm az olyant érted,
Keresd, hányd-vesd meg, szívem, és értsed,
Ha okom nem jó, szerencsém ne engedd!

Kifordíts ugyan bátor engemet,
Igaznál nem lelsz bennem egyebet,
Saulhoz s hozzád egy tökéletet,
Ha hibát teszek, vidd útra lelkemet!

Ártatlan voltát Dávid így mondá,
Árulók ellen Istent támasztá,
Hogy király ellen soha nem jára,
Százharminckilenced énekében hagyá.

140. zsoltár

Hamisak méltatlan, Uram, reám keltek,
Embertelen népek kegyetlen kergetnek,
Oltalmaz meg tőlük, mert rólam végeztek,
Ha lehet, azt szánták, hogy elemésszenek.

Igen gyülekeznek, mindennap rám kelnek,
Csatával vadásznak, sok helyen lest vetnek,
Sok mérges nyelveket reám köszörülnek,
Mint annyi sok kígyók, annyi kegyetlenek.

Szóval ország előtt elhíresítettek,
Királynál nagy bűzbe engemet keverték,
Mert az áspis mérge szájukban beszédük,
Engemet mindenütt azzal gyűlöltetnek.

Ezekről őrizd meg, Uram, én fejemet,
Istentelen kézbe ne ereszd lelkemet,
Embertelenektől tartsd meg életemet,
Mert utánam lesnek, megejtnek engemet.

Lábamról leejtnek – hatalmasok szánták,
Nekem tél-túl hálót és hurkokat hánytak,
Ahol, tudják, járok, oda vermet ástak,
Kiben foghatnának, útba mindent hánytak.

Kiáltok eközben: te vagy én Istenem,
Te vagy segedelmem, hallgasd meg beszédem,
Te fejem oltalma, te voltál védelmem,
Mikor hadakoztam, te óvtad meg én főm.

Ez Istentől szakadt Doég kívánságát
Ne hagyd előmenni rajtam, ily szándékát,
Mert ha most megejthet, elhiszi ő magát,
Jó szerencsében nem tiszteli Urát.

De sőt ellenségim fejét, a Doéget,
Kik engem kerülnek, azok hepciherét
Bűne szerint verd meg, törd azzal fejüket,
Amit nekem szántak, hogy értsék bűnüket.

Éles nyelvük mérge önn fejükre térjen,
Mint egy Szodomára, tüzes eső essen,
Iszonyú tűz-lángba mind e nép süllyedjen,
Mély pokol torkába, honnat ki ne keljen.

Orcátlan, fondorló, hazug poklul vesszen,
Csendesen a nyelves sehol ne lehessen,
Csélcsapot, árulót pokol ügy vessessen,
Kegyetlen embernek a nyaka megszegjen!

Kimentí, meghittem, az Úr ő szegényit,
Felveszi perüket és forgatja ügyét,
Kiért a jámborok dicsérik szent nevét,
És untalan nyomják az Úrnak küszöbét.

A hazug tanácsra Dávid így panasza,
Kitől csendes helyet sehol nem találja,
Mert király mindenütt őtet vadásztatá,
Század és negyvened énekében mondá.

141. zsoltár

Istenem, ne hagyj, siess énmellém, halld meg beszédemet,
Mert nincs reményem, kire kiáltsak, tartsd ide füledet,
Vedd jól eszedbe nagy keservemből nyújtott beszédemet!

Nem gyújthatom most idegen földön szép áldozatimat,
Gyújtott szag gyanánt vedd azért tőlem én imádságomat,
Esti áldozat helyett vedd tisztán felemelt karomat!

Nyelvemet tartsd meg, vess olyan zabolát, Uram, ajakimra,
Nyelvem ne botljék, olyat ne ejtsen, ki legyen káromra,
Kivel bántsalak, kivel pottyantsak valamit királyra.

Elmém gonoszra ne bocsásd, ne hagyj, ne forduljon félre,
Gonosz társakkal ne hagyj indulnom veszett erkölcsökre,
Latrokkal együtt ne hagyj lakoznom, ne éljek kedvükre.

Pirongasson meg bátor, korpázzon a jámbor, és feddjen,
Bűnöm szerint bár hogyha kelletik, engem ugyan verjen,
Jótétel gyanánt veszem azt tőle, csak igazán feddjen.

Egy igaz verjen, hogynem a lator engem törölgessen,
Drága kenetet az én fejemre hogynem lator öntsön,
Kivel én fejem meg ne gyógyuljon, hanem inkább vesszen.

Ne adjon abban nekem a lator, hogy gonoszra vegyen,
Én könyörgésem effélék ellen előtted szünetlen,
Aki reám tör, minden hadával szörnyűképpen vesszen!

Még hadnagyuk is és fejük, fejük nyakra-főre vesszen,
Magas kőszálról nyakuk szakadjon, hogy érdemük legyen,
Jó intésemet hogy nem fogadák, másnak példa legyen!

Ékkel hasadt fa, kapával tört föld már a mi tetemünk,
Egynéhány szentid, kik velem járnak, együtt nem ülhetünk,
Pokol kapuján immár mi csontunk, sokfelé széledtünk.

Széjjel bujdosunk, így sem nyughatunk, té s tova szaggatnak,
Hol itt, hol amott csak felriasztanak, minket úgy vadásznak,
Szemünk csak reád, csak reád bízunk, ne vess a halálnak!

Szegény lelkemet még most ne vedd ki, ne hagyj törbe esnem,
E nekem vetett lator kelepécén vígy békével engem,
Essenek latrok önnön törükbe, mikor én ellépem.

Egy kietlenben hatszáz magával Dávid így könyörge,
Hogy sok latrival minden helyeken Saul kergetteté,
Emlékezetre száznegyvenegyed énekben jelenté.

142. zsoltár

Ím, hogy szinte vesznék, Úrhoz kiáltok:
Uram, ne hagyj! Istenhez így kiáltok,
Hogy markomban lelkem, Úrhoz óhajtok,
Oltalomért csak az égre fordulok.

Gondomat, búmat csak Úrnak beszélem,
Szívem siralmát csak ott emlegetem,
Nyavalyámat én csak itt jelenthetem,
Mert főm felől csak ott vagyok reményem.

Elmém háború, bátorságom fogyott,
Nem bűnömért, tudod, szívem megbomlott,
De hogy utamon látom az ál hurkot,
Hogy utamban vetették meg a hálót.

Nézék kétfelé, de senkit nem látok,
Ki utat mutasson, nem találhatok,
Utam bevágták, csaknem kézben vagyok,
Senki nem gondolja, miben én forgok.

Istenem, azért csak reád kiáltok,
Te vagy tornyom, oltalmat tőled várok,
Amíg élek, csak tehozzád ragadok,
Csak teveled, vallom, hogy erőt bírok.

Jól látod, hogy igen most megszorultam,
Halld meg, amin szívemből fohászkodtam,
Erősek kezébe csaknem jutottam,
Ments meg tőlük, mert szinte elbódultam.

E rekeszből vidd ki szorult lelkemet,
Hadd dicsérjem szabadon felségedet,
Jámborok hadd mutassanak engemet,
Hogy ily csodán mentetted ki fejemet.

Tudnunk ily könyörgését Dávid mondá,
Hogy Saul előtt barlangba szorula,
Kicsiny híja, hogy kézbe nem akada,
Száznegyvenkettedik részében hagyá.

143. zsoltár

Láss ide, Uram, halld beszédemet,
Mint híveidhez gyakorta régen, szómra tartsd füledet,
Régi kedvedből, kegyességedből mentsd meg én lelkemet!

Igazság szerint ne perelj velem,
És ne vesd fontba az én bűnömet, ne idézz engemet,
Mert ha székedre veszed fejemet, vesztem én ügyemet.

Ki lehet igaz a te széken,
Ha te léssz bíró, és nem kegyelmezs, senki ment nem leszen,
Mert mindent te látsz, ott tanú nem kell, minden ott mezítlen.

Búsít ellenség, lelkemet fojtja,
Én életemet földhöz tapodta, majdan elfogyatja,
Amely sötétben a holtak laknak, arra taszította.

Azért én lelkem igen háborog,
Szívem megfogyott, és bátorságom megszakadt, elhagyott,
Nincsen tanácsom, elmém eltompult, ugyan megtántorgott.

Nem feledtem el azért dolgidat,
Régi időkbe, hogy emlékezem, el-messze tekintek,
Mit cselekedtél én eleimmel, hogy értem, meg élek.

Szentidet ilyen nyavalyájukban
Soha nem hagytad, de segítetted, ez vigasztalásom,
Kiben kezemet hozzád emelem, lelkem rád támasztom.

Olyan én lelkem, mint egy forró föld,
Siess, hallgass meg, szinte elfogyok, ne rejtse el színedet,
Ne bújj el tőlem, mert már én lelkem várja csak a vermet.

Reggel hadd értsem, hadd hamar tudjam,
Hogy te megtartasz, hogy énvelem vagy, mert csak hozzád bízom,
Mutass oly utat, kin elszaladjak, mert szám csak rád tártam.

Ugyan csak hozzád, Uram, folyamom,
Ellenségimtől ments meg engemet, mert te vagy rejtekem,
Vigy meg engemet, hogy törvényedet én teljesíthessem.

Lelkeddel, kérlek, engemet vezess,
Az igaz úton, egyenes földön, sehol ne botoljam,
Te jó nevedért tartsd meg életem, mentsd meg, Uram, lelkem!

Te jóvoltodból, nagy kegyelmedből
Ellenségimet verd földhöz, Uram, kik üznek engemet,
Hogy istenfélőt így háborgatnak, veszed el mind őket!

Dávid futtában pártosok ellen,
Kik őt kiűzők, és fia ellen király így könyörge,
Kit a zsoltárnak száznegyvenharmad részében jelente.

144. zsoltár

Kegyelmes Úr, adok nagy hálát neked,
Hogy minden szerencsén fejemet őrzéd,
Szívet adál, kezeimet vezeted,
Ennyi hadban ujjaimat viseléd.

Isten volt mindenütt két erős karom,
Minden ellenségtől váram és tornyom,
Paizsom, oltalmam, nagy bizodalmam,
Ő tisztelt fel, hogy ennyi sok országom.

Rólam hogy ily gondod volt, csodálkozom,
Mert emberre ily gondod mire vagyon?
Mi jó benne, hogy szemed így vigyázzon?
Ily számtartásod az apró Ádámon?

Álom és egy semmi az Ádám fia,
Egy buborék, ki elvész, míg népsz hátra,
Egy árnyék, ki semmi estvére jutva,
Egy füst, ki hamar elfogy, és egy pára.

Láttam magamon gondviselésedet,
Akkor így jelentém könyörgésemet:
Uram, most hajtsd le a te egeidet,
Szállj mellém, felhőzd be a nagy hegyeket!

Jelentsd mellettem így velem létedet,
Hadd gőzöljenek, üsd meg a hegyeket,
Mennyköveddel verd el ellenségimet,
Bontsd meg nyilaiddal e sereg népet!

Ezekre nyújtsd ki mennyből szent kezedet,
Ments ki, Atyám, ez özönből engemet,
Istentelenektől óvd meg fejemet,
Mert hamisan húztak kezét és nyelvet.

Sok új énekkel dicsérlek tégedet,
Ezért neked zengetem hegedűmet,
Hogy oltalmazod a fejedelmeket,
Hogy pogány kardtól így mented én főmet.

Oltalmazd azért Dávidot, szentedet,
Pogányok kezéből mentsd ki népedet,
Kik ellenünk költnek hamis beszédet,
Kik reánk emelték hamis kezüket.

Régi fogadásodat most megadjad,
Én királyságomban népemet áldjad!
Gyermeinket ember-korig úgy tartsad,
Mint jó földben plántákat, szaporítsad!

Szépek legyenek leányink s kedvesek,
Mint templomban szegletek, ajtó-felek,
Mint palota oszlopi mily ékesek,
Mint faragott, metszett, drága szép kövek.

A mi pincénk, csűrünk mindennel rakva,
Mindenféle éléssel legyen dugva,
Barmunk, juhunk mezőt, utat befogja,
Sok ezren tenyésszen, éltünk tartsa!

Gyorsak járó barmaink és kövérek,
Ne törjék városinkat a törökök,
Ne keressenek az idegen népek,
Jajt, siralmat ne mondjanak szent népek!

Ilyen népet mondanék én boldognak,
Add ezt én időmben én országomnak,
Hadd mondjanak egyebek is boldognak,
Hogy ily gondja ránk a mennyei Úrnak.

Székbe Saul király után hogy üle,
A pogányt is Dávid ottan megveré,
Országért ily hálát ada, s könyörge,
Száznegyvennegyed énekben jelenté.

145. zsoltár

Istenem, én királyom, tégedet dicsérlek,
Örökké magasztallak, örökké hirdetlek,
éjjel-nappal tisztellek,
Soha nem felejthetlek,
örökké említlek,
Szent nevedet hirdetem,
embereknek beszélem,
Jótétedről hirdetlek.

Soha nyelv nem mondhatja, mily nagy Úr az Isten,
Nagy volta véghetetlen és megmérhetetlen,
kiért dicsérje minden
Szent nevedet végetlen,
abban meg ne szűnjön,
Firól fira ez keljen,
nagy dolgiért szent legyen,
Örökké áldott legyen!

Téged atyák dicsérnek, fiaknak említnek,
Ő testamentumukban fiuknak beszélnek,
ím, a te nagy hírednek,
Amaz erősségednek
jót mond, szent nevednek,
Királyi személyednek,
Ennyi csodatételednek
Éneklek, felségednek.

Énvelem és utánam nagy csoda dolgidat,
Emberek mind hirdetik hatalmas voltodat,
beszélük jóvoltodat,
Mondják igaz voltodat,
atyai gondodat,
Térőkhöz irgalmadat,
te késő haragodat,
Nagy kegyelmes voltodat.

Nagy kegyelmes voltodat mindennek felette,
Kinél jobb dolgát az Úr tudnunk nem engedte,
mert minden ő dolgában
Szelidséget jelente,
örömet nem veszte,
Sőt, mindent óva, őrze,
sokak bűnét engedte,
Kegyelméből elfedte.

Dolgid, Uram, ezeket nekünk bizonyítják,
Te teremtett állatid ezt értenünk adják,
azokkal a te szentid
Te szent nevedet áldják,
vígán magasztalják,
Országod méltóságát
és hatalmadat vallják,
Tudni mindennek adják.

Igy értetik mindennel hatalmasságodat,
Székednek dicső voltát és felséges voltát,
hogyan vége országodnak
Nincsen, birodalmadnak,
az mindörökké tart,
Te fogod a gyarlókat,
megtartod csuszamlókat,
Emeled a hullottat.

Terád mint jó gazdára, minden szemek néznek,
A madarak, a barmok, vadak tőled kérnek,
te adsz enni mindennek,
Mikor reád éheznek
és tereád esnek,
Bő kezeggel mindennek
kedvét leled, élőknek
Eleget adsz, úgy élnek.

Semmi dolga nincs Úrnak, kiben hamis volna,
Magát bölcsen, igazán mindenben forgatja,
kérőknek, szűkösköknél
Bő markát ő kinyitja,
a jókat ő osztja,
Aki nyomorúságban
bízást az Urat hívja,
Kívánságát megadja.

Inkább az ő szentéhez ő magát úgy szabja,
Hogy valamit kívánnak, kegyesen megadja,
akik őtet szeretik,
Tiszta szívvel tisztelik,
bántani nem hagyja,
Ha bántják és kiáltnak,
panaszukat meghallja,
Bosszújukat megállja.

Róluk ily szorgos gondja, latroktól kivájja,
A latrokat a földről kioltja, kiirtja,
azért méltán az én szám
Ez Urat magasztalja
és örökké áldja,
Minden ember énvelem
ez Urat magasztalja,
Éltig ez Urat áldja.

Dávid az Úr dolgira nem egykor tekinté,
Világ teremtésétől fogva hogy elnézé,
minden rendhez jótétét,
Atyai gondviselését
nyilván elismeré,
Szentekkel így dicséré,
negyvenötöd rendjében
Száz felett, ezt éneklé.

Most, ó, lelkem, dicsérd az Istent,
Amíg élek, mind dicsérem én teremtőmet,
az én szentemet,
Dicsérem, valamíg lehek, én Istenemet,
az én szentemet.

Ember-fiban, ó, ne bízzatok,
Urakhoz, fejedelmekhez ne tartozzatok,
mert igen gyarlók,
Mert a pokol szerencsében haszontalanok,
maguknak sem jók.

Gyorsan lelkük nekik kimegyen,
Mihelyt testük koporsóba, bűzösbe megyen,
 semmivé leszén,
Amivel most ijeszt, kitől féltetek igen,
 semmivé leszén.

Ez a boldog, ki bizodalmát
A Jákob Urától tartja, erős oltalmát,
megmaradását,
Oltalmának vallja, tartja Istenét, Urát,
annak hatalmát.

Pálcája, birtoka mindenén
Annak csak egyedül vagyon, a földön, mennyen,
és a tengeren,
Fogadását ki megállja örökké híven,
szava megleszen.

Isten menti a nyomorultat,
A hatalmasok kezéből bosszú-láttakat
elold, foglyokat,
Ő nem hagyja éhhel halni a koplalókat,
az elfogytakat.

Tiszta szemet ad a vakoknak,
Elég épséget ad az Úr a csuszamlóknak,
a tántorgóknak,
Felemeli kegyelmesen, kik leomlanak,
a földre hullnak.

Hű, szent jámbort ez az Úr szeret,
Jövevényt oltalmaz, őriz árva özvegyet,
 árva gyermeket,
De igen gyűlöl ez az Úr rút istentelent,
 affélét elveszt.

E nagy felség ő magát bírja,
Ily uraságát örökké soha nem hagyja,
meg sem másolja,
A te Urad, Jeruzsálem, magát így tartja,
tisztét így bírja.

Tisztét Istennek Dávid így mondá,
Hogy mind Sault, mind a pogányt rontá, fogyatá,
zsidót megtartá,
Száznegyvenhatod énekben tudnunk ezt adá,
Istent így áldá.

147. zsoltár

Énekekkel az Urat, szentek, dicsérjétek,
Mert a mi Istenünket illeti szent ének,
Mert méltó s dicséretes hálát adni ennek,
Bölcs és kellő dicséret legyen e felségnek!

Mert az Úr, ím, építi szent Jeruzsálemet,
Pogány közül meggyűjti a veszett Izraelt,
Meggyógyítja betegit, minden sebes szívét,
Szentinek ő elveszi minden sérelmüket.

Babilonból híveit, hiszem, meghozhatja,
Aki ennyi csillagot mind nevükön hívja,
Ki több, hogynem az ember, de mind számán tudja,
Ily nagy, ily bölcs, ily erős az Úr, ha ki tudná.

Ember nyelve sem tudja, szíve sem gondolja,
Mily drága természetű az Úr, ki mondhatja?
Az alázatosakat magasztalni szokta,
A kevély istentelent a porba gyalázza.

Renddel ezt egymás után s versenyt dicsérjétek!
Ennek úri dolgait velem köszönjétek,
Hegedűvel és lanttal ezt zengedezzeitek,
Hogy ez a csodatévő, úgy énekeljétek!

Nagy Úr, aki az eget felhővel bevonja,
Kiből kellő esőjét a földre bocsátja,
Hogy hegyen, völgyön, mezőn fű nőjön és széna,
A barmoknak kenyerét ő így szolgáltatja.

Ember után az egyéb barmot is táplálja,
Égre kiáltó hollófiakat sem hagyja,
Izraelt mindezeknél drágábbnak ő tartja,
Mostani szükségében segíti és látja.

Lovag nélkül, had nélkül ötet megtarthatja,
Sem erős lovag által megvinni nem szánta,
Sem erős gyalog által haza nem iktatja,
Ezek nélkül hatalmát ugyan megmutatja.

Kellnek az Úrnak azok, kik ötet becsülik,
Együgyű jámborságban Istenüket félik,
Kik csak ötöle várnak, ígéretit hiszik,
Hogy mind e világ ellen földjüket megnézik.

Ez Urat, Jeruzsálem, dicsérd, Istenedet,
Sion hegye, ez Urat dicsérd, Istenedet,
Ki most ércből vereti kapuid reteszét,
Ki minden jóval látja benned való népét.

Urad ad végeidben kellő békességet,
Tart cipóval, zsemlével, ad oly nagy bőséget,
Nem halasztja sokára boldog életedet,
Mert megleszen, ahova elküldi követét.

Látd-e, mikor akarja, az eget megbontja,
A havat mintegy gyapjat, egy beszéddel hányja,
Mint hamut, a zúzmarát mindenre hullatja,
Valamit hagy, mind ég s föld ő szavát fogadja.

Égből a jeges esőt egy szóval hullatja
Darabonként e földre, mikor akar, adja,
A vizeket megköti, hogy összefagyalja,
Tűrhetetlen hideggé hogy jégbe állatja.

Legottan meg tavasszal, mihelyt parancsolja,
Hatalmas beszédével jeget megolvasztja,
Meleg széllel a földet és vizet megfújja,
A jéggel megállott víz ottan útját tartja.

Ezt és több bölcs tanácsát Jákobnak kiadta,
Melyre semmi népet nem, ötlet megtanítá,
Törvénye mellett neki sok javát fogadta,
Ilyen kedvét más néphez soha nem mutatta.

Gyámolával a szent nép magát így biztatá,
Mikor pogány nép közül földjébe fordula,
A templomot és várost mikor rakni fogá,
Száz és negyvenhetedik énekben mondja.

148. zsoltár

Mennyei, szent személyek,
az Urat dicséritek,
Az Urat ti, szent lelkek,
mennyben, no, hirdessétek!

Istennek szent angyali,
mindennemű seregi,
Mondjatok jót öneki,
mert töletek érdemli.

Nap és hold és csillagok,
ez Urat mind áldjátok,
Ennyi magas, sok egek,
égen függő nagy vizek!

Dicséritek mind az Istent,
ki teremtette őket,
Hagyta örök rendjüket,
kit semmi fel nem törhet.

E nagy Urat ti, földek,
dicséritek mindenek!
Cethalakkal mindenek,
valamik vízben éltek!

Nagy, lángoló mennykövek,
havak, jegek, hidegek,
Sűrű párák és szelek,
Úr szavára sebesek!

Termő hegyek és völgyek,
havasok, vadas helyek,
Termőfák és csemeték,
vad fák, gyümölcstelenek!

Idegen fenevadak,
szelíd és házi barmok,
Csúszó-mászó állatok
és repeső madarak!

Szerte ti, hatalmasok,
e földi nagy királyok,
Földi magatok bírók,
szabadosok, jobbágyok!

Tisztes ifjak, serdültek,
asszonyok és szép szüzek,
Ti, vének, ti, gyermekek,
az Urat dicséritek!

Ez Urat dicsérjétek,
mert neve nagy, csak ennek!
Felette földnek, mennynek,
minden teremteteknek.

Letörte népe szarvát,
de felemeli dolgát,
Ismét szép állapotát
megadja, kívánt javát.

Izrael fiainak
szerelmes jámborinak,
Megadja választottinak
hazáját a Jákobnak.

Ez énekben jelenté,
a teremtést dicséré,
Javát zsidó remélé,
száznegyvennyolcban szerzé.

149. zsoltár

Mondjatok új nótát,
a nagy Úrnak új ének-formát,
Szent gyülekezetben dicsérjétek az Urat,
új énekkel mint Atyánkat!

A zsidó, Istenben
dicsekedjék teremtőjében,
Mint királyon, Sion népe úgy örvendezzen,
ki előtte hadra megyen.

Kedves énekkel,
dobbal, síppal és hegedűvel,
Az Úr nevét zsidó dicsérje szép sereggel,
jótétét köszönje nyelvvel!

Hogy az Úr ő népét
így szerette fiát, Izraelt,
Így veszi fel, felülteti veszett szegényét,
oltalmazza szent seregét.

A szentek örülnek,
mint ünnepen, szépen öltöznek,
De veszteg fektükben is vígan emlékeznek,
Úr dolgán most úgy örülnek.

Bátran dicsekednek,
ő szájukban isteni ének,
De kezükben vagyon kétélű, nagy fegyverük,
ellenségre így készülnek.

A pogányon töltik
bosszújukat, törrel keresik,
Régi ellenségüket mindenütt leverik,
fegyverét már nem rettegik.

Erős királyokat,
nagy hatalmas, hadas urakat,
Vasban, láncban hozni szántak erős rabokat,
kik előbb bánták a zsidókat.

Isten azt fogadta,
a pogányon bosszúját állja,
Kivel szent népének örök jó hírét hagyja,
Most népét ezzel biztatja.

Ekképpen vigada
Júdás herceggel zsidók hada,
Száznegyvenkilenced énekben ezt mondá,
Sok pogányt hogy zsidó vága.

150. zsoltár

Hívek, az Istent velem dicsérjétek,
Szent ládájánál nevét énekeljétek,
Kin királyságát mutatta tinektek,
Emlegessétek!

Ami hatalmát az Úrnak tudjátok,
Felséges voltát látjátok, halljátok,
Ily hatalmáról, no, magasztaljátok,
Hálát adjatok!

Dobbal és síppal Urat tiszteljétek,
Trombitaszóval elegy örvendjétek,
Lantot üssetek és hegedüljétek,
Zengjétek ennek!

Úr nevét kedves versben dicsérjétek,
És seregenként nyelvvel hirdessétek,
Kellő nótára citerát verjétek,
Úgy dicsérjétek!

Több vigasság közt cimbalmot üssetek,
Hangos és pengő szerszámot verjétek,
Úr tisztességét ezekben nézzétek,
Úgy örüljétek!

Az egész földön ami lélek vagyon,
Az, valami fűj s lehelete vagyon,
Úrnak ez órán dicséretet mondjon,
Minden vigadjon!

Nagy szerencséjén a szent nép ezt mondá,
A pogány népet hogy igen megrontá,
Százötvenedik énekben hagyá,
Mert Urat áldá.

151. zsoltár

Bátyáim közt kisebb valék,
Atyám házánál hogy növék,
Nememben legalsó valék,
Kiért juhok mezőn őrzék.

Én fejemből olyat lelék,
Kit kezemmel megkészték,
Kedves hegedűt csinálék,
Melyben szép nótákat vonék.

Tudtára lőn a királynak,
De ki mondta azt Uramnak?
A hír vitte meg Saulnak,
Azért királyhoz hívának.

Sámuel, kedves szolgáját
Az Úr küldé rám, prófétát,
Elhagyatá atyám nyáját,
Rám önteté szent olaját.

Ékesek és mind tisztetek
Bátyáim, nagyok és frissek,
De az Úrnak nem tetszenek,
Hogy a székbe ők üljenek.

Utána a szent kenetnek
Nagy hada lőn Izraelnek,
Ott nem lőn szíve senkinek,
Ki felelne egy embernek.

Legottan én előállék,
Nagy pogánnyal szembemenék,
Sok szidalmat tőle hallék,
Szentivel rám átkozódék.

Távol hajítva úgy ütém
Homlokát, földre leejtém,
Fegyveremmel fejét vevém,
Zsidók szégyenét eltörlém.

Dávid magáról ezt mondá,
Úr ítéletét csodálá,
Hogy kicsinyből koronázá,
Népét általa megtartá.